

ALEYNA DAŞKIRAN ERKAN

BİZE *Aşk* OLSUN

ALEYNA DAŞKIRAN ERKAN

BİZE *Ask* OLSUN

Burçak, onu aldatan eski sevgilisinin evindeki tüm camları kırdığında, intikamını aldığı sanmıştı. Uzaydan bakıldığında bile görünen boynuzlar, o alçağın yanına kar kalacak değildi sonuçta. O boynuzları Malefiz görse, ağlayarak mesleği bıraktı. Ama Burçak'ın unuttuğu bir şey vardı...

Tam bir sahtekâr olan eski sevgilisi, evinin adresini de doğru vermemişti. Camlarını kırdığı evin, granitimsi sahibi kapısına dayandığında hapı yuttuğunu anladı. Ama onun için hala bir ümit vardı, çünkü bu adam eski sevgilisinin evini biliyordu ve onu götürürse doğru camları kırabilirdi. Kolay olmasa da Acar'ı ikna etti. Her zaman tüm musibetlerin başına geldiğini düşünen Burçak, bu kez de şeytanın bacağına kırarmıştı...

Hiç hesapta olmayan apandisit, aniden patlama noktasına gelince cam kırma hayalleri yine başka baharlara kalmış, soluğu Acar ile hastanede almıştı. İşte onların hikayesi de tam burada başlamıştı.

Burçak'ın hikayesi; tüm yanlış camları kıranların ama doğru kalpleri bulanların hikayesiydi...

     /lollayayinlari

BİZE *Aşk* OLSUN

ALEYNA DAŞKIRAN ERKAN

BİZE AŞK OLSUN
ALEYNA DAŞKIRAN ERKAN

Genel Yayın Yönetmeni: Mrs. Ros
Editör: Özge Kuru - Özge Özdemir
Son Okuma: Özge Özdemir
Kapak Tasarımı: M.Akyüz
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

zm

1. Basım: Şubat 2024 , **Düzenleme**
ISBN: 978-625-98500-1-6 **Ny.Ozlem**
Sertifika No:74965

ALEYNA DAŞKIRAN ERKAN © 2024

Bu kitabın yayın hakları MENDİREK YAYINCILIK MATBAACILIK BASIM YAYIN
DAĞITIM DIŞ TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen
ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Lolla Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok
NO: 83 /2 İÇ KAPI NO: 323 ZEYTİNBURNU/ İSTANBUL

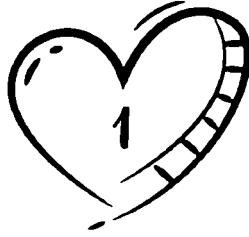
Baskı ve Cilt

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok
NO: 83 /2 İÇ KAPI NO: 323 ZEYTİNBURNU/ İSTANBUL
Sertifika No:74965

BİZE *Aşk* OLSUN

ALEYNA DAŞKIRAN ERKAN

Atlas'a

Üniversiteyi bitirmiş ve uzun süredir işsiz olan bir insan ne ister?

İş bulmak, erkek arkadaş, sürekli gezmek vesaire vesaire... Muhtemelen normal bir insan olmadığımın, ben sadece uyumak istiyordum. Birazcık yorgan, birazcık yastık ve birazcık huzur... Üniversiteyi bitirmiş, birkaç ay dinlenme kararı almış -bu stajyerlik zamanlarımdan kaynaklanıyor- ve ailemin seve seve kabul etmesiyle bütün gün yatakta pineklemeye aylar içinde alışmıştım.

Ailenin en küçük bireyi olduğum için bana birazcık torpil yaptıklarını söyleyebilirdim. Ama sadece birazcık... Örneğin, bugün abim için gelin adayı bakmaya gittikleri sırada ben uyuma devam edebiliyordum. Peki, abimin böyle bir ayrıcalığı var mıydı? Tabii ki hayır. Bana ise bu durumda sadece yüzüme birkaç kilo boya sürüp abimin düğününde onunla karşılıklı göbek atmak kalıyordu.

Yatağıma biraz daha gömülüp bu huzur verici sessizlikte uyumak için gözlerimi kapattım. Ama tabii ki ben güzeller güzeli bir prenses olmadığım için kapının çalması uzun sürmedi. Annemlerin birkaç saat daha gelmeyeceğini sanıyordum

ama anlaşılan abim sinirlenmiş ve onları kalkmaya zorlamıştı. Yorganı üzerimden itip sürünerek kapıyı açmaya gittim.

Abimin asık suratıyla eğlenmek hoşuma gidebilirdi.

Kapıyı araladığımda ise aynı hızla kapatmak için bir hamle yaptım. Şu an dışarıda duran ultra yakışıklı yaratık beni bu hâlimle göremezdi. Görse de şu an umurunda olan şeyin birbirine karışmış saçlarım, uyumaktan şişmiş gözlerim ve beyaz pelüş pijamalarım olduğunu sanmıyordum.

Tamamıyla hapyutmuşum. Bu adam, o lacivert gözleriyle birazdan beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Tamam, belki ben de birazcık onu sinirlendirecek şeyler yapmış olabilirdim ama bu yine de onu haklı çıkartmıyordu. İnsan öldürmek suçtu sonuçta! Gerçi bu adam, bir şey yapmasına gerek kalmadan da insanları öldürebilirdi. Çünkü görenlerin canını alabilecek kadar yakışıklıydı. Sert yüz hatları, kirli sakalları, o güzel gözleri ve dolgun dudaklarıyla usta bir ressamın elinden çıkmış bir tablo gibi duruyordu.

“O kadar kolay kurtulamazsın!” Ayağını kapının arasına koyduğunda soğuk terler dökmeye başlamıştım bile.

“Bakın,” dedim gücüne karşı koyamayınca pes edip kapıyı açarak. “Ben masumum. Benim bir suçum yok. Hepsi o angut Kemal yüzünden. Mağdur taraf benim!”

Gözlerinden bir merak pırıltısı geçtikten sonra kaşlarını çatıp sesli bir şekilde nefes verdi. “Devam et.”

“Şimdi bu şerefsiz,” diye tekrar söze girdiğimde kasları nedeniyle iri olan kolunu kaldırarak beni durdurdu. “Eğer gerçekten mantıklı bir açıklaman yoksa bittin, haberin olsun.”

Sert bir şekilde yutkunup başımı salladım. “Şimdi o adam benim erkek arkadaşımdı. Yani en azından ben öyle sanıyordum. Adam beni koskoca bir buçuk ay boyunca başkasıyla aldatmış.”

Malefiz'inkinden de büyük olan boynuzlarımı görünce bunu anlaması çok da zor değildi hâlbuki. O pislik herif bir buçuk ay boyunca beni ayakta uyutmuştu. Son günlerde onun yüzünden o kadar stres yapmıştım ki karnıma giren kramplar bir türlü geçmek bilmiyordu. Hatta giderek çoğalıyordu. Her şekilde sırf zarardı.

"Bunu öğrenince arayıp hesap sordum. O da gel konuşalım diye evinin adresini verdi. Ben de saf değilim ki adamın evine gideyim. Hiç içeri girmeden camlarını kırmaya karar verdim. Ama kendi adresi bile değilmiş! Bak şey, eee... İsim neydi?"

"Acar."

"Bak Acar. Ben ister miyim senin evinin camını kırmak? Yemin ederim ben onun evi sanıyordum."

"Vay piç! Bir de arkadaş diye yanımda dolanıyor," dedi dişlerini sıkarken. Tanımadığım adam bile hâlîme üzölmüştü, ben daha ne diyeyim?

Vay canına, demek Kemal sadece beni değil en yakın arkadaşını da ateşe atmıştı. Tabii ki ondan intikam alacağını biliyordu ve korkaklık ederek kendi adresi yerine bu 'zavallı' adamın adresini vermişti. "Ama tabii bu aldatma olayı beni çok da üzmedi. Zaten çıkmaya başladığımız hafta ayrılmayı düşünüyordum ama yufka yürekliyim işte."

Zaten onu gördüğüm ilk an hoşlanmamıştım ama peşimden o kadar çok koşmuştu ki, romantik cümlelerine kanıp kabul etmiştim. Meğer aldatmak için koşmuş camış!

"Ben gerçekten çok özür dilerim," dedim sevimli görünmeye çalışıp dudaklarımı büzerken. Ama benim hâlâ alınacak bir intikamım vardı. O adamın evini bulmalı ve bunun acısını çıkartmalıydım. Öncelikle onun evini bilen biri lazımdı bana. Ve o adam tam da karşımda duruyordu. Arkadaşı olduğunu söylediğine göre evini biliyor olmalıydı, değil mi?

“Ama istersen senin camlarının ve benim intikamımı alabiliriz.”

“Nasıl olacaktı o?”

Şeytani yüzümü gizlemeye gayret ederek gülümsedim. O Kemal belaya çatmıştı. Bu işten hiçbir şekilde yırtamayacaktı.

“Beni onun evine götür. Ben de doğru camları kırayım.”

“Hayır.”

“Tamam, beş dakikaya hazırlanırım,” dedim cevabını duymazdan gelerek. Bilmediği bir şey vardı. Ben *hayır* cevabını asla kabul etmezdim. Bu zamana kadar pek duyduğum söylemezdi zaten.

“Bela mısın kızım sen? Başıma iş mi açacaksın? Kalsın camlar falan, affettim. Başıma bela açma yeter.”

Dudaklarımı büzüp yine içimdeki o tatlı mı tatlı insanı dışarı çıkarttım. Sanki adam öldür diyordum. Alt tarafı birkaç cam kıracaktık, hepsi bu. Yani o kadar da büyütülecek bir şey yoktu.

“Ne olur yardım etsen? Mağdurum diyorum! Şu çileli hayatımda iki kez biriyle çıktım, ikisi de şerefsiz çıktı. Yardım eli uzatsan ne olur?”

“Olmaz.”

“Senin karışmana gerek yok, sadece beni onun evine götür yeter.”

Birkaç saniyeliğine havaya baktığında teklifimi düşündüğünü anladım. Kabul etmesi için dua etmeye bile başlayabilirdim. Şimdi o evi Kemal’in başına yıkmazsam aylarca gözüme uyku girmezdi. Gözleri birkaç saniye üzerimde gezindikten sonra sabır dilediğine dair bir şeyler mırıldandı. Kabul edecekti, gözlerinde o ışığı görüyordum. Nitekim öyle de oldu. Başını bıkkın bir ifadeyle aşağı yukarı salladı. Bunun verdiği

mutlulukla ellerimi çırpmaya başladım. Bana sanki yürüyen uçak görmüş gibi bakarak gözlerini devirdi.

“Hazırlanmak için beş dakikan var, Küçük Bela. Hızlı ol.”

Kapıyı kapatıp maraton koşucusu edasıyla odama koştuktan sonra şortumu ve tişörtümü elime aldım. Hemen sonra boy aynasında kendime baktım. Küçük Bela mı? O kadar kısa boylu muydum yahu? Hayır! Ben kısa değildim. O uzundu tabii ki. Dünyadaki tüm insanlara -boyu dolayısıyla- tepeden baktığı için kendini normal sanıyordu zavallım. Zaten o tiple bırakın normal olmayı insan bile olamazdı ki! Bu yakışıklılıkla bir insan olsa olsa Azrail olurdu. Yüzüyle ve heybetli vücuduyla bakan kişilerin canını alabilecek nitelikte bir Azrail...

Elimdekileri üzerime geçirip geldiğim hızda geri döndüğümde içimde binbir şüpheyle kapıyı açtım. Ben içeride giyinirken fırsattan istifade kaçmış olabilirdi. Ama onu evime de alamazdım tabii ki. Sapık olmadığını bilemezdik, değil mi?

Kapıyı açtığımda çürüyen teorim yüzümü gülümsetti. Bir saliselğine bana bakıp önüne döndü ama bir adım bile atmadan kocaman açılmış mavi gözlerle tekrar karşılaştım. Yüzümden başlayıp şortuma kadar inen gözleri bu hareketi birkaç kez tekrar etti. Sonra da tıslamaya benzer bir ses çıkarttı.

“Kaçacağımdan korkup vakit kaybetmemek için altına bir şey giymeden geldin herhâlde.”

Kaşlarını çattığında alnında belirginleşen damara baktım. Sanırım bir neden olmadan sinirlenmek gibi huyları vardı. Herkesin kusuru olurdu sonuçta.

“Anlamadım,” dediğimde derin bir nefes alıp sabır diler gibi yukarı baktı. “Aldık başımıza belayı,” diye fısıldadıktan sonra devam etti. “Git de pantolon giy!”

Hangi hakla karıştığını sormak isterdim ama şu an aramızda küçük bir çıkar ilişkisi olduğundan onu kızdırmak istemiyordum.

“Şortumdan memnunum.”

Başını sallayıp daha kapatmadığım kapıyı iterek açtı ve içeriyi gösterdi. “Muhtemelen sokağa çıktığımız andan itibaren tüm erkekler de senin gibi memnun olacaktır zaten. Ama ben yanımda kim olursa olsun ona laf atan biri olursa memnun olmam.”

Aniden korkunç bir şekilde bürünen gözlerinin beni korkutmadığını söyleyemezdim tabii. Bir adım gerileyip içinden çıkan canavarın derhâl gitmesini umarak dehşet dolu gözlerle ona baktım. O ise beni umursamayıp final cümlesiyle konuşmasını sonlandırdı.

“Ben memnun olmazsam, o memnun olanları memnun olduklarına pişman ederim.”

Bu karışık cümleye karşılık başımı salladım ve hâlâ algılamaya çalışarak kapıyı tekrar kapatıp odama koştum. Vazgeçmek için hâlâ erkendi aslında. Kapıyı açıp vazgeçtiğimi söyleyebilir ve paçayı kurtarabilirdim. Aksi takdirde oraya sağ olarak bile gidemeyebilirdim. Beni bir kaşık suda boğardı bu! Boğmakla da kalmaz parçalarımı ayırırdı. Tamam, asabi insan gördüm de gözleri yerinden fırlayacakmış gibi bakanını görmedim.

Dolabımdan boyfriend pantolonumu çıkartıp şortumla değiştirdim. Kapının yanındaki dolapta duran çantamı alıp ayakkabılarımı giydikten sonra dışarı çıktım ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. Önden gitmek en mantıklı seçimdi benim için. Böylece kimse sinirlenmeyecekti.

Apartmandan çıktığımızda taksi geçmesini ümit ederek caddeye yöneldim. Ama ne kadar adım atarsam atayım ters yöne doğru sürükleniyordum. Kolumdaki el beni ters yöne çekiyordu.

“Ama... Taksi,” diye bir şeyler gevelediğimde tekrar bana baktı.

“Arabam var.”

“Tamam, ben taksiyle seni takip ederim,” dediğimde sırttı.

“Seni kaçıracağımı falan mı sanıyorsun? Söyler misin sana bunu düşündüren ne?”

Derin bir nefes alıp kolumu sertçe çektim. Sonunda ben de sinirlenmiştim işte! Tamam, anladık yakışıklısın, kaslısın falan filan... Ama neden karşıdakiyle dalga geçiyorsun?

“Böyle düşündüğümü nereden biliyorsun? Belki de senin yanında görünüp kismetimi kapatmak istemiyordumdur.”

“Yakışıklı olduğumu ima ettiğin için teşekkürler!” dedi yapmacık bir sevinçle. Yakışıklı olduğu için söylememiştim ki! İşte zaman, çığlık atarak kaçma zamanıydı.

“Daha iyilerini gördüm.” Dudaklarımı büzüp başımı başka yöne çevirdim ve beni arabasına yönlendirmesine izin verdim. Daha iyilerini görmüştüm tabii ki! Sonuçta televizyonda o kadar manken görüyorduk. Yani mutlaka birisi Acar’dan daha iyidir.

Sonunda arabaya binip adrese gelene kadar pek de konuşmadık. Arabayı park ettiğinde inip ona bir gülümseme yolladım. “Teşekkürler.”

“Adın ne senin?”

“Burçak.”

Arabadan inmeden hangi ev olduğunu gösterdi ve arabasını geldiği yöne doğru sürmeye başladı. Yuh yani! İnsan biraz olsun beklerdi. Daha aradan bir dakika bile geçmemişken karnıma öyle bir kramp girdi ki iki büklüm olmamam imkânsızdı. Günlerdir süren karın ağrım birkaç saatliğine geçmiş ama esaslı bir dönüş yapmıştı. Ağrı giderek şiddetlenince dudaklarımdan acı dolu bir çığlık döküldü. Kıracağım

camlar da dâhil olmak üzere her şeyi unutmuştum. Niye hiç insan geçmiyordu buradan?

Önünde durduğum evin bahçesiyle yolu ayıran beyaz çitlere yaslanıp ağrının geçmesi için bekleme kararı aldım. Fakat tek yaptığım daha çok acı çekmek oldu. Yoksa mide kanaması mı geçiriyordum? Ya da organlarımdan biri patlama kararı mı almıştı?

“İyi misin sen?” Endişeli sesi duyduğumda daha kim olduğuna bile bakmadan başımı iki yana salladım. Ağrıdan ölüyordum, nasıl iyi olabilirdim? Karnıma ne ara götürdüğümü bilmediğim ellerimi sanki bir işe yarayacakmış gibi daha da bastırdım.

“Arabaya kadar yürüyebilir misin?” Gittikçe endişeli bir hâl alan sesin sahibi, az önce beni buraya bırakıp giden kişiyle aynıydı. Muhtemelen beni yalnız bıraktığı için vicdan azabı falan çekiyordu. Başımı tekrar iki yana salladım.

“Pekâlâ,” dedikten birkaç saniye sonra havalandığımı hissettim. Beni kucağına aldığı için itiraz bile edemedi acı dolu bir ses daha çıkarttım.

“Galiba öleceğim, çok acıyor!”

Beni arabanın ön koltuğuna yerleştirirken konuştu. “Belki birkaç saattir tanışıyor olabiliriz ama bana güvenebilirsin, bir şey olmayacak. Belki basit bir karın ağrısıdır.”

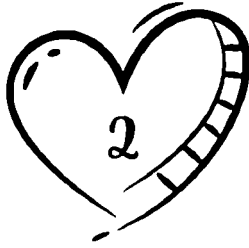
“Basit karın ağrılarını uzun zamandır çekiyorum. Bu onlardan biri değil.”

“Doktor bunun hakkında ne dedi?”

“Doktora gitmedim.”

“Ne demek doktora gitmedim? Başında ufacık bir ağrı dahi olsa doktora gideceksin, bunu sana biri söylemedi mi”

Sadece başımı sallamakla yetindim çünkü gerçekten konuşamayacak kadar çok acı çekiyor ve kafamda hayali vasiyetimi yazıyordum.

Gözümü açmaya çalışıp bilincimin yerine gelmesini bekledim fakat ben açtıkça kapanmak için daha fazla çaba sarf ediyordu. Birkaç kez gözlerimi kırptıktan sonra tepemdeki beyaz ışığın, o malum beyaz ışık olmamasını umarak başımı yana çevirdim. Hatırladığım son şey ameliyata alınmam gerektiğinin söylendiği ve korkudan ne yapacağımı bilemediğim anlardı. Şimdi ise şu diğerleri gibi klasik beyaz eşyalarla kaplı hastane odalarından birinde, kolumda serumla yatıyordum.

Lanet olası apandisit! Patlama noktasına gelecek zamanı bulmuştu! Hastaneye gelir gelmez bir sürü test yapmaları yetmiyordu bir de ameliyat edip kombo yapmışlardı. Hastane odalarında bir başıma kalmıştım. Elin adamı da tüm gün benimle uğraşmazdı tabii. Her yakışıklının içinde bir odun saklıydı sonuçta. Bizim odun da beni ameliyattayken bırakıp kaçmıştı muhtemelen.

Annemi arayıp nerede olduğumu ona kalp krizi geçirtmeden söylemem gerekiyordu. Üstelik daha hastane lafını duyar duymaz ağlamaya başlayacağından hiç şüphem yoktu. Radarlarım

çantamı ararken tam karşımdaki koltukta olduğunu fark ettim. Ama benim kolumu bile kaldıracak hâlim yoktu.

Tam gözlerim tekrar kapanacakken, “Şu an,” diye bir ses geldi sertçe açılan kapının ardından. Gitmemişti. “Elimde apandisitini tutuyorum.” Elindeki torbayı bana doğru sallayıp adımlar atarken gözlerimi kapattım. İçindeki kanlı şey bana göz kırparken onun benden çıkmış olduğunu bilmek kötü hissetmeme neden olmuştu.

“Midemi bulandırılıyorsun, götür şunu.”

“Anlamadıysan durumu özetleyeyim,” dedi Acar sakın bir ses tonuyla. Bu ton beni fazlasıyla korkutmuştu. Birazdan beni boğmayacağını garanti yoktu. “Seni birkaç saattir tanıyorum. Normalde yanımda birisi ‘*Kurtar beni Acar*’ diye bağırsa kılını kıpırdatmayacak nitelikte biri olmama rağmen hastaneye getiriyorum ve apandisitini elimde tutuyorum. Ayrıca seni yalnız bırakmıyorum. Ama senin söylediğin şey bu mu? Söyleyecek başka bir şeylerin var mı?”

“Annemi aramam gerekiyor.”

“Daha çok bir teşekkür bekliyordum.” Gözlerini devirdiğinde şirince sııttım. Evet, saydığı şeyler onu yüzde yüz haklı gösteriyordu.

“Ben çok özür dilerim. Ama bir gün apandisitinin patlama noktasına gelirse lütfen beni çağır. Teşekkür ederim. Şimdi çantamı verir misin?”

Boşta kalan eliyle çantamı bana uzattı. “Bu şeyi bulduğum herhangi bir hemşireye verip geliyorum.” Çantamı alırken karnımda oluşan acıya aldırılmamaya çalıştım. Karıştırmaya başladığımda kafamı salladım. Hâlâ geri gelecek olması bir mucizeydi ama en azından içinde küçük de olsa centilmenlik

kırıntıları olduğu anlaşılıyordu. Sonuçta hayatımı kurtarmıştı. Geri gelmeseydi kötü şeyler olabilirdi.

Acar, odaya döndüğünde hâlâ telefonumu bulamamış olmanın paniği tüm bedenimi kapladı. Kaybetmiş olamazdım, değil mi?

“Telefonum yok!”

“Eyvah! Bir bela daha... Numaranı ver arayalım, belki biri açar.”

Numaramı söylediğimde çantamdan gelen ses kıpkırmızı kesilmeme neden oldu. Şimdi numarasını almak için yaptığımı sanacaktı. Gerçi aramayacağım için bu düşünceden birkaç gün sonra vazgeçerdi herhâlde. Ben utangaç bir insandım. İstesem de arayamazdım. *İstediğimi nereden çıkarttınız canım?*

“Çantamdaymış,” derken gülümsediğimde karnımda bu kez daha şiddetli bir ağrı oluşunca yüzümü buruşturdum.

“İyi misin?” Anında yanımda bittiğini görünce başımı salladım. Böyle şeyler yapması hoş değildi. Önümüzdeki bir hafta boyunca kendisini düşünmek istemiyordum. Sonuçta birazdan, asla karşılaşmamak üzere gidecekti.

“Numaramı almak için oyun oynamadığınızı farz ediyorum.”

“Oyun falan oynadığım da yok zaten! Neden senin gibi birinin numarasını almaya çalışayım?”

“Ah, pardon. Sen daha çok seni boynuzlayan piçlerden hoşlanıyordun, değil mi? Benim hatam, unutmuşum.”

“Sen...” dedim sinirle burnumdan solurken. Ne diyebilirdim ki? O pislik yüzünden burada yerin dibine sokuluyordum. Beni aldatmasa böyle bir durumun içinde olmayacaktım ve bu granit tipli adam da bana tek bir laf bile edemeyecekti.

“Hadi devam et. Ameliyattan çıktığında narkozun etkisiyle adını sayıkladığın adama hakaret et bekliyorum.”

Allah'ım ne yaptım ben? Hayır, yalan söylüyorsun da diyemiyorum ki çünkü kendimi tanıyorum, yapmışımdır kesin! Kafamı devekuşları gibi bir yerlere gömmek istiyordum. Mümkünse bu adam gidene kadar da çıkartmak istemiyordum. Hatta biri uzay gemisi gönderip beni kaçırabilir miydi buradan? Ama yine tek çarem inkâr etmekti.

“Uydurma!”

“Bütün doktorlar duydu. Benim için söylediğin o tüm iltifat dolu sözcüklerin gururumu okşadı doğrusu.”

Ben şimdi okşatırım senin gururunu!

Aman Burçak, nerede rezillik var git sebebi sen ol. Lütfen kendini biraz daha yerin dibine sok öyle gel.

“Dikme o ruhaf gözlerini yüzüme,” diye beni terslediğinde dik dik baktığımı fark ettim.

“Sensin ruhaf! Bir daha böyle gözleri zor görürsün. Kehribar rengini görmedin mi daha önce?” Olanca gücümü kullanarak bu cümleleri söylemeye çalışmışım ama ameliyattan çıktığım için ses tonumun pek de yüksek olduğu söylenemezdi.

Bir de gözlerime tuhaf diyordu. Onun o mükemmel yüzü ne kadar nadirse benim gözlerim de o kadar nadirdi. Zaten her şeyin nadiri beni buluyordu. Sarı ile kahverengi arasında kalmış göz rengi de başkasını bulacak değildi ya. Göz rengim bile kararsızdı tabii.

Kapı açıldığında gözlerim içeri giren doktora kaydı. Yakışıklı bir şey beklemeyin. Göbekli, kel, güleç yüzlü ideal bir aile babası gibi görünüyordu. Yani benim de beklentim uzun boylu, kaslı, yakışıklı ve defileden çıkıp gelen bir doktordu ama olmayınca olmuyordu işte.

“Merhaba Burçak Hanım, nasıl hissediyorsunuz?” dedi güleç bir tavırla.

“Uykum varmış gibi...”

“Narkozun etkisiyle bir süre uyumanız normal. Sizi bugün misafir edeceğiz. Dört saat sonra ağızdan gıda alabilirsiniz. Zaten hemşireler de sizi yönlendirecek. Bir hafta sonra da dikişlerinizi aldırmanız için gelmeniz gerekecek. Ağrınız var mı?”

“Evet,” dedim, tüm konuşma boyunca bu soruyu beklemiş gibi.

“Serumunuza ağrı kesici yapması için hemşire göndereceğim.”

Başımı anladığımı belirten bir şekilde sallayınca doktor odadan çıktı. Haber vermem gereken bir ailemin olduğunu tekrar hatırlayınca vücudumdaki tüm kan yüzüme pompalandı. Kesinlikle traktörün altında kalmışım gibi tepki vereceklerdi. Bilirsiniz, ailenin en küçüğü olmak bunu gerektirir. Maksimum ilgi...

Cevapsız aramaları es geçip annemin numarasını çevirdiğim sırada Acar’ın kaşları çatıldı. “Annemi arıyorum.” Başını sallayıp tekli koltuğa oturdu. *Yahu neden hesap veriyorsun kızım sen elin adamına? Daha kaç saattir tanışıyorsunuz ki? Gün bile değil saat!*

“Burçak neredesin kızım sen? Kaç kere aradım. İnsan haber verir gitmeden önce.”

“Anne panik yapma ama ben ameliyat oldum,” diye bir çırpıda söyleyince kendime küfttüm. Sanki bakkaldan ekme almaya gittiğimi söylüyordum.

“Eyvah!” diye bir çığlık yükseldi telefonun diğer ucundan. Hayır, ben geri zekâlı mıydım? Neden pat diye söylüyordum? Bir de panik yapma diyordum dalga geçer gibi.

“Kızımın organlarını çaldılar,” diye anında bir senaryo yazdığında annemi yatıştırmaya çalıştım.

“Hayır, hayır! Ne organı? Hepsi yerinde, sakın ol. Apan-disitime bir şeyler olmuş. Çok önemli değil, gelince doktorla konuşursunuz.”

“Nasıl gittin yavrum sen oralara tek başına? Ay bir de tek başına ameliyat olmuş! Kızımın başına gelenlere bak.”

“Anne bölünerek mi çoğalıyorum ben? Parçalara ayrılıp kendimi ameliyat etmemi mi bekliyorsun? Bir hayırsever getirdi beni buraya.”

“Gitti mi? Bak kızım eğer gitmediyse rica et, biz gelene kadar beklesin. Acil bir şey falan olur, maazallah.”

“Anne nasıl bekle diyeyim adama? İşi gücü var insanların,” diye fısıltıyla konuşmaya çalışsam da annemin panik yüzünden yükselen ses tonu sayesinde sevgili kurtarıcım da her şeyi duymuştu.

“Beklerim efendim siz merak etmeyin.” Telefon elimden kapılıp nazik bir ses tonu yükseldiğinde gözlerim bağımsızlığını zaten ilan etmişti. Başımı hayır anlamında sallayıp serum takılmamış olan elimle saçma sapan hareketler yaparken, bir yandan da ‘git git’ diye sessizce derdimi anlatmaya çalışıyordum. Gitmezse vay hâlime!

Siz şimdi sanıyorsunuz ki annem gelip bu yakışıklıyı görünce bana kızacak. Hayır, daha kötüsünü yapıp beni diline düşürecek. Hele bir de sevgilim olduğunu düşünürse bir yıl gündeminde kalırdım. Ablam evlenmeden önce ona neler yaptığını hatırlamak bile istemiyordum. Zavallı ablacığım Nadide... Annem aylarca nasıl öğrendiğini kimsenin çözemediği eniştemle dalga geçmişti. Tamam, benim eniştem de birazcık kel olabilirdi ama bu dalga geçilecek bir şey değildi ki. Annemizle arkadaş gibi büyümemizin olumlu yanı olduğu kadar olumsuz yanları da vardı işte.

Annemin, “Allah razı olsun evladım,” diyen sesini buradan duyabiliyordum. Acar hastanenin yerini söyledikten sonra telefonu kapatıp yanımdaki komodinin üzerine koydu. O sırada elimle yüzümü kapattım. Şimdi bir mucize olur da beyaz ışıklar arasında kaybolmazsam yaklaşık yarım saat sonra beni bulacak olan akıbetim pek de hoş olmayacaktı. Hadi annem en fazla sevgilim olup olmadığını irdelerdi. Peki ya abim ile babam?

Dakikalar sonra içine atılacağım cümbüşten nasıl kurtulacağımı düşünürken ağzımdan sadece iki kelime çıkmıştı. “Git, lütfen.” Tabii hayatımı kurtaran insana başka kelimeler söylemem bekleniyordu muhtemelen ama çaresizdim.

Davranışlarıma layık bir karşılık almam ise kaçınılmazdı.

“Kara kaşına kara gözüne mi yanında duruyorum sanıyorsun? Olmaz ama ben yokken ölürsen falan bunun vebaliyle mi yaşayayım? Ailen gelsin gideceğim, sana daha fazla katlanmam zaten.”

Açık kalan ağzımı kapattım. Tekrar açtım, kapattım ve bu işlemi birkaç kez tekrarladıktan sonra nihayet kendime geldim.

“Ah! Ben de sanıyordum ki fazla iyi kalplisin.”

“Şaka mısın kızım sen? Evlenme teklifi de edeyim istersen?”

“Aman! Bir de espri yapıyor. Geç şurada sakince otur, anneler gelince de git yoksa beni sinir ederek dikişlerimi patlatacaksın.”

Bir kez daha sabır dilercesine yukarı baktıktan sonra dediğimi yaptı ve anneler gelene kadar ağzını bile açmadı. Uzun süre sadece gözlerimizi kısıp birbirimize baktıktan ve ben annemin ne zaman geleceğini hesaplamaya çalıştıktan sonra kapı açıldı.

“Ah yavrum,” diye feryat eden annemin yanıma koşup bana dolu gözlerle bakışına şaşkınlıkla karşılık verdim. Tipik annemdi işte. Bir şeyi sanki dünyanın en büyük olayıymış gibi göstermekte üzerine yoktu.

“Bizden habersiz ameliyatlara girmiş talihsiz yavrum,” dediğinde bir an ben bile girdiğim ameliyattan şüphelendim. Beyin ameliyatı falan olmuştu da benim mi haberim yoktu?

“Anneciğim, hâlâ tek parçayım, biliyorsun değil mi?”

“Dalga geçilmez anneyle evladım. Taş olursun taş! Neden haber vermedin bize?”

İşte milyonların beklediği hesap vakti...

“Eski sevgilimin camlarını kırmaya giderken oldu anne, kızarsınız diye de söyleyemedim,” diye bir açıklama yapsam hiç de hoş olmayacağı için daha mantıklı şeyler söylemem gerekiyordu.

“Anne, nasıl haber verecektim ki? Hava almaya çıkmıştım, birden karnıma ağrı saplandı.”

“Sonra ben kızınızı hastaneye getirdim. Aslında bir de cam davas...” dediğinde beynimdeki tüm alarmlar çalıştı ve bir şekilde cümlesini sonlandırmasına izin vermemem gerektiği gerçeğinin farkına vardım. Bu adam hayatımı bir kez kurtardığı için pişman olmuştu ve şimdi de bitirmeye çalışıyordu herhâlde.

“Ay benim karnıma bir ağrı girdi!”

Annem telaşla bana bakınca derin bir nefes aldım. Karşımdaki öküzün, hayatımı tehlikeye atmaya yönelik hareketinin başarılı olmasını son anda önlemeseydim neler olacağı gözümün önünden bir anlığına geçti. Babam her ne kadar şüpheyle kaşlarını kaldırsa da karın ağrısı numaram onun üzerinde

de işe yaramıştı. Birkaç kez Acar'ı süzse de o bakışlardan zarar gelmeyeceğini umuyordum.

"Kızım, her zaman biri senin arkanı mı toplayacak?" diye sinirle tıslayan abim, her an boğazımı sıkabilirmiş gibi duruyordu.

Alt tarafı ölüyordum canım! Biri yardım etse ne olurdu etmese ne olurdu, değil mi?

Tabii ilgi her zamanki gibi benim üzerimde olduğu için hasedinden her an çatlayabilirdi. O hâldeyken hastaneye ışınlanmam falan mı bekleniyordu benden?

"Uğraşma benim kızım! Yağız Efendi. Kız ameliyat olmuş, senin söylediğin şeye bak," diyerek yanıma gelen babama tatlı tadı sırtıp baba desteğini de almış olmanın verdiği mutlulukla, yüzü mora dönen abimi izledim. Birazdan kulaklarından duman çıkmaya başlarsa hiç şaşırılmayacaktım.

"Siz de bunu şımartıyorsunuz, başına buyruk oluyor sonra. Alt tarafı apandisit."

İçimdeki cadı Burçak daha fazla dayanamadı ve ilk fırsatta kendini dışarı atıp tüm ipleri eline aldı. "Ailede gelecek vadeden tek çocuk ben olduğum için beni şımartmaları gayet doğal. Seni evlendirip aradan çıkartmaya çalıştılar diye neden içerliyorsun ki?"

Hâl ve hareketlerinden anladığım kadarıyla bugünkü *'kızla tanışma'* pek de iyi geçmemişti. Tabii abim de tüm aile üyelerine kan kusturup hıncını almaya çalışıyordu. Tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekken Acar'ın cümlesi, annemde bir panik tohumunun filizlenmesine neden oldu.

"Ben artık gideyim."

“Dur evladım! Kızımızın hayatını kurtarmışsın, teşekkür etmemize izin ver. Yarın akşam yemeğine bize gel. Çok güzel de yaprak sararım yani, haberin olsun.”

Babamın bakışları ‘*Ne yapıyorsun sen?*’ dese de ne olursa olsun annem Acar’ı o yemeğe davet edecekti ve onu kimse engelleyemezdi. Benim ne istediğim ise tam bir karmaşaydı. İçimde bir taraf teşekkür edebilmek için gelmesini istiyor, diğer taraf da geldiğinde olacak şeylerle ilgili komplo teorileri uyduruyordu.

“Rahatsızlık vermeyeyim ben size,” diyerek de gelmek istemediğini açıkça belirtmişti. Bize gelmek istemeyeni biz hiç kabul etmeyiz zaten.

“Yok evladım ne rahatsızlığı,” diyerek hayat mottoma ters düşen anneme tuhaf bir bakış attım. Gelmek istemiyorsa zorlamanın ne âlemi var, değil mi?

“O zaman bir yaprak sarmanızı yemeye gelirim.”

"Vay be!" dedi ablam mavi gözlerini kısıp hâlâ trip atmaya devam ederken. Hastanede olduğum süre zarfı içerisinde ona haber vermeyi unuttuk diye tüm günü burnumuzdan getirmişti. Neyse ki ben ameliyat olduğum için hasta indiriminden yararlanıyordum. Ama annem, uzun bir süre daha ablamın kaprisleriyle başa çıkmak zorundaymış gibi görünüyordu.

"Beni iyice aileden çıkarttınız yani."

"Aşk olsun abla," diyerek başımı yan tarafa çevirdim. Eğer şimdi bir şekilde bu tribini atlatamazsam daha büyükleriyle savaşmak zorunda kalacaktım.

"Biz niye atalım seni aileden?" Sağ elimle gözlerimi kapatıp ağladığımı belirten birkaç inilti çıkarttım. Bu numara yirmi üç yıldır her zaman işe yaramıştı. Ablam, şaşkınca bana baktıktan sonra derin bir nefes aldı. İçinden sabır çektiğini tahmin etmek pek de zor değildi.

"Sen niye ağlıyorsun şimdi? Dışlanan benim!"

"Kırıyorsun ama beni," dedim, burnumu çekip başımı tekrar ona doğru çevirirken. "Benim ne suçum var? Canımın derdine düşmüşüm ben orada. Zaten elin adamı gelmiş, kurtarmış."

Annemle babam da yanımda değildi. Ne kadar panikledim biliyor musun?”

Umalım ki yalandan kimse ölmemiş olsun. Tabii söz konusu bensem bu şansla yalandan ölen ilk kişi olabilirdim. Ablam, ona attığım çaresiz bakışlarımı ve yalandan dolan gözlerimi görünce ani bir U dönüşü yapıp tüm tribini kenara bıraktı. Küçüklüğümden beri ağlamama dayanamıyordu.

“Tamam ağlama,” dedikten sonra derin bir nefes aldı. “Sana kızmadım zaten.”

Tam duygusal bir konuşmaya yol aldığımızı hissetmiştim ki kapı duvara çarpmak suretiyle açıldı ve arkasından bir adet kızgın arkadaş bana doğru yol aldı. Bahar’ın gözünden çıkan alevler benimkilere ulaştığında sonumun pek de hayırlı olmayacağını anladım. Ameliyat olduğunuzu ablanıza geç söylemeniz hatalı bir hareket ise arkadaşınıza geç söylemeniz de en az onun kadar hatalıydı.

“Ameliyat olduğunu birkaç ay sonra söylemeyi düşünüyordun herhâlde!” Tam birinden kurtuldum derken diğeri geliyordu. Hareket ederken yanan canım yetmiyormuş gibi bir de atılan triplerle uğraşıyordum. Çaresiz bir Burçak günde kaç trip yiyebilir?

“Söyleyecektim ama sen panikleme diye söylemedim. Hain abim söyledi, değil mi? Bana gıcıklık olsun diye her şeyi yapar o.” Bahar kapıdan içeri girdiği an, abimin onu doldurduğunu bilmiyordum sanki.

Ablam ayağa kalkıp anneme yardım edeceğini söyledikten sonra odadan çıktı ve ben kızgın arkadaşıma karşı savunmasız bir şekilde kalakaldım.

“Evet, o söyledi. Uğramasam haberim olmayacak. Paniklemeyeyim diye söylememiş. Unuttum demiyor da!”

Hazır cevaplarım bittiği için sessizce Bahar'ın yanıma oturuşunu izledim. "Nasılsın şimdi? Ağrın var mı?" dediğinde bir kez daha arkadaş yüreğinin küs kalmaya dayanamadığına kanaat getirdim.

Ben daha cevap vermeden bakışlarımdan nasıl olduğumu anlamış olacak ki sinsice sırttı. Bu gülüşün ardından, benim hiç de hoşlanmayacağım bir şey çıkacağını biliyordum. Bu, arkadaş olduğumuz tüm süreç boyunca böyle olmuştu. Hangimiz sinsice sırtırsa karşıdakinin sevmeyeceği bir şey yumurtlardı.

"Annen seni genç ve yakışıklı birinin kurtardığını ama sana onun hakkında sorular soramadığını söyledi." Dün akşam hastaneden çıkmıştık ve annemi bildiğim için bugüne kadar olan süre zarfında uyuyor numarası yapmıştım. Sağa sola dönerken canım yandığından tüm gün sabit durmak zor olmuştu tabii. Uyanık olduğumu bildiği dakikalarda da yanımda birileri olduğu için gelip beni sıkıştırıramamıştı. "Eğer bana her şeyi anlatmazsan o adamın erkek arkadaşın olduğu yalanını söylerim."

İçimde oluşan korku tüm bedenimi sardıktan ve gözlerim korkuyla açıldıktan sonra ağızımdan sadece tek bir kelime çıkmıştı. "Hain!"

Hayır, insan en yakın arkadaşına neden şantaj yapardı? Sanki ben her şeyi, en ufak detayına kadar ona anlatmayacaktım. Tamam, belki birkaç küçük detayı atlayabilirdim. Ama minicik detaylar...

"Sana kırdığım camları anlatmıştım hatırlıyor musun? Nasıl oldu bilmiyorum ama camların sahibi beni buldu."

İstedikini almaya başladığı için yüzündeki sinsi gülüş daha da büyüdü ve devam etmem için başını salladı.

“Meğer o sahtekârın arkadaşıymış. Ben de doğru camları kırmam için beni o sahtekârın evine götürmesini istedim. Götürdü de. Ama yine amacıma ulaşamadım. Apandisitim patlama noktasına geldi.” Son anda yaptığım ani çıkış yüzünden yanan canım yüzümü buruşturmama neden oldu.

Başka bir cümle kuramadan Bahar devamını getirmişti bile. “Ve sevgili süper kahramanımız seni kurtardı. Yakışıklı mıydı bari?”

Ellerini birleştirip hayran olmuş bir şekilde iç çekerken kaşlarımla başımın altındaki yastığı işaret ettim. Canımın yanmayacağını bilsem yastığı ona fırlatırdım ama hayat şartları işte. “Şimdi sana yedireceğim bu yastığı göreceksin. Adam bize yemeğe geliyor. Ya camlarla ilgili bir şey söylerse?”

Endişemi görmezden gelip omuzlarını silkti. Adamı tam olarak tanıımıyordum bile. Camlarla ilgili bir şey söylerse yer yarılıp içine girsem de kurtulamazdım. Acar’ın da söyleyecek kapasitede biri olduğunu göz önünde bulundurursak, bu akşam saat yedi buçuk sularında yerin dibine girmiş olacaktım.

“Söylemez. Unutmuştur bile.”

“Hiç unutacak birine benzemiyordu. Unutacağı varsa da bende bu şans varken unutmaz.” Ben ki şanssızlıkta doktora yapmış bir insandım. Olaysız geçen bir günüm yoktu ki benim! Bugünün olayı da *Acar ha söyledi ha söyleyecek* diye yüreğimin hop oturup hop kalkması olacaktı muhtemelen.

Havayla birlikte kararan yüreğim ve ben, salondaki koltukta uzanırken sırf Acar’ı görüp merakını giderebilmek için kendini akşam yemeğine zorla davet ettiren Bahar, bana muzır bakışlar atıyordu. Bu gerilim dolu dakikaların bir an önce

bitmesi şu an istediğim tek şeydi. Bir de tüm evren sözleşmiş gibi yağmur başlamıştı. Sadece gerilim müziğimiz eksikti.

Ablam evine gitmiş, annem ise evin diğer üyelerini salonda toplayıp nasıl davranmaları gerektiğiyle ilgili hızlandırılmış bir ders verdikten sonra telaşla masayı hazırlamaya başlamıştı. Sesini salondan bile rahatlıkla duyabiliyordum. Hangi tabakları kullanacağını seçmeye çalışıyordu. Artık duymak istemediğim o cümleyi milyonuncu kez kurdu ve babam ile abime çile dolu anlar yaşatmaya devam etti. Ben ise çok fazla hareket edemediğim için yattığım yerden onları dinliyordum.

“Sizce hangi tabaklar daha güzel?”

Abimle babam cevap verseler de bu annemi memnun etmemiş olacak ki aynı şeyi tekrar sordu. Kendi istediği cevabı alana kadar durmayacağını hepimiz biliyorduk. Ne zaman misafir gelecek olsa evdeki herkese bu rutini yaşıyordu.

Herkese evi toplat. Yemeklerin güzel olduğundan emin olmak için herkese tattır. Ev halkını nasıl davranacakları konusunda uyar. Uygun tabakları seç.

İçeriden doğru tabakların seçildiğine dair birkaç mırıltı geldiğinde bugünkü rutinimizi de tamamladığımızı anladım. Ben tam artık seslerin kesildiğini düşündüğümde zilin çalmasıyla Bahar’ın ayağa fırlaması bir oldu.

“Yüzyıllardır bu zili bekliyordun herhâlde,” dedim o ellerini çırparken. Hayır, adam beni kurtarmıştı buna ne oluyordu değil mi?

Benim de içimde ufak heyecan kırıntıları oluşsa da arkadaşşıma belli etmemeye çalışarak gözlerimi kapıya çevirdim. Bahar kapıya doğru yönelirken, “Benim seçtiğim elbiseyi giymeyerek hata yaptın,” dedi ve sitemini bir kez daha belli etti. Ona söylediği şeyin ne kadar saçma olduğunu belirten

bakışlar atmakla yetindim. Ben pijamalarımı giyerken bile di-
kişlerim patlayacak diye aklım çıkıyordu yahu!

“Sim de dökeyim istersen,” dedim gözlerimi devirirken. Ayrıca onun gösterdiği elbiseyi en son bir tanıdığının düğününde giymiştim. Elinde olsa payetli, sırt dekoltesi bir elbise bile giydirmeye çalışırdı ama benim dolabımda öyle bir şey bulması imkânsız olduğu için ucuz atlatmış ve pijamalarımın hayatıma devam etmişti.

Bahar kapıya ulaştığında tüm aile kapının önünde toplandı. Annem kapıyı açtığıdaysa hiçbirimiz sıırıslıdam olmuş bir Acar beklemiyorduk. Kollarını, dirseklerine kadar sıyırdığı beyaz gömleği neredeyse vücudunun bir parçası hâline gelmişti ve yapılı gövdesini sergiliyordu. Giydiği siyah kot pantolon da aynı derecede ıslanmıştı. Sular paçalarından akan raddede idi. Yazın ortasında olmamıza rağmen son anda bastıran yağmur, Acar’ı fena benzetmişti. Şu an hepimizin içinde patlamaya hazır bir kahkaha olduğunu biliyordum ki ben istesem de diğışlerim yüzünden gülemezdim. Bahar’dan bir kıkırdama gelince kahkahasını tutması için saçma sapan kaş göz hareketleri yapsam da işe yaramamıştı. Kıkırdaması yerini kahkahaya bıraktığında ağzından dökülen ve pek de hoş olmayan kelimeler ben dâhil tüm ahaliyi şoke etti.

“Bahtsız bedeviyi çölde kutup ayısı...”

Annem derhâl Bahar’ı durdurması gerektiğinin farkına vardığında kızı kolundan tutup çekti ve ‘*Ben bunları annene anlatayım da gör*’ bakışını atıp bir adım öne çıktı. Babam ve abim ise birbirinin aynısı olan kocaman açılmış kahverengi gözleriyle Bahar’a bakıyorlardı. Bu söz hoş bir şekilde bitmiyordu ve şu an burada bulunan herkes bunun farkındaydı.

Acar gözlerini kısıp içindeki tüm sinirle Bahar’a bakarken, arkadaşım sesli bir şekilde yutkundu. Gerilim filmlerini

kıskandıracak derece ürkütücü birkaç saniye annemin bize yağdırdığı emirlerle son buldu ve herkes normal hayatına döndü.

“Hoş geldin evladım. Oğlum git Acar’a kıyafet ver. Bahar, masaya içecekleri götür ve sakın ağzını açma. Burçak, ağrı kesicilerini iç.”

Acar, yeni kıyafetler için abimin arkasından giderken benim olduğum koltuğun yanından geçmişti. “Araban olduğunu sanıyordum,” dedim kaşlarımı kaldırarak.

Gözleri sinirle parladığında bir an için bunu söylediğime pişman olmuşum. Birazdan elleri boğazıma doğru yol alacak ve onu bu hâllere düşürdüğüm için hayatıma son verecekmiş gibi bakıyordu. İlk gün camları birlikte kırmayı teklif ettiğimde başına bela istemediğini belirttiği sözleri bir anlığına zihnimde yankılandı. Hayatımı kurtardığına pişman olmuştu muhtemelen. Çünkü hepimiz biliyorduk ki bu yemeğe gelecek başına bela almıştı. Eğer annemi birazcık tanıyorsam -ki yirmi üç yıllık kızı olduğuma göre çok iyi tanıyorum- sorduğu sorularla Acar’ın soyağacını bile çıkartabilirdi.

“Onun için ıslandım ya zaten! İki sokak aşağıda park yeri bulabildim.”

Başımı sallayıp gözlerimi yürüyen sinir sisteminden ayırdım ve annemin emri üzerine babamın getirdiği ağrı kesicileri içtim. Acar ve abim salona geldiğinde, önce Acar’ın üzerindeki kıyafetlere sonra da benimle aynı düşüncede olduğunu belli edercesine gülmemek için dudaklarını birbirine bastıran Bahar’a baktım. Abim ortalama bir insandan bir tık fazla yapılı olduğundan tişörtleri Acar’a birkaç beden büyük gelmişti. Eşofman altı da aynı şekilde bol duruyordu.

Annemin sofraya geçmemizi söylemesiyle birlikte babam koltuktan kalkmama yardım etti ve masaya gidene kadar

geçirdiğim acı dolu dakikalardan sonra herkes yerini aldı. Sağ tarafımda oturan Acar ara sıra üzerindeki kıyafetlere tuhaf bakışlar atıyordu.

“Ee evladım,” dedi annem çorbaları doldururken. “Biraz kendini anlat.” Ve böylelikle soyağacı uygulaması başlamıştı.

Yemek nihayet bitmiş, Acar sorgudan kurtulmuş ve herkes koltuklara geçip annemin getirdiği çayları yudumlamaya başlamıştı. Yemek boyunca Acar'ın mimar olduğundan tutun, memleketinin Ankara olduğuna kadar her şeyi öğrenmiştik.

“İntikamını aldım.” Bir ses kulağıma fısıldadığında başımı yanımda oturan Acar'a çevirdim. Yatmaktan sıkıldığım için en azından oturmam konusunda annemden izin alabilmıştim. “Birini aldatmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu bir arkadaş olarak anlattım. Konuşma etkili olsun diye de yüzünde birkaç adet morluk bıraktım.”

Her an bir ahtapot misali yanımdaki adama sarılabilirdim. Sonunda boynuzlarımın intikamı alınmıştı ve artık geceleri rahat rahat uyuyabilirdim.

“Bu iyiliğini unutmam.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Onun için benim de senden bir isteğim var,” dediğinde kafama dank etti. Böyle birisi hayrına iyilik yapacak değildi ya.

“İki hafta sonra mezun olduğum üniversiteden arkadaşlarım bir kahvaltı düzenliyor. Herkes yanında birini götürecekmiş. Gelecek kimseyi bulamadım, benimle gel.”

Parmak uçlarımda yürüyerek kapıya ulaştıktan sonra ayak-kabılarımı olabildiğince sessiz bir şekilde giymeye çalıştım. Tam kapıyı açmış, adımımı atacakken annemin sesini duymamla beraber evden sessizce çıkma girişimimin başarısız olduğunu anladım.

“Nereye gidiyorsun?”

Kollarını karnında birleştirip tek kaşını havaya kaldırmış aneme dönerek, “Kahvaltıya,” dedim masum bir şekilde. Günler geçmiş, dikişlerim alınmış, hayatım oldukça normalleşmiş ve kahvaltı günü gelip çatmıştı. Milyonlarca soruya maruz kalmamak için evden gizlice çıkmayı seçmem pek de faydalı olmamıştı anlaşılan. Artık daha fazla soru cevaplamak zorundaydım.

“Neden gizlice çıkıyorsun peki?”

“Şey... Aslında... Sizi rahatsız etmek istemedim. Yoksa neden gizlice çıkayım anneciğim?”

“Doğruyu söyle, erkek arkadaşın mı var?”

Pat diye yöneltilen soruyu duyunca bir an olduğum yerde kaldım. Erkek arkadaşım varken bile böyle bir şey sormayan annem, yokken neden böyle bir şey sorma ihtiyacı duymuştu acaba?

“Anne,” dedim şaşkın bir şekilde. “Sana bunu düşündür. ten şey nedir?”

“Yavrum, sen bu saatte kalkıp kahvaltuya gidecek bir tip gibi mi görünüyorsun? Hiç bakmadın mı aynaya. Sen liseye giden biraz daha fazla uyuyabilmek için ilk dersin geç başladığını söyledin bize. Sabahçı olunca depresyona giriyordun sen.”

Haklıydı. Sabahın sekizinde, hazır bir şekilde kapının önünde beni görünce hâliyle şaşırmıştı kadın. Acar tam sekizde apartmanın önünde olmam gerektiğini söylediği için ben de kargalardan önce uyanıp hazırlanmıştım. Sonuçta adam hayatımı kurtarmıştı ve ona bir iyilik borcum vardı. Erken kalkarak borcumu ödemiş oluyordum.

“Bahar başımın etini yedi gidelim de gidelim diye. Beni uyandırmak için de on kere aradı. Birazdan yine arar, geç kalıyorum da...” On yedi numaralı kedi bakışımı attıktan sonra annemin yumuşamaya başlayan yüz ifadesini görünce gülümsedim.

“İyi hadi git.” Anneme el sallayıp merdivenlere yöneldiğimde apartmanın önünde bekleyen Acar beni gördü ve önce saatine sonra tekrar bana baktı.

“On beş dakikadır bekliyorum. Dakikliğine hayran kaldım.”

“Teşekkür ederim. Dakik olduğumu söylerler.”

Hemen önümüzde duran arabasına binecekken, “Pardon,” diyen ses beni durdurdu. “Buraya en yakın fırın nerede acaba? Yeni taşındık, buraları hiç bilmiyorum.”

Ağzımı açıp cevaplayacakken, arabanın diğer tarafından bir ses yükseldi. “Gel ben cevaplayayım.”

Karşımda duran çocuk muhtemelen daha önce böyle kaba bir konuşma stiliyle karşılaşmamış olacak ki kaşlarını kaldırarak Acar’a baktı. Benim bakışlarım ise ikisinin arasında gidip

geliyordu. Karakterlerin tüm bölüm boyunca ağır çekimde birbirlerine baktıkları dizilerden birine ısınlarsak eminim hiç yadırganmazdık.

Bu saçma bakışlara son verip ağzımı açabildiğimde az ilerideki köşeyi gösterdim. “İlerideki köşeden dönünce hemen karşına çıkacak,” dedim.

“Geç kalıyoruz.” Acar arabaya binip bıkkın gözlerle bana bakınca aceleyle arabaya bindim. Açık olan camdan kafamı çıkartıp “Görüşürüz,” dedikten sonra arabanın aniden hareket etmesiyle beraber yerimden sıçradım. Ve ancak geçirdiğim o küçük sarsıntıyla aklım başıma gelmiş, az önceki kelimeyi idrak edebilmişim. ‘Görüşürüz’ mü demiştim ben? Hayır, nereye görüşüyorsun, değil mi? Alışkanlık işte, insan tanımasa bile ‘Görüşürüz’ diyesi geliyordu biriyle vedalaşırken.

“Görüşürsünüz siz zaten. Uzun uzun veda da edemedin gerçi ama...” Bana doğru dönen çatık kaşlar korkmama neden oldu. Bir insan bu kadar da ters olmazdı ki yahu!

“Alışkanlık işte. Yoksa görüşeceğimden değil. Evi bile nerededir kim bilir?”

“Evin bilsen görüşeceksin yani... Kızım sen yeni aldatılmadın mı? Biri daha mı seni boynuzlasın istiyorsun?”

“Ya sen neden yüzüme vurup duruyorsun? Tamam, belki sevmiyordum o mandayı ama aldatıldığı sürekli yüzüne vurulunca insan bir tuhaf oluyor. Ayrıca sen kimsin? Ne münasebetle karışıyorsun benim kiminle çıkacağıma?”

Daha üç gündür tanıdığım insan gelip de hayatıma karışamazdı sonuçta. Bir de sürekli aldatıldığımı hatırlatıp sinirlerimi zıplatıyordu. Hayır, ille gidip intikam mı alayım yani? Ben tartışmayı uzatacağını düşünüp kendimi yeni cevaplara hazırlarken söylediği şey beni şaşırttı. “Kemerini tak.”

“Ne?”

“Kemerini tak. Bir daha söyleyeyim mi? Beynin almıyor mu? Koltuğun yanında duran şeyin adı kemer!”

Sesli bir şekilde yutkunup tutulmuş olan nutkumun çözülmesini bekledim. Birden bağırınca neye uğradığımı şaşırmış, olduğum yere kilitlenmiştim. Tabii ki emniyet kemerinin ne olduğunu biliyordum. Sadece beynime hareket etmek için komut veremiyordum o kadar. *Ne var yani insan gibi söylesen?*

“Eğer kahvaltıya beni götüreceğin için pişman olduysan ve vazgeçmem için böyle yapıyorsan açıkça söyleyebilirsin. Aptal değilim, hareketlerinden anlaşılıyor. Tamam, beni doktora götürdün, hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim ama bu sana bana bağırma hakkını vermez.”

Şans benden yana olacak ki kırmızı ışığın yanmasıyla araba durdu. Kapıyı açıp arabadan indim ve kaldırıma çıkıp eve doğru yürümeye başladım. Bütün gün yanımdaki odunun beni terslemesini dinleyecek hâlim yoktu ya! Sabır taşı değilim ki canım ben de.

Yeşil ışık yandığında arabanın yanımdan geçip gittiğini görünce gözlerimin hayretle açılmasına engel olamadım. İnsan gelip bir özür dilerdi değil mi? Gözlerimi kısıp Acar'ın arabasına kötü bakışlar atarken, bulduğu ilk boşluğa park etmesiyle yürümeye devam ettim. Durup kendini affettirmesini bekleyecek değildim sonuçta.

“Nereye gidiyorsun sen?” Yanıma geldiğinde mavi gözlelerinden bana doğru fıskıran alevleri görebiliyordum. “Hayır, o ne öyle arabadan inmeler falan? Sabah saati sinirli oluyor insan. Tamam, biraz kötü davrandım. Ama gelmeni istemesem söylerdim, değil mi?”

Bir de karşımda durmuş kendisini haklı çıkartmaya çalışıyordu. Adam utanmasa bana özür dilettilirdi.

“Senin şu an özür dilemen mi gerekiyor acaba? Hani daha birkaç gündür tanıdığın bir insana sabahtan beri kötü davranıyorsun ya.”

“İyi, özür dilerim. Şimdi bin şu arabaya da gidelim.”

Gözlerimi kısıp tıslayarak konuştum, “Özrün reddedildi.” Biraz içten dilerdi insan, değil mi?

“Bak Burçak. Ya on saniye içinde arabaya binersin ya da annen bütün camlarımı kırdığını on dakika içinde öğrenir.”

İşte bu haksızlıktı! Elindeki bu koz yüzünden gurur bile yapamayacaktım. Adam bana o kadar saydıracaktı, ben de birkaç lanet cam yüzünden hiçbir tepki veremeyecektim öyle mi? Nerede adalet? Bedenimi o kahvaltıya götürebilirdi belki ama ruhumu asla!

Konuşmama hakkımı kullanıp Acar’a bakma zahmetine bile girmeden ileride duran arabaya doğru yol aldım. Muhtemelen mağlubiyetin verdiği suskunluk bütün yol boyunca sürecekti. Arabaya bindiğimizde Acar’ın emniyet kemerime bakmasıyla mesajı alıp kemerimi taktım. Dudaklarım konuşmasa bile gözlerimin, *‘Sen şimdi yine beni emniyet kemerini bahane ederek azarlarsın,’* dediğine emindim.

Yolu yarılایana kadar konuşmayarak kendi rekorumu kırmam benim için yeterliydi. Hem neden konuşup onu pişman etmek yerine kendi kendimi yiyordum ki?

“Ne kadar sürecektir bu kahvaltı?”

“Bilmiyorum. Birkaç saat sürer herhâlde.”

“Çok fazla kalamam. Bugün için planlarım var.” Tamam, belki planlarım yoktu ama o kahvaltıda saatlerce kalamazdım. Tanımadığım insanların içinde oturacak hâlim yoktu. Bir çay

içer, sonra da bugünkü hayali planlarım için hazırlanmak üzere eve giderdim.

“Bugünkü kahvaltıyı sana daha önceden söylememe rağmen başka planlar yapmış olman senin sorunun. Arkadaşının adı Bahar mıydı? Onu arayıp iptal et istersen, çünkü ne zaman biteceğini bilmiyorum.”

“Alt tarafı bir kahvaltı,” dedim tatlı tatlı gülümserken. “Ne kadar uzun sürebilir ki? Ayrıca söz verdiğim kişi Bahar değil.”

“Söz verdiğin kişi ilgi alanım dışında. Kahvaltıdan sonra istediğin yere gidebilirsin.”

Yaklaşık beş dakika sonra arabayı park edince geldiğimizi anladım. İndiğimizde Acar, benim aksime arabanın kapısını öyle bir kapatmıştı ki biraz daha zorlasa kapı elinde kalabilirdi. Biraz yürüdükten sonra bebek sahilindeki kafelerin olduğu yere ulaştık. Denize yakın yerde kahvaltı yapmak beni biraz tedirgin etse de bu kadar mesafeden bir şey olmayacağını kendime hatırlatarak, evrene iyi mesajlar yollamaya çalıştım.

Ancak evren benden yana değildi çünkü Acar denizden uzaklaşmak yerine daha çok yaklaşıyordu. “Bir dakika,” dedim önümden yürüyen Acar’ın peşinden giderken. “Tam olarak neden denizin olduğu yöne yürüdüğümüzü sorabilir miyim?” Denizi gördükçe içimdeki korku tohumları filizleniyor ve bende kaçma isteği uyandırıyor. O mavi dalgalar, beni içine çekip uzak diyarlara götürecekmiş gibi duruyordu. Kafelerin olduğu yerin tam tersine yürümemiz ise beni daha çok tedirgin ediyordu.

“Kahvaltı tekne de olac..” Kulaklarım cümlemin devamını kaldıramayacağı için dinlemeden arkamı dönüp geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladım. Bulduğum ilk toplu taşıma aracına binip denize en uzak yere gitmek gibi planlarım vardı.

Deniz sadece boyu geçmediğinde güzeldi. Teknenin de kıyıda durmayacağı kesindi.

“Manyak mısın kızım sen? Ne oldu birden arkayı dönüp gidiyorsun?”

Sinirli bir ses tonuyla arkamda bağırılınca hiçbir açıklama yapmadan gitmeye çalıştığımı fark ettim. Bedenimi benim yerime korku yönettiği için böyle şeyler yapmam oldukça normaldi.

“Asla o denizin ortasında kahvaltı etmem! Başka zaman ben seni kahvaltıya çağırırım, o zaman da sen gelmezsin ödeşiriz, olur mu?”

“Aa olur mu hiç? Söyleyeyim tekneyi karaya çeksinler. Zaten denizin ortasında tekne mi olurmuş?”

Anlayışı karşısında neredeyse gözlerim dolacaktı. Acaba bu kadar anlayışlı bir insan olmak için ekstra bir çaba harcıyor muydu? Bu kadar öküzlük olmak için çaba harcamadığı ise bir gerçektir.

“Korkuyorum yahu! Anlamıyor musun?”

Derin bir nefes alıp tekrar denize baktım. Hâlâ aynı derecede korkutucuydu. Hiçbir güç burada bir dakika daha kalmamı sağlayamazdı.

“Tamam,” dedi, sakın olmaya çalıştığını belli eden derin nefesler alırken. “Eğer olağanüstü bir durum olur da tekne batarsa -ki bu çok düşük bir olasılık- tek bir can yeleği bile olsa onu sen alacaksın. Anlaştık mı?”

İçimden bir ses ona güvenmemi söylese de mantığım bu teklifi reddetmemi ve buradan derhâl uzaklaşmamı söylüyordu. Düşük bir ihtimaldi belki ama o tekne batabilirdi. Titanik bile batmıştı sonuçta. Ve eğer tek bir can yeleği kalırsa da kimse onu bana vermek için gönüllü olmazdı. Canımı

seviyordum ve boğulmakla eşdeğer olan o korku dolu dakikaları geçirecek kadar da aptal değildim.

“Bana güvenebilirsin,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Kesinlikle olmaz. Başka bir kahvaltıda ödeşiriz.”

Arkamı dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde yürümeye -daha doğrusu koşmaya- başladım. Denizden uzak olduğuma emin olana kadar da koşarak gözden kaybolmuş olduğumu umut ettim. Zira şu an Acar’ın beni görmesi onun mental sağlığı, benimse dünyadaki varlığım için pek de iyi olmazdı. Hatta şu an ne yaptığını düşünmek bile istemiyordum. Muhtemelen bana küfür falan ediyordu.

Evime gitmek için en yakın otobüs durağını ararken guruldayan karnım da *‘madem geldin bir yerde kahvaltı et,’* diyordu âdeta. Karşıma kafelerin çıkması ile evrenin mesajını aldım ve birine girdim. Sonuçta insanın yalnız kalması en iyisiydi. Bu bahaneyle kafamı dinlemiş olacaktım. Hem insanın kendisinden daha iyi bir arkadaşı olamazdı, değil mi?

Oturduktan sonra siparişimi verdim ve görünürlerde sinirli bir Acar olmadığı için rahatlayarak arkama yaslandım. Tamam, yaptığının doğru olduğunu savunmuyordum ama mekânla ilgili detayları daha önce verse böyle bir sorunumuz da olmayacaktı. Bu benim suçum değildi.

Karnım birkaç kez daha guruldayıp beni utançtan yerin dibine sokmuştu. O sırada kahvaltı tabağı önüme sert bir şekilde konulunca domateslerin yerinden fırlamasını sağlayan kişiyi görmek için başımı kaldırdım. Bana sinirli sinirli bakan mavi gözleri görünce kaşlarım yukarı kalktı ve dünyanın en mantıksız sorusunu sordum.

“On beş dakika içinde burada çalışmaya başlamış olamazsın, değil mi?”

Açlıktan halüsinasyon görüyor olduğum ihtimalini düşünerek gözlerimi sıkıca kapatıp birkaç saniye bekledim. Belki de tabağı başka bir garson getirmişti ve Acar'ın görsel ikiziydi. Çünkü kendisinin buraya kadar gelmesi imkânsızdı. Gelmek istese bile telefonuma bir takip çipi yerleştirmediyse burayı bulması daha da imkânsızdı.

O karşımdaki sandalyeye otururken, ben kapattığım gözlerimi açmış şaşkın bir şekilde onu izliyordum. Dengesiz miydi bu adam acaba? Sen önce o kadar tersle, sonra da ortada bırakılmış olmana rağmen gel benimle kahvaltı et. Acaba yumurtama zehir koymuştu da öldüğümden emin olup öyle mi gidecekti?

“Burayı nasıl bulduğunu sorsam?” dedim kafamın içinde dolanan milyon tane sorunun içinden bunu seçerek. Delirmeyeceğine emin olduğum takdirde elbette hepsini soracaktım ama sırayla.

“Sen beni orada sap gibi bırakınca ben de senin peşinden geldim. Çünkü hâlâ bana bir kahvaltı borcun var. Bu yüzden buraya geldiğini görünce seninle kahvaltı yapmaya karar verdim.”

Bir de karar vermiş. Acaba ben onun benimle kahvaltı yapmasına izin verecek miydim? Emrivaki yapılmasını anlarım da Acar resmen boyut atlamıştı.

“Sen arkadaşlarınla kahvaltı yapmayacak mıydın?” dediğimde gözlerinden geçen küçük sinir parıltısını gördüm ve çenemi kapattım. Gözleri *‘senin yüzünden sap gibi gitmek zorunda kaldığım için vazgeçtim,’* der gibi bakıyordu.

“Sana herkesin yanında biriyle gideceğinden bahsetmiştim, değil mi? Hayali arkadaşım la falan mı gitmeliydim?”

Garson tekrar gelip Acar’ın siparişini alana kadar ağzımı bile açmadan önümdeki tabağı izledim. Acar’ın haklı olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Onu orada bırakmamın doğru olduğunu savunmuyordum ama korkuyordum. Denizin ortasında hiçbir şekilde güvende olduğuma inanmazdım.

“Bak,” dedim gözlerimi onun gözlerine çevirirken. “Özür dilerim. Ama fobim var ve o tekneye binseydim hiç de iyi dakikalar geçirmeyecektim. Bana kahvaltının nerede yapılacağını daha önce söyleseydin böyle bir sorun olmazdı ayrıca.”

“O kadar güzel anlattın ki bencilliğin sinirlerimi bir kez daha tepeme çıkardı!”

Sesini o kadar yükseltmişti ki mekândaki bütün gözler aniden bize dönmüştü. Daha yeni tanıştığım adamın teki karşıma geçmiş, bana bir güzel bağıırıyordu. Bu da yetmezmiş gibi bencil olduğumu söylüyordu. Peki ben bunun altında kalır mıydim? Hayır!

“Kusura bakma ama bencil olan sensin. Korktuğum hâlde sırf sen yalnız kalma diye o tekneye binemezdin. Eğer konu kahvaltıysa hemen yiyelim ve bir daha görüşmeyeceğimiz için senin sinirlerin de normal hâline dönsün.”

“Bana hâlâ bir iyilik borcun var. Bu kahvaltıyla kurtulamazsın.”

Tüm gücümü toplayıp iyilik borcum falan olmadığını bağıarak anlatmaya hazırlanmıştım ki garson Acar’ın kahvaltı tabağını getirince tüm dikkatim dağılmış, kafamda bir araya getirdiğim bütün cümleleri unutmuştum.

“Kahvaltı tabağınız ve domates suyunuz efendim.”

Domates suyu içilir miydi yahu? Bardağın içinde duran kırmızı sıvı, sulandırılmış salçaya benziyordu resmen. Acar’ın görüntüsüne bakınca da düzenli olarak domates suyu içen gıcık biri olduğu belli oluyordu zaten. Garson yanımdan uzaklaşırken ben hâlâ sinir içinde Acar’ı izliyordum.

“Neden bu kadar sinir bozucusun?” diye tısladım dişlerimin arasından. Alt tarafı beni bir hastaneye götürmüştü. Bunun için sürekli bedel mi ödeyecektim ben? “Sana iyilik borcum falan yok. Bir iyilik yaptın, sağ ol ama hayatım boyunca bunun bedelini ödeyemem.”

Bardağı sakın bir şekilde ağzına götürdüğünde, hiçbir şey söylememişim gibi davranması beni daha da çileden çıkarttı. Şeytan diyordu ki domates suyunu kafasından aşağıya dök.

“Ben mi sinir bozucuyum? Sen kendi yaptıklarını görüyorsunuz? Beni orada tek başıma bırakıp gittin ve muhtemelen birkaç arkadaşım da bunu gördü. Beni nasıl bir duruma soktuğunun farkında mısın?”

Resmen yakışıklı yüzünün arkasında bir hıyar gizleniyordu.

“Sana korktuğumu söyledim. İnsanların korkularına bir nebze olsun saygı duyamaz mısın?”

Tamam, o zor durumda kalmış olabilirdi ama ben de o tekneye binseydim zor durumda kalacak ve belki de panik atak geçirecektim. Daha önceden bilseydim zaten gitmezdim.

Kasti olarak insanları zor duruma sokmaktan zevk falan almıyordum.

“Asıl insanlara saygı duymayan sensin. Senin neden ben-den kaçtığınla ilgili soruları yanıtlamak zorunda kalacak olan benim çünkü.”

Ellerini sinirle siyah saçlarının arasından geçirdikten sonra arkasına yaslandı. Bana biraz daha insancıl davransa üzgün olduğumu söyleyebilirdim. Ama öyle tepkiler veriyordu ki bunun üzerine özür dileyecek kadar gurursuz değildim.

“Bu arada sana bir şey sormak istiyorum,” dedi ciddi bir yüz ifadesiyle. Alnındaki damar seğirdi. “Her seferinde günümü mahvetmeyi nasıl başarıyorsun?”

Sinirle sandalyemi itip yerimden fırladım. Bu kadarı da fazlaydı artık. Karşımda durup bana laf sokmaya çalışarak ve bağırarak günümü mahveden oydu asıl. Bir de karşıma geçmiş, gününü mahvetmeyi nasıl başardığımı soruyordu. Acar’ın ağzını açmasıyla bile tüm sinir tepeme çıkıyordu.

“Ben senin gününü falan mahvetmiyorum. Hepsi senin yüzünden oluyor. Korktuğumu söylediğimde biraz anlayışlı olsan az önceki olay da yaşanmayacaktı. Ayrıca bana sürekli bağırıp terslemeye çalışıyorsun.” Sinirle çantamı aldım. “Ve sana en büyük iyiliği nasıl yapacağımı buldum. Bir daha asla karşıma çıkmayacağım.”

Sinirden köpürmüş hâlimle arkama bile bakmadım ve o kafeden çıktım.

“Sence hesabı ona yıktığımı mı düşünmüştür?”

“Hayır,” dedi Bahar, başını iki yana sallarken. “Öyle düşünse bile sen haklıymışsın. Ezdirme kendini Burçak. O sana bir bağırıyorsa sen ona bin bağır.”

Bahar, bana nasıl olsa bir daha görüşmeyeceğimiz için kullanmama gerek kalmayacak tavsiyeler verirken annem aniden odaya dalıp meraklı gözlerle bizi izledi.

“Hanginiz ekmek almaya gider?”

Ben, daha önceki beş gelişinde olduğu gibi neden odaya kapandığımızı sormasını beklerken yeni sorusu beni şaşırtmamış değildi tabii. Ben eve geldikten beş dakika sonra Bahar da damlamış, sinir bozucu kahvaltının detaylarını birkaç milyon kez anlattırmıştı. Saç diplerim hâlâ sinirden kaşınıyordu.

“Burçak şimdi gider.”

Bahar, şirin olmaya çalışarak anneme gülümsüyordu ama ben arkadaşımın kafasındaki kırmızı boynuzları görebiliyordum. Fazladan bir adım atmamak için ölü taklidi bile yapardı. Abim arkadaşlarıyla gidince ekmek alma işinin bana kalması hiç hoş değildi. Onun akşam yemeği saatinde hunharca eğleniyor olması da hiç hoş değildi.

Bahar’a fırına birlikte gitmeyi teklif bile etmeyecektim çünkü daha önce o hataya düşmüş, yirmi beş dakika boyunca bahanelerini dinlemiştim. Kısacası gitmekten başka bir seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu. Daha tartışmaya başlamadan pes ettiğimi belli eden yüz ifademle birlikte, oturduğum yerden kalkıp cüzdanımı elime aldım. Yolda sürekli düşünüp hayali Acar’a laf sokarak biraz rahatlardım belki.

“Kaç tane ekmek alayım?”

“Dört tane yeter.”

Kaderime boyun eğip kapıya kadar peşimden gelen Bahar’a dönünce hesaplaşacağımızı belirten bir bakış attıktan sonra evden çıktım. Bahar’a ekmek vermeyip intikam almayı düşünerek fırının olduğu sokağa girdiğimde gördüğüm mey-menetsiz surat gözlerimi kısmama neden oldu. Bugün kabul

günüm falandı herhâlde. Sakin olmalıydım. Elimden çıkacak her türlü olası kazayı içimde tutmalıydım. Akşam akşam bir de bunun hastane masraflarıyla uğraşamazdım sonuçta. Başımı başka yöne çevirip o burada yokmuşçasına yanından geçmek en mantıklısıydı.

“Bakıyorum da Acar’la aranızdan su sızıyor,” dediğinde tekrar yüzüne baktım ve o an suratının ortasına okkalı bir tokat geçirmek istedim. Uzun zamandır içimde biriken öfke dışarı çıkmak için o kadar can atıyordu ki ne demek istediğini anlamak için kendimi yormadım. Onun benimle konuşmaya bile hakkı yoktu.

“Ne diyorsun sen be?”

“Boşluğumu diyorum arkadaşım! mı doldurmaya çalışıyorsun?”

“Senin gibi mi? Ama dur bir dakika! Çok özür dilerim, küçük bir detay atlamışım. Sendeki nasıl bir boşluksa artık aynı anda iki kişiyle çıkıyordun.”

“Sen benden beter çıktın ama.”

Suratımdaki sahte gülüşü yok edip yerine avına bakan avcı bakışımı yerleştirdim. Ama sakinliğimi korumak zorundaydım. Sakin olmalı ve önümdeki büyükbaşın seviyesine inmeliydim. Belki de inmeliydim. Bu kadar sakinlik benim için fazlaydı. Hayalini kurduğum tokadı suratına geçirip zevkle içimdeki yağların erimesini bekledim.

“Bir de gelmiş karşıma konuşuyor, öküz! Defol git, yemin ederim basarım çılgılığı şimdi.”

Sakin Burçak aniden kaybolmuş, kendi benliğime geri dönmüştüm. Bir de yüzü varmış gibi kalkmış evimin önüne kadar gelmişti.

“Acar’la kahvaltı ederken bu kadar sinirli değildin ama.”

“Sen beni mi takip ettin manyak?” Bir de beni takip ediyordu. *Hayır, sen benim nereye gittiğimi nasıl biliyorsun?* Mercimek kadar beyniyle de Acar’la kendi isteğimle kahvaltı yaptığımı sanıyordu. Ayrıca onunla kahvaltı yaparken daha sinirliydim.

Bileğime yapışınca derin bir nefes aldım ve çığlık atıp bütün mahalleyi toplamak için boğazımı hazırladım. Ben kolumu çekip birkaç tokat daha atamaz mıydım? Atardım tabii ki. Ama mahalleliden dayak yiyince akıllanırdı belki.

Ağzımı açtığım an, Kemal’in yüzüne bir yumruk inince aynı hızla ağzımı kapattım ve yumruğun sahibine baktım. Sabah yol tarifi soran çocuk kaşlarını çatmış karşısındaki öküze bakıyordu. Kemal, parlayan dudağındaki kanı silip “Bu da ikincisi mi?” dediğinde bir yumruk da ben atmak için elimi kaldırdım. Fakat az önceki yumruğun sahibinden bir darbe daha gelince havada kalan elimi indirdim. Olmuyordu ki canım böyle! Yumruğum içimde kalmıştı resmen. Hızımı alamayınca öfkeyle ağzımdan çıkan sözlere de engel olamamıştım tabii.

“Ne diyorsun sen? Beni kendinle mi karıştırdın? Ayrıca ben yakında nişanlanıyorum. Sana da diğer sevgililerinle mutluluklar diliyorum.”

Kiminle nişanlanıyorum? Dilimin de kemiği yok ki. Şu ağzımı açtım mı kapatamıyorum. Ben bile kendi söylediğime inanamıyorken, karşımdaki nasıl inansın?

“Kiminle?” Harika. Şimdi ne diyecektim ben? İnsan biraz düşünür öyle konuşurdu, değil mi? Ama söz konusu olan bendim. Önce konuşur sonra düşünürdüm.

“Şeyle...” Ben vakit kazanmaya çalıştıkça söylediğim şeyin inandırıcılığı azalıyordu. Kemal, kaşlarını kaldırmış cevabı beklerken ben uzun zamandır düşünüyordum.

“Benimle. Bir sorun mu var?” Sabah karşılaştığım çocuk bir kahramanlık daha yaptığında rezilliğin dibini ekmekle sıyırdığımı anladım. Hayır, neden durup dururken nişanlanıyorum diyorsun? Daha iki kez gördüğüm çocuk bile yalan söylediğimi anlamıştı.

Çocuk yanıma gelip elimi tuttuğunda yüzümden başlayan kızarıklık tüm vücudumu sardı. Bir daha karşılaşmayacağımı zı düşünerek kendimi avutmaya çalışsam da pek işe yaradığı söylenemezdi. Bir günde iki kez karşılaşmıştık. Tabii ki yine karşılaşacaktık.

“Sen...” Kemal, öfkeyle tekrar kolumu tuttuğunda bu kez diğerinden daha sert bir yumruk yedi ve kolumu bırakıp geriye doğru birkaç adım attı.

“Gitmek için on saniyen var. Gitmediğin takdirde seni ça-
lıştığım spor salonuna kum torbası diye asarım ve inan kimse
vurmaya çekinmez.”

Kemal, arkasına bile bakmadan hızlı adımlarla yanımdan uzaklaşırken ben şimdi ne yapacağımı düşünüyordum. Bir gün içinde bir yılda yaşayacağım kadar aksiyon yaşamıştım resmen. Şimdi dönüp teşekkür etmem gerekiyordu, değil mi? Peki bu rezillik seviyesiyle nasıl konuşacaktım ben? *Hayır, neden nişanlı olduğunı söylüyorsun?* Ülke dışına gidiyorum de. Gezegen değiştiriyorum de.

Yüzüme sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bakılması da hiç yardımcı olmuyordu.

“Şey...” dedim biraz daha düşünmek için. Yapılabilecek mantıklı bir açıklama arıyordum fakat bulamadım.

“Teşekkür ederim, iyi akşamlar.” Hızlı adımlarla fırına doğru ilerlerken an itibarıyla rezilliğimi iki katına katlamış olmanın verdiği ağlama isteğini bastırmaya çalışıyordum.

"Olmaz," dedim bıkkınlıkla derin bir nefes daha alırken. Bahar, günlerdir uyguladığı baskıya inatla devam ediyor, bana nefes bile aldırmıyordu. İki gün önce yaşadığım rezilliği hâlâ aklımdan atamamış olmam yetmiyormuş gibi bir de Bahar ile uğraşıyordum.

"Alt tarafı spora gideceğiz. Naz yapma işte."

"Bahar, ben sana rezil oldum diyorum, sen bana spor diyorsun."

İki gündür en iyi arkadaşım olan yorganımı tekrar başıma kadar çekip nişanlı yalanını ve kaçarcasına teşekkür edişimi tekrar düşündüm. En azından doğru düzgün bir teşekkür edebilirdim. Çocuk muhtemelen deli olduğumu düşünüyordu. Haklıydı da. Akıllı gibi bir hâlim yoktu ki.

"Yahu o çocuk seni çoktan unutmuştur. Ayrıca kendisi senin nişanlın olduğunu söylemiş, bu kadar takılma şu olaya."

"Kendisi söyledi çünkü yalan söylediğim belli oluyordu ve acınacak durumdaydım."

"Eğer benimle spora gelmezsen," dedi sinsice gülümserken. "Annene senin biriyle nişanlandığını söylerim." Yorganı

aniden üzerimden atıp bulduğum ilk yastığı hain arkadaşşıma fırlattıktan sonra yataktan kalktım. Bahar'ı tanıyorsam gerçekten yapardı ve annemi kesinlikle buna inandırırdı. Ben yapılan söylemekte gerçekten başarısız olabilirdim ama Bahar için aynı şeyi söyleyemezdim.

“Anneme bir sorayım.”

Bahar, sevinçle ellerini çırparken ben annemin izin vermesi için dua ediyordum. Normalde olsa kapıdan girip *‘spora başlıyorum’* der ve herkese tatlı bir gülümseme yollardım ama belki bu sefer izin bahanesiyle yırtabilirdim. Belki de annem normalde bakkala gitmeye bile üşenen kızının spor yapmak istemesinden şüphelenir ve içerisinde bulunduğum içler acısı durumu anlayıp izin vermezdi.

“Ben gidip senin için izin alırım canım arkadaşım. Sen hiç yorulma.”

Koşturarak odadan çıkan Bahar'ı takip ederken içimden de lanetler okuyordum. İzin alma bahanemi yutmamıştı tabii ki. Tam kolundan yakalayıp onu durdurmuştum ki kolunu çekip kendini kurtarmış ve dizi izleyen annemin yanına oturmuştu bile.

“Mehtap teyzeciğim.”

Sevimli görünmek için maskesini yüzüne yerleştirmesi yetmiyormuş gibi bir de annemi en sevdiği dizisini izlerken yakalamıştı.

“Efendim Bahar?” Annem televizyondan gözlerini bile ayırmadan cevap vermişti ve bu da dizide can alıcı olaylar oluyor demekti. Eyvahlar olsun. Zorla spor yapacaktım.

“Burçak’la spora gidebiliriz değil mi?”

Dizi reklama girince annem bize döndü. Şans sırası bendeydi. Bahar'ın arkasında durduğum için rahatça el kol hareketi

yapabilir, anneme izin vermemesi gerektiğini anlatabilirdim. Bir anlığına annemle göz göze gelince başımı iki yana salladım. Ellerimi de işe dâhil edip saçma sapan hareketlerle izin vermemesi gerektiğini anlatmaya çalışırken, sinsî arkadaşım arkasında bir şeyler çevrildiğini anlayarak arkasını döndü.

‘Ne yapıyorsun sen?’ der gibi bakması şu an hiç yardımcı olmuyordu. Havadaki tozları uzaklara göndermeye çalışıyormuş gibi yapıp anneme döndüm.

“Anne sen camları açık mı bıraktın? İçerisi hep toz olmuş.”

“Burçak konuyu değiştirme lütfen. Ee Mehtap teyze ne diyorsun?”

İşte o kritik cevap için nefeslerimizi tutmuş, anneme odaklanmıştık. Ağzından çıkan cevap ne olursa olsun ardında kırık bir kalp bırakacaktı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve kendimi gelecek olan cevaba hazırladım.

“Gidin.”

Ne demek gidin? İnsan bu kadar çabuk izin verir miydi? Hayır, o kadar da el kol hareketi yapmıştım izin vermemesi için.

“O zaman haftaya başlıyoruz.”

“Harika,” dedim yapmacık bir sevinçle. “Gitmek için can atıyorum.”

Bir sporumuz eksikti. Ben orada koşu bandından düşersem kim verecekti hesabını? Ama vazgeçersem Bahar uzun bir süre boyunca bunun intikamını alırdı. Nasıl olduğunu bilmiyordum fakat hiçbir şeyi unutmuyor, içinde oluşan intikam isteğini taze tutabiliyordu. Yani hiçbir şekilde kaçışım yoktu.

Odaya geri dönerken hiç vakit kaybetmeden yeni bombasını patlatmayı da ihmal etmedi tabii ki.

“Yarın alışverişe de gideriz, değil mi? Sporda giymek için bir şeyler almam gerekiyor.”

“Alt tarafı spora gideceğiz Bahar, defileye değil.”

Biliyordum ki o alışveriş merkezinden içeri girdiğimiz anda Bahar her şeyi denemeye başlayacaktı. Bense bir şeyler denemekten nefret ederdim. Birisinin kıyafet denemesini beklemekten ise daha çok nefret ederdim.

“Lütfen Burçak. Gerçekten sadece bir saat sürecektir.”

“Olmaz,” dedim odaya girip kapıyı kapatırken. “Zaten benim yarın çok önemli bir işim var.” Sonuçta uyumak ve yemek yemek gerçekten önemliydi. Yani yalan söylemiş sayılmazdım.

Bahar tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekken camdan önce “tık” sonra ise “çatırt” diye bir ses gelince ikimiz de bakişlarımızı cama yönelttik. Camda oluşan küçük çatlağı görünce derin bir nefes aldım ve bunu yapan her kimse hayatını zindan etmeye hazırlandım. Bu mahallenin çocukları da bir türlü akıllanmıyordu. Bir hışımla camı açıp gözlerimle sokağı taradım.

“Sen!” dedim sinirle karşımda duran kişiye. “Ödeşmek için sen de benim camlarımı mı kırmaya karar verdin?” Karşımda küçük çocuklar yerine Acar’ı bulunca bir an şaşırsam da çatlak olan camımı hatırlayıp kendime geldim. İki gün önceki kahvaltı olayından ve bir daha asla karşılaşmayacağımızı söyledikten sonra bu sokaktan bile geçmeyeceğini düşünmüştüm ama intikam için geri gelmişti demek ki. *Kinci adam.*

“İsteyerek olmadı. Cama çık diye attım. Uzun zaman önce burada kalan kıyafetlerim vardı hatırlarsan, onları almaya geldim.”

“Aramak yerine böyle ilkel bir yöntemi kullanman da harika.”

“Zaten aradım. Telefonunu açsaydın böyle bir yöntemle gerek kalmazdı.” İşte bunun suçlusu tamamen Bahar’dı. Onun yüzünden salona gitmiştim ve telefonum odada kalmıştı. Sonuç olarak ise camım çatlamıştı.

“Bekle getiriyorum kıyafetlerini.”

Ama şöyle bir sorun vardı ki o kıyafetlerin nerede olduğunu bilmiyordum. Bize yemeğe geldiği gün yağmurdan sıırıslıklam olduğu için değiştirdiği kıyafetlerini burada unutmuştu. Bu durumda abimin kıyafetlerini de getirmesi gerekmiyor muydu? Sonuçta onları giyip gitmişti.

Kıyafetlerin nerede olduğunu anneme sormak yapılacak en mantıklı hareketti ama sorarsam Acar’ı yukarı davet edebilirdi. Peki, ben bunu istiyor muydum? Hayır. Yani belki e... Hayır.

Çok geçmeden, “Burçak sesin bütün evden duyuluyor,” diyerek odaya dalan annem ellerini beline koyup bana bakmaya başlayınca anladım ki bu kötü şans asla peşimi bırakmayacaktı.

“Şey,” dedim camın iyice önüne geçip Acar’ı görmesini engellemeye çalışırken. “Bahar’la önemli bir şey konuşuyorduk.”

“O camdaki çatlak ne?”

Annem hızlıca yanıma gelirken artık hiçbir kurtuluşumun olmadığını anladım. Bu dakikadan sonra bir sürü açıklama yapmak zorunda kalacaktım.

“Şey...”

“Aa evladım senin ne işin var burada?”

Annem soruyu her ne kadar aşağıda bekleyen Acar’a sorsa da bana açıklama beklermiş gibi bakıyordu. Şuraya bayılısam açıklama yapmama gerek kalmazdı, değil mi? Ama tabii insan dizilerdeki gibi dakika başı da bayılamıyordu ki.

“Yemeğe geldiğim gün yağmura yakalandığım için oğlunuzun kıyafetlerini giymiştim ya. Benim kıyafetlerim de burada kalmış, onları almaya geldim.”

Acar alışık olmadığım kibarlığıyla konuşunca annem hatırlamış gibi başını salladı. Her zaman bu kibarlıkta kalsaydı mükemmel biri olabilirdi diye düşündüm. Hemen sonra düşünmemem gerektiğini fark ettim. Mükemmel olması ya da olmaması beni hiç ilgilendirmiyordu sonuçta.

“Gel bir çay ikram edelim evladım.”

Ne demek çay ikram edelim? Ne gerek vardı ki canım? Verelim kıyafetlerini gitsin.

“Madem çok ısrar ettiniz bir çayınızı içeyim.”

Son günlerde neden her şey benim isteklerimin tersinde ilerliyordu? Ayrıca annem ısrar etmemişti ki.

Tam olarak yanımda oturan Acar’a *‘sen istedin’* der gibi baktıktan sonra yüzümdeki gülümsemeyi daha da genişlettim. Çay içmek için gelerek beni sinir edebileceğini mi sanıyordu? Tamam, sinir olmuşum ama bu sadece birkaç dakika sürmüştü. Şu an hepimiz elimizde birer bardak çay ile annemin favori dizisini izliyorduk. Ben bu dizilere alışkındım ve artık bağıışıklık kazanmıştım ama Acar için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Etrafa *‘nereden düştüm buraya’* der gibi bakması hâlimden pek de memnun olmadığını anlamak için yeterliydi. Gülüşümü hiç bozmadan konuştum.

“Ee Acar sevdin mi diziye? Gerçi üç yüz on ikinci bölümünden başlayınca pek bir şey anlayamamışsındır ama... Sıkıldın mı yoksa?”

“Yoo... Hiç sıkılmadım. Bak çocuğun rüya gördüğü sahneyi görünce aklıma ne geldi? Geçenlerde bir rüya gördüm, evimin bütün camlarını kırıyorlardı.”

Keyifle bir yudum almak için ağzıma götürdüğüm çay bardağını aynı hızla sehpanın üzerine bıraktım. Neyse ki çayı tam zamanında bırakmıştım. Bir yudum alsaydım bu cümlemin üzerine ağzımdan püskürebilir, beni rezil edebilirdi.

“Anne kapatsak mı televizyonu acaba? Bak misafir gelmiş.”

Kırılan camlarla ilgili bir şey söylememesi için televizyonu camdan fırlatmaya bile razıyım. Tamam, kazanan tarafın Acar olması hoşuma gitmemişti ama zekice bir hamle olduğunu kabul edebilirdim.

Annem başını sallayıp televizyonu kapattıktan sonra Acar bana sinsi bir gülüş yolladı ve iyi cümleler dökülmeyeceğini bildiğim dudaklarını araladı.

“Duydum ki bu civarlarda çok fazla nişanlanan insan varmış. Diyorum ki ben de mi buralara taşınısam? Malum hayat yalnız çekilmiyor.”

Annem, “Son günlerde kimsenin nişanlandığını duymadık. Ayrıca bu mahalleye taşınırsan evde kalırsın. Mahalledeki genç kızların hepsi bekâr ve kariyer yapmak istiyorlarmış. Bahar ile Burçak da aynı düşüncede ama nedense ikisi de işsiz,” diye cevap verdiğinde Acar bana sinsi bir bakış daha attı. Annemin gizlice *‘artık çalışmaya mı başlasanız?’* demek istediğini de fark etmemiş değildim.

Acar’ın *nişanlanmak* kelimesini kullandığı kısımda da bana bakması ve kelimenin üzerine basarak söylemesi beni tedirgin etmeli miydi? Sanki nişan faciasını biliyormuş da bana gönderme yapıyormuş gibi hissediyordum ve bu hiç hoş değildi. İyi de nasıl öğrenecekti ki? Ya öğrendiyse? Az önce annem

nişanlı olmadığımı teyit etmişti resmen. Eğer Acar bir şekilde öğrendiyse olanları anneme anlatabilirdi.

Sesli bir şekilde yutkunarak kızaran suratımı -pardon, moraran- başka bir yöne çevirdim. En iyisi ilgilenmiyormuş gibi yapmaktı. Yoksa bilmeseydi bile girdiğim saçma sapan şekillerden bir şeyler anlayabilir, bunu bana karşı kullanabilirdi. Bunun için bu konu bir an önce değiştirilmeliydi.

“Lavabo neredeydi acaba?”

Bana gerek kalmadan konuyu kendisinin değiştirmesi içimi biraz da olsa rahatlatmıştı ama o kapıdan çıkana kadar tam anlamıyla rahatlamayacaktım. Burada bulunduğu her saniye benim için tehlike teşkil ediyordu.

“Bahar gösterir,” dedim tek kelime dahi etmeden sadece etrafı izleyen arkadaşımı gösterip. Normalde ağzını bile bantlasak bir yolunu bulup konuşacak potansiyele sahip olan Bahar, nefes alırken bile ses çıkartmamaya özen gösteriyor gibiydi. Muhtemelen annem, çenesini kapalı tutması konusunda onu uyarmıştı. Zira Bahar konuşunca hoş şeyler söylemiyordu.

“Hayır.”

Tek bir kelime ettikten sonra çenesini tekrar açmamak üzere kapatınca kabağın benim başıma patladığını anlayıp ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Çünkü ısrar etsem bile arkadaşımın oradan asla kalkmayacağını biliyordum.

“Beni takip et,” dedim salonun çıkışına doğru yürürken.

Koridora gelince tuvaletin kapısına birkaç metre kala durup parmağımla işaret ettim. Kapının önüne kadar götürecek değildim ya.

“İşte burası. Salonu da kendin bulabilirsin sanırım.”

“Bulurum tabii. Bu arada hayırlı olsun nişanlanmışsın.”

Duyduğum şeye tepki olarak yuvalarından fırlamaya çalışan gözlerimi sabit tutmak için üstün bir çaba harcadıktan sonra, sesli bir şekilde yutkundum. Biliyordum. Acar'ın içinde nişan kelimesi geçen o cümleyi bilerek kurduğunu biliyordum! Evlenmek istediği için kuracak değildi ya. Ama bunu bilmem bir işe yaramayacaktı. Adam sırf beni tehdit etmek ve huzurumu bozmak için vardı sanki. Yanımda bulunduğu her dakika diken üstünde olmama yetiyordu. Nedense şans da hep onun yanında oluyordu.

Şimdi ne halt yiyeceğimi düşünerek olduğum yerde saçma sapan hareketler yapmaya başladım.

“Yalan. Kim uyduruyor bunları?”

“Senin geri zekâlı eski sevgilinin aynı zamanda benim hastalıklı eski arkadaşım olduğunu unuttun galiba. Gelip bana nişanlı biriyle nasıl çıktığımı sordu. Ayrıca nedense senin elinde yüzük falan da göremiyorum, bunları nereden çıkarttığını anlayamadım. Annen de az önce apartmandaki tüm kızların bekâr olduğunu söylemişti, değil mi? Hayır, nişanlı olduğunu iddia ettiği adamdan o kadar dayak yemiş. Üstüne bir de ben dövdüm. Hiç de akıllanmıyor.”

Hadi bakalım Burçak. Bu işin içinden nasıl çıkacaksın? Yok, ben gezegen falan değiştirmezsem bu işin içinden çıkmazdım. Resmen sarmal bir şekilde rezil oluyordum. Herkes birine rezilliğimi anlatıyordu.

“Bak,” dedim şirin olmaya çalışarak. “Aslında hepsinin mantıklı bir açıklaması var.” Vardı. Ama ben neden Acar'a açıklama yapıyordum, bilmiyorum.

“Ama sana açıklamayacağım.”

Salona dönmek için arkamı döndüğüm an, son kozunu oynamak için bir saniye bile beklemedi.

“Açıklamanı dinlemek istiyorum. Anlatmazsan benim annene bir açıklama yapmam gerekecek. Bu nişan olayından haberi olduğunu sanmıyorum.”

Acar’a dönüp gözlerimi kısıtım. Tırnaklarımı bir kedi edasıyla çıkartıp tüm yüzünü tırmalamak istiyordum. Yine de onu, yakışıklı yüzüne hiçbir zarar vermeden sadece bakışlarımla dövdüm.

“Yanlış anlama, sırf meraktan dinlemek istiyorum. Bu durumun nasıl mantıklı bir açıklaması olabilir?”

“Çünkü Kemal akşam gelip beni rahatsız etmeye kalktı. Yoldan geçen hayırsever bir vatandaş da ağzını burnunu kırdı ve ben de nişanlı olduğum yalanını söyledim.”

Gayet mantıklı ve hızlı bir şekilde açıklamamı yaptıktan sonra arkamı döndüm ve konuşmasına fırsat vermemek için neredeyse koşarak salona döndüm. Açıklamamı yapmıştım yapmasına da ya Acar yine de olanları anneme söylerse ne olacaktı? Ya kırdığım camlar? Onları da söyleyebilirdi. Sabıkam gittikçe çoğalıyordu. Bugünü sağ salim atlatmak dışında bir şey istemiyordum. Ben evinde oturan tatlı bir kızdım, ne ara bu kadar çok olay olmuştu ki?

Çok geçmeden Acar gelip eski yerine oturduğunda haklı olduğumu anladım. Birazdan her şeyi anlatacakmış gibi bakıyordu. Yüzündeki o sinsî sırıtış birazdan olacakların habercisi gibiydi.

“Ben senin kıyafetlerini getireyim,” diyen annem oturduğu yerden kalkınca kısa bir süre için de olsa derin bir nefes aldım. En azından bu durumdan kurtulmak için birkaç dakikam vardı. Gururum buna izin vermese de Acar’dan hiçbir şey söylememesini rica etmek zorundaydım.

“Hadi söyle bekliyorum,” dediğinde kaşlarını çatmış. Resmen aklımdan geçen bütün düşünceleri okuyordu. Gerçi aklımdan geçenleri okumasına gerek yoktu. Sürekli renk değiştiren yüzümden de ne yapacağımı kolaylıkla anlayabilirdi.

“Lütfen,” dedim kibar olmaya çalışarak. Kelimeler dilimden dökülürken ses tellerimi yakıyordu resmen. “Anneme olanlar hakkında bir şey söyleme.”

“Söyleyeceğimi de nereden çıkarttın?”

“Çünkü yüzündeki sinsî sırıtış her şeyi anlatıyor.” Bir an bağırsam da en azından bir süreliğine nazik olmam gerektiğini hatırladım ve öncekine kıyasla çok sakin bir ses tonuyla konuştum. “Her an kırılan camlarını ve nişan olayını anlatabilirmiş gibi duruyorsun. Lütfen bir şey anlatma.”

“Düşünmem gerekiyor.”

“Lütfen. Bak tamam tüm camlarını kırmış olabilirim ve hayatımı kurtarmış olmana rağmen seni kahvaltı yapılacak yerin önünde sap gibi bırakmış da olabilirim.” Duraksadım. Ne çok şey yapmıştım böyle. “Lütfen söyleme. Belki bir gün senin de yardıma ihtiyacın olur.”

Kaşlarını kaldırıp büyük bir keyifle çaresizliğimi izlemeye devam etti.

“Bilemiyorum.”

Tam bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki annem salonda belirince geri kapattım. Artık bir mucize olması gerekiyordu.

Annem elindeki poşeti Acar’a verip tekrar yerine otururken, ben hâlâ bir mucize bekliyordum.

“Geçenlerde arkadaşımın başına bir olay gelmiş.” Acar bana kısa bir bakış atıp anneme dönünce her şeyi anlatacağını

anladım. Kemal'den başlayıp Acar'a kadar uzanacak olan bir sürü soruyu cevaplamaya hazırlandım ve gözlerimi kapattım.

"Bir kız evinin tüm camlarını kırmış. Bir de hiçbir açıklama yapmadan kaçmış."

"Kimmiş o terbiyesiz?" Yüzüm bir kez daha renk değiştirdikten sonra yutkundum. İsteyerek kırmamıştım ki. Yani isteyerek kırmıştım ama Acar'ın evi olduğunu bilmiyordum.

"Arkadaşım kızı bulm..."

İşte o an çalan zil artık yeni kahramanım olmuştu. Acar'ın lafının yarıda kalmasıyla yüzüm normal rengine dönmüş, ayaklarım istemsiz bir şekilde kapıya doğru yürümeye hatta koşmaya başlamıştı. Utanmasam kapıyı açmaya dans ederek bile gidebilirdim.

Kapıyı açtığımda karşıma çıkan ablama sanki onu yıllardır görmemişim gibi sarıldım. Küçükken de ne zaman başım derde girse ablamın beni kurtardığı aklıma gelince daha da sıkı sarıldım. Ablam işte, hissediyordu kardeşinin zor durumda olduğunu.

"Ablam! Canım ablam. Seni çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Burçak, beni seviyorsan nefes almama da izin vermen gerekiyor değil mi?" Ablamı serbest bırakınca öyle bir nefes aldı ki ne kadar sıkı sarıldığımı anladım.

"Nereden geldi bu abla sevgisi?" Ablamı çekıştırerek salona götürdüğümde annem şaşkınca bize bakıyordu.

"Özledim. Sonuçta ablam. Güzel ablam."

Acar bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, ablam heyecanla konuşmaya başladı ve içimdeki abla sevgisi tahmin edilemez boyutlara ulaştı.

"Size bir şey söyleyeceğim."

“Söyle benim ablam.”

Gördüğü ilk tekli koltuğa oturdu ve çantasından bir kâğıt çıkarttı. Ben de mutlulukla yerime oturup Acar’a tatlı bir gülümseme yolladım. Yüzü asılmış, söylemek istediği tüm cümleler içinde kalmıştı.

“Ben artık gideyim,” deyip aniden yerinden fırlayan Acar, hızlı adımlarla kapıya doğru yürümeye başladı. Annem de onu yolcu etmek için peşinden giderken, Acar bir şey unuttuğunu fark ederek geri döndü. “Bu arada haftaya çarşamba kardeşimin doğum günü var. Gelirseniz çok mutlu olurum.”

“Geliriz tabii.” Ne demek geliriz? Gelemeyiz. Belki o gün rüm evi temizlemek isteyecektik. Belki bize misafir gelecekti. Şimdi bir şey söylesem de eminim kimse beni dinlemeyecekti. Yine kaderime razı olmak zorundaydım. Nasılsa sonra bir bahane bulurdum.

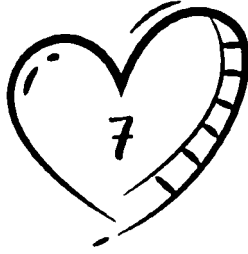
Acar evinin adresini verdikten sonra gitti. Arkama yaslanıp rahat bir nefes almak için hazırlanırken, ablam bağırarak elindeki kâğıdı gösterdi.

“Beni unuttunuz burada. Size bir haber verecektim en son.”

Herkes dikkatini ona verince yüzüne kocaman bir gülümse yerleştirdi.

“Anne, torununun olacak.”

Biz sevinçten ne yapacağımızı bilemeden ablama sarılırken, evde yaşanan bayram havası bana az önce olan her şeyi unutturmuştu bile.

"Bahar anlamıyor musun?" dedim elimdeki peçeteyi yanımda duran çöp kovaşına attıktan sonra. "Hastayım. Spor yapamam."

Gerçekten hastaydım. Aniden soğumaya başlayan havalar sağ olsun, hunharca grip olmuştum. Odam ise karantina bölgesi olmuştu resmen. Ablamın hamile olduğunu öğrendiğimiz gün babam işten, abim ise arkadaşlarının yanından dönünce ablam onlara da söylemişti ve artık ailede sıkıyönetim ilan edilmişti. Ben de hemen ertesi gün grip olduğumdan kimse hasta olmamak için bana yaklaşmıyor, ablam eve geldiğinde de yanıma yaklaştırmıyordu. Kısacası iki gündür odamdan çok nadir çıkmıştım.

Zeki arkadaşım ise beni spora götürmeye çalışıyordu. Ben daha tualete zor gidiyordum.

"Ben tek mi gideyim yani? Hem sadece kayıt yaptırır geliriz."

Yanımda duran paketten bir peçete daha çıkartıp burnumu sildikten sonra Bahar'a cevabımın olumsuz olduğunu bildiren bir bakış attım.

“Bahar, burnum kıpkırmızı, dudaklarım yara ve saçlarım karmakarışık. Ayrıca ayağa kalktığım an düşme tehlikesi yaşıyorum. Hastaneye gidelim diyeceğine spora gidelim diyorsun.”

“Tamam işte,” dedi heyecanla. “Oradan da doktora gideriz.”

Başımı zar zor yastıktan kaldırıp derin bir nefes aldım. Muhtemelen bugün bu ısrarlardan kurtulamayacaktım.

“Ama sadece kayıt yapt... Ha-hapşu!” Aniden cümlemi bölen hapşırık sayesinde bütün mikroplarım dış dünyaya akın ederken, Bahar birkaç adım geri gitti.

“Çekinme canım, yüzüme tükür istersen.”

Ben derdimi anlatamıyor muydum acaba? Hastaydım. Tabii ki hapşırıacaktım. Birkaç dakika mucizevi bir şekilde havada kalan başım yastığa düşünce, bugün evden asla çıkmamam gerektiğine karar verdim. Muhtemelen birkaç gün daha kolumu bile kaldıramayacaktım.

“Sen yaptır kaydını. Ben sonra giderim,” dedikten sonra yorganımı yüzüme kadar çektim. Bu hasta hâlimle kimse beni hiçbir yere götüremezdi.

Şu an içimden tam olarak arkadaşımı arkamda duran kum torbasına yapıştırmak geliyordu. Bahar, ben her ne kadar hasta olduğumu söylesem de beni dinlememiş, bir sürü tehdit savurup beni spor salonuna getirmişti. Bu da demek oluyordu ki bir daha asla büyük konuşmamalıydım.

Tek avuntum buradan çıkınca hastaneye gidecek olmamızdı. En azından benim yararına olacak bir şey de yapacaktık. Tabii ben dönen başımı zapt edebilirsem... İki gündür yatmaktan olsa gerek yastıktan kafamı kaldırdığımdan beri dünya benim etrafımda dönüyordu.

Ben, az önce gördüğüm sandalyeye doğru ilerlerken Bahar hâlâ kayıt yaptırmaya çalışıyordu. Ben çoktan yaptırmıştım ve artık dinlenmek istiyordum. O an için hayattaki tek gayem o sandalyeye oturmak. Hayalime adım adım yaklaşıırken her zaman olduğu gibi yoluma çıkan bir engel yüzünden dengemi kaybettim. Bu sefer kaçışım yoktu. Kesinlikle yere kapaklanacağıma ve orada uyuyakalacağıma emindim.

Tam kendimi düşüşe hazırladığım anda kaslı kollar tarafından tutulunca -baktığımdan değil tabii- başımı kaldırıp kolların sahibine baktım. Keşke bakmasaydım. Hayır, her yardım edene neden bakıyorsun Burçak?

Hayaun benim için hazırladığı entrika zincirinin bir sonrakî halkasına ulaşmayı da başarmıştım. Şu an karşımda sahate nişanım duruyordu. Kollarımı iki yana açıp *'neden ben?'* diye bağırarak istiyordum ama bünyem yeni bir olayı daha kaldıramazdı.

Karşılaşmamızın nedenini irdelerken yaptığım küçük bir beyin fırtınası sayesinde Kemal'e söylediği şeyler zihnimde canlandı.

"Gitmek için on saniyen var. Gitmediğin takdirde seni çalıştığın spor salonuna kum torbası diye asarım ve inan kimse vurmaya çekinmez."

Çocuk spor salonunda çalıştığını söylemişti. E tabii ki ben de onun çalıştığı spor salonuna denk gelecektim. Çünkü hayat her gün minik sürprizler hazırlıyordu benim için.

Belki de kötü düşünmemeliydim. Belki de işi bırakmış gidiyordu ya da buraya sadece spor yapmak için gelmişti. Belki de spor salonunda yer kalmamıştı ve bizim kaydımız yapılmamıştı. Belki de çocuk beni tanımazdı. Burnum kıpkırmızıydı sonuçta. Bunlar olağan şeylerdi.

Salak Burçak, diye geçirdim içimden. *Konforlu kollarda düşüncelere dalacağına teşekkür edip koşarak uzaklaşsana...*

Sonunda aklım başına gelmiş ve ben çocuğun kollarından ayrılıp konuşmayı akıl edebilmişim. “Döşemeler de ne kadar kötüymüş.”

Ne döşemesi? Panik hâliyle kurabildiğim cümle pek de mantıklı değildi. Ama ben ne zaman mantıklı konuşmuştum ki?

“Şey... Yani teşekkür ederim.”

Çocuk bana gülümsedi ve elini uzattı. “Önemli değil. Bu arada ben Anıl. Geçen sefer tanışamamıştık.”

“Ben de Burçak,” dedim elini sıkarken. Beni tanımamasıyla ilgili teorim çürümüştü bile. Eğer geçen seferki nişan olayıyla ilgili bir şey söylerse şuraya düşüp bayılırdım.

“İyi misin?” dedi yeşil gözlerini kocaman açarak. İri yapılı cüssesine rağmen oldukça tatlı biri gibi duruyordu. “İyi görünüyorsun da.”

Bana çirkin mi demek istiyordu o? Karşıdaki kim olursa olsun bir kadına çirkin denmemesi gerektiğini bilmiyor muydu? Hasta olmasam alınacaktım.

“Bak. Alındığımdan değil ama bir daha hiçbir kadına çirkin olduğunu ima etme bence, sinirlenebilirler.” Başka birisi böyle bir şeyle karşılaşınca kızabilirdi sonuçta. Ben Anıl’ın iyiliği için söylüyordum.

“Hayır. Çirkin olduğunu ima etmek istemedim. Yorgun görünüyorsun demek istemiştım. Sen zaten çok güzelsin.”

Hatasını düzeltmeye çalışırken daha çok battığım fark edince panikledi. Sonunda benden başkaları da rezil oluyordu.

“Yani şey... Şimdi tabii beni yanlış anlama. Ben,” dediğinden ellerimi kaldırıp onu durdurdum.

“Tamam, anladım. Grip olduğum için bitkin gözüktüyor olabilirim.”

Olabilirim mi? Bitkinin de bitkiniydim. Herhangi bir zombi dizisinde iki sezon oynama garantim vardı.

“Geldim. Artık hastaneye gidebiliriz. Bu arada hafta sonu spora başlıyoruz.” Bahar nefes almadan konuşurken, yanımdaki çocuğu görünce kaşlarını kaldırıp önce Anıl’a sonra bana baktı ve kafasını salladı. Bu *her şeyi anlatacaksın* bakışıydı.

“Burada spora mı başlıyorsunuz? Ben de burada çalışıyorum.” Onu anladık zaten. Burada çalışmasan bu vücudu nasıl yapacaksın?

“Ne güzel.” Bahar’ın sesindeki imayı anlayabiliyordum.

Anıl, “O zaman sonra görüşürüz,” dedikten sonra bir gülümseme yolladı ve spor yapan insanların yanına doğru yürümeye başladı.

Bir de görüşecek miydik? Benim hassas yüreğim bunu kaldıramazdı. Tamam, terbiyeli bir çocuktu ki nişan yalanını dile getirmemişti ama yüzünü gördüğüm her saniye gözlerimin önünde rezil olduğum anlar belirliyordu. Bu da kızaran bir yüz ve bocalayan bir Burçak anlamına geliyordu.

Ne olurdu ki başka bir spor salonunda çalışsaydı? Muhtemelen en yakın hava aracıyla gezegen değiştirmedığım sürece entrika halkası hiç tamamlanmayacaktı.

Elimdeki peçeteye bir kez daha burnumu silip mutfğa umutsuzca baktım. Doktorun verdiği ilaçları içmem için önce karnımı doyurmam gerekiyordu ama bir sorunum vardı. Ben yemek konusunda hiç de iyi değildim. Ev halkı ablamın bebeği için bir şeyler almaya gitmiş, hasta olduğum için benim evde kalmam gerektiğini söylemişlerdi. Onlar muhtemelen pizza yerken ben ne yemek yapacağımı, en önemlisi nasıl yapacağımı düşünüyordum.

Mutfakla ilgili tüm kötü anılarım gözümün önünden bir film şeridi gibi geçtiğinde, kahvaltılık yemenin benim için en mantıklı seçim olduğuna karar verdim. Çünkü gerçek anlamda yumurta bile kıramıyordum. Tost yapmaya çalıştığımda tost makinesini bozmuşluğum bile vardı ve şu an evin tek parça hâlinde kalması gerekiyordu.

Buzdolabını açıp kahvaltılıkları mutfaktaki masaya koyarken, aklımdan ekmek kızartma düşüncesi geçse de bunun çok hatalı bir hareket olacağını bildiğim için düşünceyi hemen aklımdan attım. Bir bardak meyve suyu alıp sakın ve aksiyonsuz bir şekilde kahvaltımı etmeliydim.

Bardakların olduğu dolaba doğru ilerlerken, arkadan gelen kırılma sesleri ise bugünün hiç de sakın geçmeyeceğini bil-
dirmiş oldu. Neden ben neden? Bir kere de başkaları sakarlık
yapsa, benim günüm normal geçse olmaz mıydı sanki?

Her ne kadar bakmaya korksam da korkunun ecele faydası
olmadığını bilerek arkamı döndüm ve iki saniye içinde mey-
dana getirdiğim eserimi inceledim. Her nasıl olmuşsa masa-
nın örtüsü bilekliğıme takılmış ve beni takip ederek kendini
yere atmıştı. Hâliyle masanın üzerindeki her şey yere düşmüş
ve tabak çanak ne varsa kırılmıştı.

Hayır, o örtü benim bilekliğıme nasıl takılmıştı? Ben ne-
den hissetmemiştim? Ve üzerinden taşlar sallanan bir bileklik
takmak zorunda mıydım? Şimdi bir de bunları temizlemem
gerekiyordu.

Neyse ki iki gündür kullanıyor olmama rağmen doktorun
verdiği ilaçlar işe yaramaya başlamıştı da eskisi kadar hâlsiz
değildim. Yerdekileri toplarken çok zorlanmayacaktım.

Söylensem de kaderime razı olup yerdeki camları toplama-
ktan başka çarem yoktu. Tabii sadece cam değil, mutfağın
her yerine saçılmış kahvaltılıklar da vardı. Bir kere dikkatli
olsam ne olurdu sanki? Ama söz konusu bensem böyle bir
şeyin olması imkânsızdı.

İçimden kendi dikkatsizliğime saydırdığım sırada yerdeki
büyük cam parçasını alırken, bir diğer sakarlığımın devreye
girmesiyle elimde oluşan acıyı hissedince ufak bir çığlık at-
mam çok da beklenmedik değildi. Yerdeki camların bile be-
nimle derdi vardı. Neden elimi kesiyorsun şimdi?

Sakin kalmalıydım... Sakin kalmalı ve yerdeki camları
toplamalıydım.

Yılmayıp yerdeki camları topladıktan ve çöpe attıktan sonra elime bir poşet alıp yerdeki kahvaltılıkları toplamaya başladım. Anlaşılan benim derdim yemek yapmakla değil, mutfaklaydı. Mutfığa girdiğim an felaketler sıralanıyordu.

Yerdeki kahvaltılıkları da toplamayı bitirdikten sonra benden beklenmeyecek bir davranış sergileyip bir bez ile zeytinlerin arkalarında bıraktıkları yağları temizlemem beni bile şaşırtmıştı. Normalde camları orada bırakacak kadar üşengeç biriydim ben.

Mutfaktaki işimin tamamen bittiğinden ve tekrar bir şeyleri kırıp dökmediğimden emin olduktan sonra elimdeki kesiğe yara bandı yapıştırdım ve mutfığa daha fazla zarar vermemek için oradan olabildiğince uzaklaşma kararı aldım.

Karnım guruldayarak bana midemin boş olduğunu hatırlatınca derin bir nefes aldım. Hâlâ yapmam gereken bir kahvaltı vardı. Tabii söz konusu ben olduğumda mutfak lanetleri de sıralandığı için şu an tek bir seçeneğe sahiptim. Dışarıda kahvaltı yapacaktım. Bunu en başından akıl etsem bugün bu kadar enerji harcamamış ve elimi kesmemiş olabilirdim. Ama fazla zeki olduğumdan -ya da üşengeç- olsa gerek bu fikir daha yeni aklıma geliyordu.

Tam üzerimi değiştirmek için odama gidecekken zil çaldığında misafir gelmiş olma ihtimali beni korkuttu. Bir misafir eksikti. Ama hemen kötü düşünmemeliydim. Anneler gelmiş olabilirlerdi. Evet, anahtarları vardı ama belki de bugün zili çalmak istemişlerdi. Ya da korktuğum şey gerçekleşmiş ve misafir gelmiş olabilirdi. Bu da kahvaltı yapamayacağım demekti.

Kafamda dönen tilkilerle birlikte kapıyı açtığımda, komşumuzu görünce uğradığım hüsrana karnım da tekrar guruldayarak karşılık verdi.

“Annenler yok mu Burçak?”

Annemlerin olmadığını ve daha sonra gelmesini söylesem ne olurdu acaba?

“Yoklar ama birazdan gelirler. İçeriye gel istersen.”

Dilim onu eve davet etse de gözlerimin gitmesini söyler gibi baktıklarından emindim.

“Yok gelmeyeceğim. Dolma sarmıştım da size de getirdim.”

İşte o an... Mutluluktan dans edebilir ya da Ayşe teyzenin boynuna atlayıp hayatımı kurtardığını haykırabilirdim. Tabii bunları yaparsam o da benim akli dengemden şüphe edebilirdi. Bunun için hayal dünyamda o anki mutluluğuma vereceğim tepkilerle ilgili kurduğum her şeyi bir kenara attım ve Ayşe teyzenin bana uzattığı küçük borcamı bir ahtapot edasıyla sardım.

“Ay hiç gerek yoktu. Çok zahmet etmişsin.”

“Ne zahmeti kızım. Hadi size afiyet olsun.”

Üst kata yönelen Ayşe teyzenin arkasından kapıyı kapatıp elimdeki hazineye baktım ve fisıldadım.

“Afiyet olacak Ayşe teyze, sen hiç merak etme.”

Kapıyı kapattuktan birkaç saniye sonra zil tekrar çalınca bu kez de tatlı gelmiş olması için gerekli mesajları evrene yollayarak kapıyı açtım. Acar’ı karşımda görünce kaşlarımı kaldırıırken, akan burnuma da lanet edip elimdeki peçeteye sümkükdüm. Karşılaşmak için iyi bir an mıydı gerçekten?

“Ah, ben de tatlı gelmesi için dua etmiştim ama yerine acı biber geldi,” derken Acar’ın meydan okuyan bakışlarına maruz kalmıyormuşum gibi davranmaya çalıştım.

“Bak bu doğru. Dikkat et de yanma.”

İnsanların bana laf sokmasından nefret ediyordum. Karnım aç olmasa elimdekini hiç düşünmeden kafasına fırlatırdım.

“Neden geldin?”

“Abinin atleti bende kalmış. Ayrıca bir şartla sana tatlı ısmarlayabilirim,” dediğinde söylediği bir şeyin ilk defa dikkatimi çektiğini fark ettim. İnsani bir şartı olmasını ümit ederek devam etmesi için başımla saçma sapan işaretler yapmaya çalıştım ve tuhaf bir şekilde beni anladı.

“Sarmaları benimle paylaşırsan sana tatlı ısmarlarım.”

Teklifi kısa bir süre düşündükten sonra reddetmem gerektiğine karar verdim. Ama mavi gözlerinde beliren ışıltı, nereden geldiği belirsiz gülümsemesi mantıklı karar vermemi bir an için engelledi. Neden böyle bir şey yaptığıma anlam veremedim aralık olan kapıyı açtım ve içeriyi işaret ettim.

“Geç ama tam yarı yarıya bölerim haberin olsun.”

İçeriye girerken ağzından küçük bir kıkırdama kaçtı. Yok artık. İlk defa böyle bir tepki verdiğine şahit olduğum için girdiğim şokla birlikte onu takip ederken kendime gelmek adına başımı salladım. Açlıktan olsa gerek bir an için Acar’ın iyi biri olduğunu düşünme yanılışına düşecektim neredeyse.

“Annemler evde yok. Onlar gelmeden yiyip gitmen gerekiyor,” dedim onu mutfığa doğru yönlendirirken. Annem, Acar ve benim evde yalnız olduğumuzu görürse uçsuz bucaksız hayal dünyasında bir sürü senaryo yazardı. Bununla uğraşmaktansa samanlıkta iğne aramayı tercih ederdim. “Ayrıca ben profiterol isterim.”

“Oldu bil.”

O cebinden telefonunu çıkartıp tatlı siparişi verirken, ben de borcamı masanın ortasına koymuştum ki sessiz ortam Acar’ın yüksek tonuyla bölününce yerimde zıpladım.

“Eline ne oldu senin?”

Elim kopmuş gibi bir tepki verdiği için panikle elime baktım. Muhtemelen en ucuzundan aldıkları için yara bandı elimden düşmüş, küçücük yerden nasıl bu kadar çok akabil-
diğini anlayamadığım kanlar elimden yere damlıyordu. Mu-
fak halısını gören annem küçük bir kalp krizi geçirecek ve
birisinin benim kafamı kesmeye çalıştığını falan düşünecekti.
Abartmakta annem gibi olun.

“Cam batmıştı. Çok önemli bir şey değil. Yara bandı yapış-
tırmıştım ama düşmüş.”

“Banyoda ilk yardım dolabı görmüştüm. Gel de güzelce
saralım. Sağlığınıla ilgili şeyleri ne zaman ciddiye alacaksın
sen? Eğer elini kestiysen pansuman yapacaksın. Bir yerin ağ-
rıyorsa doktora gideceksin. Şu hâline bak. Burnun akmaktan
bağımsızlığını ilan ediyor neredeyse ama sen bir çorba bile
içmiyorsun.”

“Dikkat et, beni düşündüğünü falan sanmaya başlayaca-
ğım,” diye dalga geçerken onun gayet ciddi olduğunu görün-
ce yüzümdeki gülümsemeyi derhâl sildim. Gerçekten sesinde-
ki şey endişe miydi? Tabii her bela onun yanındayken başıma
geldiği için kendi üzerine kalmasını istemiyordu. Ona hak
verebilirdim.

Banyoya gidene kadar söylenerek kafamı o kadar şişirdi ki
bir an babaannemle ruhlarının değişmiş olabileceğini düşün-
düm. Anneannemle değişmiş olmasını yeğledim tabii. O her
zaman daha tatlı dilli ve sevecendi. Ayrıca en sevdiği torunu
da bendim.

“Elini ver,” dedikten sonra benim bir hamle yapmamı bile
beklemeden elimi kaldırıp avucunun içine koyunca içimden
bir ürperti geçti. Şeytan mı yokluyordu ne? O tentürdiyo-
da batırdığı pamuğu avucumun içine bastırırken, elimden

başlayan sıcaklık tüm vücuduma yayılıyordu. Muhtemelen grip yüzünden de ateşim çıkıyordu. Başka bir açıklaması olmazdı herhâlde.

Kapının açılma sesini duyduğumda Acar'la sarmaları birtirilmiş, tatlıları yemeye dalmıştık. Hatta havadan sudan muhabbet bile ediyorduk ki -Acar'ın içinde de bir insan olma ihtimali varmış- bu yüzden vaktin nasıl geçtiğini de anlamamıştım. Annemin babamı azarlayan sesini duyduğumda yerimden fırladım ve Acar'ı da çekiştirerek kaldırdım.

"Eyvah, geldiler! Hemen saklan, çabuk. Buzdolabına mı girsen?"

Buzdolabı mı? Gerçekten kriz yönetiminde berbattım.

"Oraya nasıl gireyim? Saçmalama. Hem ne olacak görse-ler? Çocuk muyuz biz?"

"Bunu sana daha sonra maddeler hâlinde anlatan bir e-posta olarak yollarım. Hemen benim odama git, ben onları oyalarım."

Bir şey demesine fırsat vermeden onu mutfaktan dışarıya doğru ittirdikten sonra odama girdiğinden emin oldum ve anneme seslendim.

"Mutfaktayım."

Bütün aile mutfığa geldiğinde hiçbir şey yokmuş gibi sevimli olmaya çalıştım. Bugünü de atlatırsam başka bir şey istemeyecektim.

"Burçak," diyen annem önce bana sonra da masanın üzerindeki içinde birkaç tane sarma kalmış borcama ve boş tatlı kutularına baktı.

“O dolmalarla tatlı nereden geldi? Ayrıca borcamın dolu olduğuna, hepsini de senin yediğine inanmak istemiyorum.”

İnanmak zorundaydı. Yoksa biterdim. Babam ve abimin de olduğu bir ortamda soru makinesi anneme Acar’ı odamda sakladığımı ve dolmaları birlikte yediğimizi, hatta elime pansuman yapıp bana tatlı ısmarladığını, aynı zamanda da bugün gözüme bir farklı göründüğünü söyleyemezdim. Son söylediğimi unuttun hemen.

“Ayşe teyze getirdi. Ve evet, ben yedim. Çok acıkmıştım, pişmanım.”

Abim, “Seni de yalnız bırakmaya gelmiyor. Acaba dolapta yiyecek bir şeyler kaldı mı?” diye araya girince gözlerimi devirdim. Sen de her lafa maydanoz ol zaten.

“Hepsi dolu değildi ki. Ayşe teyze görmeyeli çok cimrileşmiş. Anne, hatırlat bir dahakine yarım dilim kek göndereyim,” dedikten sonra işaret parmağımı abime doğru salladım. “Ayrıca sen de hatırlat bir ara sana laf sokayım.”

Annem masanın üzerinde duran borcamı aldıktan sonra abime susması gerektiğini bildiren bir bakış attı. Çünkü bizim susmazsa atışmalarımız akşama kadar sürerdi. Ben de hiçbir zaman susan taraf olmadığım için abimi susturmak daha kolaydı.

Abim yenilgiyi kabullenip cevap vermeden odasına giderken annem çatılmış kaşlarıyla bana döndü.

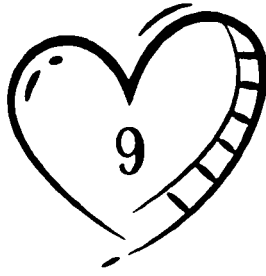
“Kızım kalk odana git sen de. Zaten alışveriş yapıyoruz diye tüm gün babanın söylenmeleriyle uğraştık. Bir de sizin kavganızı dinlemek istemiyorum.”

Zaten benim de canıma minnetti. Odamda evden çıkartmam gereken bir Acar vardı. Başımı arabaların önüne konan şu oyuncak köpekler gibi sallaya sallaya odama kaçtım.

“Ailen görmeden buradan nasıl çıkacağıma dair bir fikrin var mı?”

“Daha önce hiç birinci kattan atladın mı?”

Tam atlamak da sayılmazdı. Zaten çok yüksek değildi. Tutunarak inmek desek?

Yüzüme vuran güneş sayesinde istemesem de güne erken bir başlangıç yapmıştım. Hem de gerçekten erken. Benim beklenmeyecek şekilde sabahın altısında uyanmış, yatağında öylece oturmuş camdan dışarıyı izliyordum. Bu saatte dışarıda işe yetişmeye çalışan insanlar bile yoktu. Muhtemelen birazdan da kargalar benimle kahvaltı yapmaya gelirdi.

Gözüm milyonuncu kez camdaki çatlağa kaydığında, bakışlarımı başka yöne çevirmeye çalıştım. Evet, Acar'ın çatlattığı camı hâlâ değiştirmemiştik ve gözüm oraya her kaydığında hem iki gün önce yaşananları hem de birkaç gün sonra gitmek durumunda olduğum doğum günü partisini hatırlıyordum.

Normalde olsa gitmek isteyebilirdim ama mükemmel görünüşün arkasına bir öküz saklanmış olan Acar, her an ağzındaki baklayı çıkartabilir korkusuyla birkaç saat geçirmek işkence gibi olacaktı. Ayrıca artık elinde daha fazla koz vardı. Acar'ı düşününce bile midemde bir hareketlenme oluyordu ve bunun sebebi muhtemelen vücudumun doğum günü partisinde olabilecek herhangi bir facia için şimdiden tepki vermeye başlamasıydı.

Tabii doğum gününden önce bugün gitmem gereken bir spor vardı. Muhtemelen Bahar birkaç saat sonra damlar ve psikolojik baskı uygulamaya başlardı. İyileştiğim için de artık kaçışım yoktu, mecburen kalori kaybedecektim.

Yatağımdan kalkıp birbirine girmiş saçlarımı taradıktan sonra banyoya gitmek üzere odamdan çıktım. Evden resmen çıt bile çıkmıyordu. İşe gittiği için evin en erken uyanan bireyi olan babam bile daha uyanmamıştı. Muhtemelen ev halkı onlardan önce uyandığını görünce gözleri dolacaktı.

Banyoya girip yüzümü yıkadıktan sonra mutfığa gidip bir bardak su alırken buzdolabına kaçamak bir bakış attım. Kahvaltı hazırlayıp evdekilere sürpriz yapma düşüncesi aklımdan hızlıca geçti ve mantığımı böyle bir şey yapmamı derhâl engelledi. İki gün önce kırdığım tabakları gören annem hâlâ arkalarından yas tutuyordu. Kahvaltılıkları ziyan ettiğimi konu alan konuşmasını yaklaşık iki saat dinlemiştim. Yani kahvaltı hazırlamak iyi bir fikir değildi. Ayrıca halıdaki kan lekelerinin sebeplerini açıklayana kadar da tansiyonu sayısal loto gibi inip inip çıkmıştı.

Suyumu içtikten sonra salona gidip televizyonu açınca uyandığımdan bu yana sadece on beş dakika geçmiş olduğunu fark ettim. Nasıl bitecekti bugün?

Bu saatte televizyonda bulabildiğim tek şey olan çizgi filmi izlerken, çocukluğum bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Neyse ki çocukluğum sokakta oynayabilen çocukların ve hâlâ güzel çizgi filmlerin olduğu bir süre zarfında geçmişti. İyi bir çocuk olursa şirinleri göreceğine inananların çocukluğu nasıl kötü geçebilirdi ki?

Bir süre televizyon izledikten sonra salona doğru gelen bilerinin olduğunu belirten ayak seslerini duydum ve kimin geldiğini görmek için başımı arkaya çevirdim.

"Burçak. Kızım sen neden bu saatte uyandın?"

Babam kaşlarını kaldırmış şaşkınlıkla bana bakarken tatlı bir şekilde gülümsedim.

"Ben zaten çok geç kalkmıyorum ki."

Yalan. Annem, beni kahvaltıyı hazırladıktan sonra ancak uyandırabiliyordu ve ben mutfığa gittiğimde çoktan yemiş oluyorlardı. Babam ise erken kalktığı için kahvaltıya yetişemiyordu.

"İnanmadım," diyen babam kapıya doğru yürürken oturduğum yerden kalkıp onu takip ettim. Muhtemelen bu saatte ilk defa benim tarafımdan yolcu ediliyordu ve bu küçük çaplı bir şok daha yaşamasına yetmişti.

"Her gün bu davranışı bekliyorum kızım. Belki yarın kahvaltı da hazırlamak istersin."

"En son kahvaltılıkları dolaptan çıkarttığımda annemin tepkisi hiç hoş olmadı."

Gülümseyerek evden çıktı ve ben de uyanacak bir sonraki kişiyi beklemek için tekrar salondaki yerimi aldım.

"Uyansana Burçak."

Derinden gelen cırtlak sesi duyduğumda hiç istemesem de gözlerimi araladım. Bahar bir elini beline koymuş, diğer eliyle ise duvardaki saati gösteriyordu. Uzandığım koltuktan kalkarak gözlerini kısmış olan arkadaşımı sakinleştirmek için bir hamle yaptım. Saat ile ilgili bir şeye sinirlenmiş olduğu belliydi.

"Neden öyle kötü kötü bakıyorsun?"

"Telefonun nerede senin? On bir buçuktan beri seni arıyorum."

Tabii ki erken kalkmak benim için anormal bir durum olduğundan salonda tekrar uyuyakalmıştım ve saat bir buçuğa geliyordu. Telefonumu odamda bıraktığım için gelen aramaları duymamam da normaldi. Annemin de ilk defa beni uyandırmayacağı tutmuştu herhâlde.

“Uyuyakalmışım,” dedim şirince sırtıtarak. Bu gülüş normalde hayat kurtarırdı. Ama Bahar’ın değişmeyen surat ifadesinden anladığım kadarıyla onun üzerinde hâlâ işe yaramıyordu.

“Hazırlanmak için yarım saatin var. Hatırlarsan bugün spora gidecektik,” deyip tekli koltuğa otururken, *‘Yarım saat içinde hazır bir şekilde burada olma da gör,’* der gibi bakıyordu.

“Bugün gitmesek,” dediğimde gözlerinden fırlayan kıvılcımları görür görmez hızlı adımlarla odama doğru yürümeye başlamıştım bile. Konuşmasına gerek yoktu, bakışları bile psikolojik baskı uygulamak için yeterliydi.

Odama gidip üzerime eşofmanlarımı geçirdikten ve saçlarımı tarayıp başımın tam tepesinde bir topuz yaptıktan sonra bulduğum ilk sırt çantasına havlu ve yedek kıyafet tıktım. Anneme haber vermek için onu bulacağım yegâne yer olan mutfığa doğru yol aldım. Mutfaktaki saate baktığımda on beş dakika içinde hazırlanmış olmanın verdiği gurur ile gülümseyip anneme döndüm.

“Anne, neden beni uyandırmadın?”

Normal bir zamanda olsa bu saate kadar beni uyandırmak için çoktan yanıma gelir ve bunu ben uyanıp kahvaltı masasına oturana kadar tekrarlardı.

“Çok tatlı uyuyordun, kıyamadım,” dediğinde gözlerimi şaşkınlıkla açtım. Yıllardır neden kıyıyordu o zaman?

“Ciddi misin?”

“Hayır. Uyurken korku filminden fırlamış gibi görünüyorsun kızım. Biri sana çok tatlı uyuyorsun derse sakın inanma. Seni uyandırmaya çalıştım ama uyumak için çok dil döktün, uyurken bile konuşuyorsun.”

Korku filminden fırlamış gibi mi görünüyordum? Tamam, uyurken ve uyanınca pek de iyi görünmediğimi biliyordum ama o kadar da değildi canım. Yani en azından uyandırılmadan birkaç dakika önce falan tatlı görünüyor olabilirdim, değil mi? Ayrıca herkes biraz daha uyumak için uykusunda yalvarırdı. Gayet normaldim ben.

“Hazır mısın?”

Mutfağın kapısına yaslanıp kollarını bağlamış olan Bahar’a dönüp kaşlarımı çattım. Bu kadar sessiz gelmeyi nasıl başarıyordu?

Bahar’dan bir ölümcül bakış daha gelince uyurken nasıl görüldüğüm hakkındaki sohbetimizi bitirme zamanının geldiğini anladım. Biraz daha beklerse sabahları kalktığımda birbirine girdiği için söylendiğim saçlarım arkadaşım tarafından yolunacaktı.

“Biz spor salonuna gidiyoruz,” deyip annemin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Bahar tarafından sürüklenecek evden çıkartıldım. Neyse ki ayakkabılarımı giymem için kapının önünde bana az da olsa süre tanıdı. Ne gerek vardı ki acele etmeye canım?

Apartmandan çıkarken guruldayan midem, bana aç olduğumu ve mideme henüz hiçbir şey girmediğini hatırlatınca suratımı astım.

“Senin yüzünden evden bir şey yemeden çıktım. Atlı mı kovalıyor arkamızdan?”

“Seni çok iyi tanıyorum. Eğer zorla çıkartmasaydım bir yolunu bulur bütün gün evden çıkmazdın.”

“Çıkmazdım tabii.”

Ben karşıma çıkan ilk pastaneden bir poğaça alıp karnımı doyurmaya çalışırken, Bahar bana spor salonuyla ilgili hayallerini anlatıyordu. Bir insan spor salonuyla ilgili nasıl hayaller kurabilirdi ki? Yeni bir ortama girmenin ne kadar faydalı olacağını o kadar çok anlatmıştı ki beynim her an kulaklarımdan akabilirdi.

Bahar konudan konuya atlayıp acayip bir hızda konuşarak beynimi uyuştururken, karşıma çıkan spor salonunu görünce kurtuluşumun yaklaştığını anlayıp derin bir nefes aldım. Spor yapınca yorulur ve bir hafta falan konuşmazdı belki.

Spor salonuna girip çantaları soyunma odasındaki dolaplara bıraktıktan sonra Bahar heyecanla spor aletlerine doğru koştu. İlk defa karne alan birinci sınıf öğrencisi kadar hevesli görünüyordu ama bunun bir üst sınıfı da vardı. Bir süre sonra heyecanı kaçar, spor yapmaktan vazgeçer ve beni de azat ederdi belki.

“Arkadaşın biraz hevesli sanırım.”

Bahar'ın yanına doğru giderken duyduğum sesle sıçradım. Neden herkes sessizce gelip aniden konuşarak gerilim yaratıyordu?

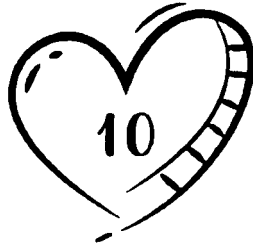
“Evet,” dedim gülümseyen Anıl'a aynı şekilde karşılık vererek. “Biraz heyecanlı.”

Anıl bizi yürüme bantlarına yönlendirirken aklına bir şey gelmiş gibi bana döndü.

“Seninle ilk karşılaştığımızda yanındaki arkadaşın,” dediğinde hafızamı yokladıktan sonra Acar'dan bahsettiğini anladım. Kaşlarını kaldırıp devam etmesini bekledim. Tabii ne

olduğunu merak ettiğimden değil ne olduğunu dinlemezsem kabalık olurdu sonuçta. “O da hafta sonları buraya geliyor, sen mi önerdin?”

Ve küçük çaplı bir şok daha... Dünya üzerinde o kadar spor salonu ve haftada o kadar gün varken, Acar’la aynı yer ve günlere denk gelmemiz iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey miydi bilemiyordum.

Koşu bandında en yavaş şekilde yürürken, bir yandan da Anıl'ın kurduğu son cümleyi düşünüyordum. Koşarak kaydımı sildirmeye mi gitmeliydim? Yoksa Acar ile aynı spor salonuna geldiğim gerçeğini kabullenip bana karşı savaş açması durumunda fütursuzca laf sokmak ve kendimi savunmak için hazırlanmalı mıydım? Belki de spor salonunun en ücra köşesinde spor yapmalı ve Bahar sıkılana kadar sabretmeliydim.

“Sence de biraz hızlanman gerekmiyor mu?”

Bir bana bir de Bahar'a bakıp hızlanmam gerektiğini düşünen Anıl, sonunda dakikalardır içinde tuttuğu düşünceyi dışarı salıvermişti. Arada bir geliyor, hâlâ aynı hızda yürüdüğümü görünce tuhaf bakışlar atıyor ve gidiyordu. Ne yapabiliirdim? Hem düşünüp hem koşmak zordu sonuçta. Ben de bu yüzden en düşük hızı seçmiştim.

Ben cevap bile veremeden Anıl koşu bandındaki tuşlara basıp hızı yükseltmişti bile. Sana koşmak istediğimi söyledim mi?

Ben koşu bandının hızına uyum sağlamaya çalışıp koşmaya başlarken, Anıl'ın ağzından hiç hoşuma gitmeyecek o kelimeler döküldü.

“Birazdan gelip hızı biraz daha yükselteceğim.”

Karşılığında yapabildiğim tek şey o giderken şaşkın bir şekilde bakakalmaktı. Bunların hepsi Bahar yüzündendi. Spor salonu diye tutturup beni tehdit ederek buraya getirmese bunlar olmayacaktı. Bir de bunlar yetmezmiş gibi hiç yorulmadan, hızlı bir şekilde koşuyordu.

“Demek Acar da buraya geliyormuş.” Yandaki koşu bandının üzerindeki arkadaşına bakıp gözlerimi devirdim.

“Çok sevindin bakıyorum.”

“Niye sevineyim? Asıl senin sevinmen gerekiyor sonuçta senin arkadaşın.”

“Arkadaşım mı?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Arkadaş olduğumuzu hiç sanmıyordum. Muhtemelen Acar, benim arkadaşım sanıldığını duysa koşarak İstanbul Boğazı’nın serin sularına atardı kendini. Tabii duygularımız karşılıklıydı.

Aynı zamanda hem koşup hem de konuşmak zor olduğu için konuşmaya devam etmeme kararı aldım ve bakışlarımı koşu bandının üzerindeki ne kadar koştuğumu gösteren sayılara çevirdim. Daha geleli yarım saat olmuş muydu bilmiyordum ama bana bir ömür gibi geliyordu. Ayrıca vücudum henüz koşmaya alışmadığı için saatlerdir koşuyormuş gibi nefes nefese kalmıştım. Bu acı dolu dakikaların bitmesini ve buradan derhâl uzaklaşmayı istiyordum. Daha koşu bandında böyle olduysam diğer aletler pestilimi çıkartırdı.

Kafamın içinde buradan çıkma planları yaparken, gelen giden olup olmadığını kontrol etmek için kapının olduğu yöne baktım. En azından olduğum yerden kapı görünüyordu. Ama bu mutlu olmak için yeterli bir sebep değildi. Gelen kimsenin olmadığını -kimseden kastımı biliyorsunuz- görmek ise en azından birazcık rahatlamam için yeterliydi.

Yaklaşık on beş dakika sonra Anıl yeniden karşımda belirip kaslı kollarını karnının üzerinde birleştirirken ve şirin bir şekilde sırtırtırken bunun benim hayrıma olmayacağını anlamam zor olmadı. Koşu bandının hızının yükseleceğini hissediyordum ve ayaklarım bu durumdan hiç de hoşnut değildi.

“Hızı biraz daha yükseltmek ister misin?” dediğinde başımı şiddetle iki yana salladım.

“Uzun zamandır spor yapmadığım için önce biraz alışmam gerekmiyor mu? Haftaya daha yüksek hızda koşarım.” Uzun zaman derken hiç yapmadım demek istemiştım. Ama ‘hiç’ de uzun bir zamandı sonuçta. Yani yalan söylemiş sayılmazdım.

“Peki, senin dediğin olsun,” deyip yanımdan uzaklaşmaya başlayınca derin bir nefes aldım.

Bahar hâlâ aynı şekilde koşmaya devam ediyordu. Yorulmamış olması beni gerçekten şaşırtıyordu. Bakkala bile gitmeyen bir insanın böyle bir performans sergilemesi şok ediciydi. Ama söz konusu Bahar’dı ve ben onun buraya gelmeden önce alıştırmaya yapmak için her gün koştuğunu tahmin ediyordum. Ondan her şeyi bekliyordum.

“Zaman ne çabuk geçiyor,” diyen arkadaşşıma bakıp kaşlarımı kaldırdım. Şaka mı yapıyordu? Zaman benim için öğlen gelmiş olmamıza rağmen sanki dün geceden beri buradaymışız gibi ilerliyordu. Yarın buraya gelmemek için güzel bir bahane uydurmalıydım yoksa bir günüm daha akreple yelkovanın ne kadar ilerlediğini hesaplamakla geçecekti.

Bahar’a ‘*sen ciddi misin?*’ bakışlarımı gönderdikten sonra çilemi çekmeye devam ettim. Arkadaşımla bu kadar zıt olmamız inanılır gibi değildi.

“Ben bisiklete geçeceğim,” dediğinde başımı salladım ve onda da üstün bir başarı sergilemek için gidişini izledim.

Buraya gelmeden önce birkaç adım yürüdükten sonra pestilinin çıkacağını düşünmüş olduğum için spor serüvenimizin çabuk biteceğini sanmıştım ama pestili çıkan ben olmuştum.

Hayat her yerden ayrı tokat atıyordu resmen.

Ben hayatın bana attığı tokatları düşünürken, spor salonundaki insanlar benim aksime severek sporlarını yapmaya devam ediyorlardı. Bir insan neden kendini yormayı sever ki? Kafamda dolanan deli soruların cevaplarını ararken hayat bir tokat daha atmayı ihmal etmedi tabii ki. Bahar'ın başarılarının devamını görmek için kafamı arkama çevirmeye çalıştığım anda, zaten ayağımın altında kaymakta olan yer bana hiç de yardımcı olmadı ve arkaya doğru kaymaya başladım.

Düşmeye hazırlanırken, filmlerdeki kahramanlardan birinin gelip beni tutmasını umuyordum ama böyle bir şey olmayacağını hepimiz biliyorduk. Çünkü gökten pamuk yağsa benim kafama meteor düşeceği kabul edilmiş bir gerçektir.

Kaba etim yerle buluştuğunda hissettiğim acıyla küçük bir çığlık attım. İçinde bulunduğum dünyanın gerçekliğine döndüm ve beklediğim o beyaz atlı prensin asla gelmeyeceğini anladım. Attığım çığlık spor salonundaki müzik sayesinde çok fazla duyulmamıştı. Bunun için ses sistemine minnettardım.

Bahar gülerek bana doğru gelirken, ben de canım acıdığı için buruşturduğum yüzümle birlikte yerden kalkmaya çalışıyordum. Belki de olaylara iyi yönünden bakmalıydım. Havaya fırlayıp ters dönebilir, başımın üzerine düşebilirdim sonuçta. Neler saçmalyordum ben? Alt tarafı koşu bandından düşmüştüm, ne havaya fırlaması?

Yerden kalkmayı başardığımda, gözlerimden etrafa saçtığım ateşlerden birinin hâlâ gülen arkadaşşıma çarpmasını umuyordum.

“İyi misin? Buz ister misin?” dediğinde gözlerimi devirdim. Bir de soruyordu. Sen hem düşen arkadaşına gül hem de iyi olup olmadığını sor. Bir de buz diyordu.

Sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve tüm uysallığımla cevap verdim.

“Evime gittiğimde daha iyi olacağım. Görüşmek üzere.”

“Ama daha yeni geldik.”

“Sen istediğin kadar burada kalabilirsin,” dedikten sonra soyunma odalarına doğru yöneldim. O sırada düşüşüm tekrar tekrar aklımda canlandı. Arka tarafımdaki acı bugün oturamayacağımın farkına varmamı sağlar cinstendi. Çantamı aldım ve buradan hemen uzaklaşmak için olabildiğince hızlı adımlarla kapıya doğru yürümeye başladım.

Tabii ben ne kadar çabuk gitmek istersem isteyeyim evren bunun olmaması için elinden geleni yapıyordu. Tam kapıdan çıkmak üzereyken yanımda biten Anıl, “Gidiyor musun?” diye sorunca dik bakışlarımı ona yönelttim. Gittiğim belli olmuyor muydu? Neyse ki *‘İyi misin?’* diye sormadığına göre düştüğümü görmemişti.

“Evet. Bir dahaki sefere görüşürüz,” diye geçitirdikten sonra mutlu sona ulaşmak için arkamı döndüm. Karşımda duran kişiyi görünce ise bir adım geri attım.

“Hep böyle yolu kapatır mısın?”

Günün son aksiyonunu yaşamadan gitsem olmazdı, değil mi? Acar geldiğinde beni fark etmesin diye spor salonunun ücra köşelerinde durmayı planlarken, o tam olarak burnumun dibinde bitmişti.

Önümde iki seçenek vardı. Ya sakince buradan uzaklaşacak ve duymamış gibi yapıp sınırlarımı daha fazla bozmayacaktım ya da karşılık verecek ve Acar’ın sınırlarını da bozacaktım.

Normal bir insanın ilk seçeneği tercih edeceğini biliyordum. Ama içimdeki çirkef taraf karşılık vermeden öylece gitme izin vermiyordu. Benim sinirlerim bozulduysa onunki de bozulacaktı.

“Sen hep böyle aniden insanların karşısına mı çıkarsın?

Maç resmi olarak başlamış sayılırdı. Hâlbuki geçen gün insan olduğuna inanmak üzereydim. Yine başa dönmüştük.

“Sahte nişanlıyla konuşmak için yolu kapatmış olduğun yetmiyormuş gibi bir de üste çıkmaya çalışman takdire şayan.”

Muhtemelen Anıl hâlâ arkamdaydı ve bu konuşmayı duymuştu. E ben de artık yeri kazmaya başlayabilirdim. Malum, daha içine girecektim değil mi?

Yüzüm her durumda olduğu gibi yine kızarmaya başlamıştı. Yanaklarımdan etrafa yayılan ısı muhtemelen herkesi ısıtıyordu. Birazdan kulaklarımdan da kırmızı duman çıkacağına emindim. Hayır, neden bu konuyu açıyordu? Elindeki tüm kozları kullanmak zorunda mıydı yahu? Benim elimde hiçbir koz bulunmadığı için bu oyun artık adil değildi.

Ben içimdeki kaçma isteğini zapt etmeye çalışırken, aramızdaki ufak atışmaya And da dâhil oldu.

“Sence de fazla uzatmadın mı? Git sporunu yap işte.”

Anıl’a bir kez daha minnettar olup şu nişan konusunun burada kapanmasını umarak derin bir nefes aldım. Hayatımda ilk defa birine karşılık verememiş olmanın verdiği hüznün bütün bedenimi kaplarken, bunun intikamını mutlaka almam gerektiğini alkımın bir köşesine yazdım.

“Sen karışma.”

Acar’ın verdiği sert cevaba karşılık olarak kocaman açtığım gözlerimi ona diktim ve Anıl’ın cevaplamasına fırsat vermeden konuştum.

“Bana laf edip aynı zamanda senin de kapattığın yolu açarsan geçëim.”

Bu küçük atışmanın bitmesi için birimizin buradan uzaklaşması gerekiyordu ve dakikalardır yalı kazığı gibi karşımda dikilip laf yetiştirmeye çalışmasına bakarsak bu kişinin Acar olmayacağı kesindi. Açılan sahte nişan konusunu kapatmak için mecburen pes eden kişi olmak ve buradan gitmek durumunda kalıyordum. Tabii bu durumdan pek de hoşnut olduğum söylenemezdi. Ben bunu asla unutmazdım.

Acar kenara çekilerek, “Dil de pabuç gibi maşallah,” diye arkamdan söylenirken çoktan spor salonundan çıkmıştım.

Bir de dilimin pabuç gibi olduğunu söylüyordu. Benimki pabuçsa onunki paletti.

Acar ile aynı spor salonuna gidiyor olmamız hiç de iyi olmamıştı. Spor konusunda ne kadar rezalet olduğumu görmesini ve bir de bu konuda diline düşmeyi istemiyordum. Bir an önce kaydımı sildirmeli ve spor hayatımı zirvede bırakmalıydım.

Birazcık yürümeyle bile yorulan bedenimi eve doğru sürüklemeye devam ettim. Bir an önce gidip az önceki dakikaları unutması için beynimi zorlamak zorundaydım.

“Yok artık,” dedim eve gelir gelmez kendimi attığım koltukta doğrulup elimdeki telefona şaşkın gözlerle bakarken.

“Anne, alt kattaki komşunun kızı evleniyormuş.”

Alt katta oturduğu hâlde davetiye getirmeyip Facebook uygulamasından oluşturduğu etkinliğe davet etmesi de ayrı bir meseleydi tabii. Bir süre önce annesiyle birlikte bize oturmaya geldiklerinde gösterdiği tavırlara rağmen saçlarını yolmamış olmam nasıl bir mucizeyse, evlenmesi de o denli bir

mucizeydi. Ağzından düşürmeden sürekli aşırı sesli bir şekilde çiğnediği sakızı, yapışık yaşadığı telefonu ve şımarık konuşmalarıyla tam da tiksinilecek insan profiliydi.

Bana iğreniyormuş gibi bakarak, "Saçların karamel rengi mi? Onun modası geçmemiş miydi? Giyim tarzın da yüzyıllar öncesinin modasına benziyor," dediğinden beri aramızda başlamış olan savaş devam ediyordu. Şimdi evlenip gidecek olması benim açımdan güzel bir şeydi tabii ama evleneceği kişi ve ailesi için aynı şeyi söylemeyecektim.

Annem kaşlarını kaldırıp bana baktığında onun da benimle aynı düşüncede olduğunu anladım. Çünkü kız, annemin kıyafetleriyle ilgili de yorumlarda bulunarak annemin tansiyonunu çıkartmıştı.

"Evet, annesi söyledi. Bizi de mutlaka bekliyormuş düğüne. Ama aynı gün doğum günü de olduğu için düğüne ben gideceğim. Sen de doğum gününe gidersin."

Birkaç saniye bekleyip duyduklarımın gerçek olduğuna emin oldum. Ne demek tek gidecektim? Neden? Uğursuz gündubet evlenecek günü bulmuştu. Git hafta sonu evlen, hafta içi düğün mü olur?

Annemin önünde diz çöküp '*Ne olur beni tek yollama,*' diye yalvarma isteğimi bastırmaya çalıştım. Tanımadığım bir sürü insanın olması yetmiyormuş gibi bir de Acar'ın olduğu bir ortamda tek başıma bulunamazdım. Bugün beni yeterince sinir ve rezil etmişti zaten.

Bir şekilde bu işten sıyrılmam gerektiğinin bilincinde olarak küçük bir beyin fırtınası yapma kararı aldım. Biricik tilkilerim ve ben iş birliği yapmak zorundaydık.

Birkaç saniyelik duraksama ardından beynimin tam gaz çalışmaya devam etmesiyle beraber içinde bulunduğum

durumun işime gelebileceğini fark ettim. Acar'ın yanında bulunduğum her saniye beni günden güne artan kozlarını an-neme anlatmakla tehdit ettiği göz önünde bulundurulursa, annem doğum gününde olmadığı için ona bir şey anlatamaya-yacaktı. Yine de bu, doğum gününe -özellikle de tek- gitmem için bir sebep değildi. Ama annem orada olmadığı için benim de gitmediğimi asla bilemezdi. Gideceğimi söyleyip gitmez-sem sorun tamamen ortadan kalkar, hayatıma refah içinde devam ederdim.

Bir sorunu daha çözmüş olmanın verdiği gururla, bu kez şanslı olacağımı umarak gülümsedim.

“Tamam, ben giderim.”

Annem karşı çıkacağımı düşünmüş olacak ki hemen kabul ettiğim için yüzünde oluşan şaşkınlığı gizleyemedi. Hemen hemen her konuda en az birkaç dakika direnen kızının ilk defa ona itaat ettiğini görünce duygulanmış bile olabilirdi.

Sonunda odasından çıkmayı başarabilmiş olan abim de annemin bir şey demesine fırsat bırakmadan, “Prensesimiz spordan gelmiş,” diyerek hemen araya karıştığında gözlerimi devirdim.

“Sana da öneririm. Biz normal insanlar sağlıklı yaşama önem veriyoruz da.”

Her ne kadar zorla da gitsem en azından bir işe yaramış-tı. Ayrıca onun bunu bilmesine gerek yoktu.

“Kaç gündür gitmemek için mızımızlandığını bilmiyorum sanki.”

Kim veriyordu bu istihbaratları?

“En azından gittim. Senin gibi bütün ömrüm boyunca iki üç kişiyle görüşmüyorum, insan içine çıkıyorum.”

“Sen mi insan içine çıkıyorsun? Burçak, oturduğun o koltuğa yapışık yaşıyorsun artık.”

Külliyen yalan!

“Hah! Bana diyene bak...” Cümlemi bitiremeden annem ikimizi de susturdu.

“Yeter. Konuşmayı öğrendiğinizden beri kavga ediyorsunuz. Bana da acıyın biraz.”

Annemin konuşması etkili olmuştu tabii. Ama sadece birkaç saniyeliğine... Abimle yan yana durmamız bile yeterli bir kavga sebebiyken, bir dakikadan fazla sessiz kalmamız imkânsızdı.

“Senin yüzünden kadının kafası şişti,” dedim gözlerimi kısarak.

Abim tam konuşmak için bir hamle yapacaktı ki annem işaret parmağını kaldırıp salladı.

“Sus.”

Yine kazanmış olmanın verdiği mutlulukla oturduğum koltuğa iyice yayıldım. Abimin kaderi buydu. Benimle yarışamazdı.

“Bu doğduğundan beri bir kere bile gün yüzü görmedim,” diye söylenirken odasına doğru yürüdü.

Her fırsatta, ben doğana kadar ne kadar mutlu olduğunu anlatıp duruyordu ama doğanın kuralı buydu. En küçük çocuk olmak her zaman korunmayı ve daha çok sevilmeyi gerektirirdi.

Annem, dağılan konumuza tekrar dönerek bir şeyi asla unutmadığını bir kez daha hatırlattı.

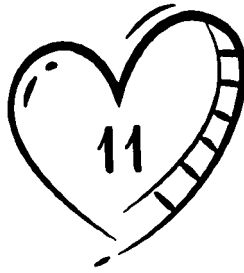
“Doğum günü için güzel bir hediye almayı unutma.”

“Tabii ki,” dedim başımı sallarken. “En güzelini alacağım.”

“Gittiğinde beni arayıp telefonu Acar’a ver. Çocuk davet etti. En azından telefonda kutlayayım.”

Telefon mu? Konuşmak mı? Acar mı? O nereden çıkmıştı şimdi?

İşte bundan nasıl yırtacağımı bilmiyordum. Acar’la annemi telefonda konuşturmak için ya doğum gününe gitmem gerekiyordu ya da Acar’ın ses kaydını almam. Ses kaydını almam da imkânsız olduğuna göre yine kaderime razı olmaktan başka çarem kalmıyordu.

Evde maruz kaldığım *düğün kıyafeti* adlı korku seansından sonra nihayet dışarı çıkabilmiş olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldım. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadan o malum gün gelmiş, ben doğum gününe gitmek için yola koyulmuştum bile. Annem ise hâlâ düğünde ne giyeceğine karar vermeye çalışıyordu muhtemelen. Evden çıkmadan önce annemin gösterdiği elbiseleri oylamak zorunda bile kalmıştım.

Benim karar vermem ise beklediği gibi kolay olmuştu. Her zamanki gibi siyah V yaka bir tişört ve boyfriend pantolon giymiş, üzerine de soğumaya başlayan havaya karşı önlem almak için asker yeşili ince bir mont almıştım. Ben öyle şıkır şıkır giyinmeyi seven bir insan değildim. Sırf güzel duruyor diye kısacık bir elbise giyip bütün gün onu çekıştirmek ya da topuklu ayakkabı giyip ipin üzerinde yürüyormuş gibi acı çekmek bana göre değildi. Benim için önemli olan rahatlık.

Elimdeki hediye paketine bakıp Acar'ın kardeşinin hediyemi beğenmesini umdum. Kardeşi hakkında bildiğim şey sadece kız olduğu ve benden üç yaş küçük olduğuydu. Nelerden hoşlandığı ve nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığından

ona en sevdiğim kitabı almıştım. Onun da benim gibi okumayı sevdiğini umuyordum. Sonuçta kim sevmezdi ki?

Yaklaşık yirmi dakikalık bir yürüyüşün ardından eve vardığımda taksiye binmiş olmayı diledim. Kara sular inen ayaklarım bakılırsa yürüyerek gelmek pek de iyi bir seçim değildi.

Göz aşinalığım bulunan iki katlı eve bir kez daha baktığımda, anılarım gözümün önünden bir film şeridi gibi geçti. Yakından bakınca camların ne kadar büyük olduğu fark ediliyordu. Çok masraf çıkmış olmalıydı.

Zile bastıktan kısa bir süre sonra kapı doğum günü kızı olduğunu tahmin ettiğim kişi tarafından aralandı. Mavi gözleri, yuvarlak yüzü ve siyah uzun saçlarına bakınca Acar'ın kardeşi olduğunu anlamak pek de zor değildi. Pembe uçuş uçuş bir elbise giymişti ve kafasında taşlı bir prenses tacı vardı. Ayağına giydiği pembe ayakkabılarla da kombini tamamlamıştı. Ona biraz daha bakmak pembe sim kusmak için yeterliydi.

Yaşı böyle bir konsept için büyük değil miydi?

"Pastacı seni mi gönderdi?" dediğinde kaşlarımı çatıttım. Pastacı mı?

"Ben doğum günü için..." Sözümlü tamamlamadan -bunu dediğime inanamıyorum- Acar bir kurtarıcı gibi belirdi ve kapıyı iyice açıp girmem için işaret etti. Neyse ki o saçma konuşma daha fazla devam etmemişti. Kardeşinin aksine normal giyinmişti: Lacivert bir kazak ve siyah kumaş pantolon.

"Girsene." Kardeşine dönüp "Burçak'ı ben davet ettim," diye ekledi.

"Ben de pastacı çırağı sandım."

Kız beni şok eden cümlelerini sıralayıp gözden kaybolunca içimde oluşan sinir dalgasını kontrol etmeye çalıştım. Pastacı

çırağı gibi mi görünüyordum ben? Sakin kalmalı ve saç yol-
madan bu doğum gününden ayrılmalıydım.

Acar sessizce, "Patavatsız," diye söylenirken bir yandan ka-
labalığın arasına doğru ilerliyordu. Herkesin kafasında küçük
prenses taçları olduğundan -öyle dandik plastik olanlardan de-
ğil- ben de kendimi pastacı çırağı gibi hissetmeye başlamıştım.
Tüm davetliler benim aksime gereğinden fazla şıktı ve masal-
dan fırlamış gibi duruyordu. Buradan her an kaçabilirdim.

Acar kalabalığı arkasında bırakıp merdivenlerden çıkarken
istemsizce onu takip ediyordum. Koridordaki kapılardan biri-
ne girerken bana döndü. "İçeri gir."

Büyük bir yatak odasına girdiğimizde gözlerim kocaman
açıldı. Benim odamın iki katı falan olduğu için değil, yanlış
anlamayın. Sonuçta ben odamı seviyordum. Ama yine de bu
devasa odayı beğenmediğimi söyleyemezdim.

Şifonyerin üzerinden içerideki insanların kafasındaki taç-
lara benzeyen tacı aldı. Tabii bu onlara kıyasla çok daha güzel-
di. Diğerleri gibi kaba değil zarif duruyordu ve muhtemelen
takan kişinin kafasında sırtmazdı.

"Arkadaşımdın küçük bir kızı var, partinin temasının prenses
olmasını istedi, kardeşim de kıramadı. Herkese küçük taçlar
takmalarını söylemiş. Sen de takmazsan insanlar arasında çok
dikkat çekersin."

Vay be! Böyle bir şeyi kabul ettiklerine göre küçük kızı çok
seviyor olmalılardı. Ayrıca Acar beni mi düşünüyordu yoksa
beynim bana bir oyun mu oynuyordu? Ama beynim bana ne-
den böyle bir oyun oynayacaktı ki canım?!

Elindeki tacı saçlarımın arasına yerleştirirken, bir an kar-
nımda bir hareketlenme olduğunu hissettim. Acıkmış olabilir
miydim?

Zaten kocaman olan gözlerimi biraz daha açıp dikkatle onu incelerken, aslında biraz iyi davrandığında çok da fena biri olmadığına kanaat getirdim.

Geri çekilirken, “Kardeşimin partisinin konsepti bozulsun istemem. Yanlış anlama,” deyince başımı salladım.

“Arada bir senin de iyiliğin tutuyor,” dedim kafamdaki tacı düzeltirken. Muhtemelen üstü Şişhane altı Gümüşhane saçma sapan bir görüntüm vardı şu an. “Ama bu görüntüyle de konsepti yeterince bozuyorum herhâlde. Herkesin bu kadar şık olacağını tahmin etmedim.”

“Hepsini toplasan bir insan etmez, merak etme.” Yüzüne o kadar samimi bir gülümseme yerleşti ki ne tepki vereceğimi bilemedim. Yalnız olduğumuzda gerçek bir insan gibi davranıyordu. Sanırım diğer insanlarla ilgili bir sorunu vardı. “İltifat olarak algılama ama böyle de yeterince güzelsin.”

İltifat etti mi yoksa etmedi mi? Bunu anlamaya çalışarak ateş fişkıran yüzümü de alıp odadan çıkmak için kapıyı açtım. Bu ev ne kadar da sıcaktı böyle.

Kapıyı kapatmadan önce ona döndüm. “Teşekkürler,” dedim ve oradan kaçarcasına uzaklaşıp insanların arasına karıştım.

Neden çocuk gibi hızlı hızlı kaçırıyorsun Burçak? Salak mısın sen?

Kafamdaki taç tüm vücuduma sıcaklık yayarken, derin bir nefes alıp birbiriyle konuşan insanları ve koşuşturan küçük çocukları izledim. Bana bakıp fısıldaşan insanların günde minde olduğumdan emindim. Muhtemelen de böyle taç gibi saçma şeylere alışık olmadığımın vücudum bile sıcaklık ile tepki gösteriyordu.

Acar, büyük bir gülümsemeyle bulunduğum odaya girip kardeşinin yanına doğru yürümeye başladığında bakışlarımı ona çevirdim. Kardeşinin kulağına bir şeyler fısıldıyor, ikisi de kahkahalara boğuluyordu. Yanına koşan küçük kız çocuğunu kucağına aldı. Sarışın ve mavi gözlüydü. Oldukça sevimli görünüyordu. Bahsettiği çocuk oydu herhâlde. Demek ki sevdiği kişilerin yanında gerçekten iyi biri olabiliyordu. Kolumu kardeşinin omzuna atıp ona bir şeyler daha söylerken hâlâ bir psikopat gibi onu izlediğimi fark ettim ve hemen başımı başka bir yöne çevirdim. Burada kimseyi tanımadığım için onu izlemekten başka çarem kalmıyordu tabii.

Görüş alanıma giren yeni görüntü ise pek hoş değildi. Yine pembeler diyarından fırlamış bir kız etrafta dolanıyor ve şımarık hareketlerini sergilemekten kaçınılmıyordu. Üstün bilgilerime dayanarak bunun doğum günü kızının en yakın arkadaşı olduğuna karar verdim.

Gözlerimi devirip kafamı tekrar başka bir yöne çevirirken, camın kenarındaki boş kalmış tekli koltuk dikkatimi çekti. Ayaklarım aniden beni oraya doğru götürürken, *'Bu kadar ayakta durduğun yeter,'* dediklerini duyar gibiydim. Bence de yeterdi.

Avına yaklaşan bir aslan edasıyla yavaşça koltuğa yaklaşıp yine aynı yavaş hamleyle oturdum. Ayrıca tek üşengeç ben değildim. Herkes bulduğu koltuğa oturmuş gibi duruyordu.

Birden müzik başladığında olduğum yerden sıçradım. Bu kadar ani açılır mıydı canım müzik? Doğum günü şarkısı çaldığında pastanın kesileceğini anladım. Böylece bir an önce hediye verip gidebilirdim.

Herkes şarkıya eşlik ederek köşedeki masaya doğru yürüdüğünde, ben de oturduğum yerden kalktım ve kalabalığı takip ettim.

Pastayı gören doğum günü kızı heyecanla ellerini çırpıttıktan sonra başındaki tacı düzeltti. Pastanın da pembe olması beni şaşırtmamıştı. Normalde pembeyi severdim fakat şu an kusmam an meselesiydi. Bir şeyi tadında bırakmak önemliydi sonuçta.

Pasta kesildikten ve herkes hediyesini verdikten sonra ben de elimde tutmaktan paketini buruşturmuş olduğum hediyemi verdim. Acar'ın kardeşinin beni gördüğüne pek memnun olmadığını belli edercesine buruşturduğu yüzü hediye açtığında sanki mümkünmüş gibi daha da buruştu. Hayır, insan beğenmese bile nezaketen beğenmiş gibi yapardı. Bu yaşıma kadarki her doğum günümde benim de beğenmediğim hediyeler olmuştu ama üstün oyunculuk kabiliyetimle herkesi beğendiğime inandırmayı başarmıştım. Tüm doğum günlerimi de sorunsuz atlatmıştım.

Kendime sakın kalmam gerektiğini hatırlatıp yüzüme sahte bir gülüş yerleştirmeye çalıştım. Hayır, bugün kimsenin saçını yolmayacaktım.

“Kitap mı? Bunu normal günlerde de alabileceğini biliyorsun, değil mi?” dedikten sonra kitabı sanki değersiz bir şeymiş gibi kenara koydu. Yani diyordu ki: *Benim saçımı başımı yol.*

“Aslında,” dedim dudaklarımı büzüp başımı yana eğerken. “O gerçekten güzel bir kitaptır. Düşünmüştüm ki bu kadar insan gereksiz hediyeler alırken, ben gerçekten değerli bir şey almalıyım.”

Gözlerimi kısıp ne diyeceğini beklerken aynı zamanda doğru hamleler yapabilmek için her hareketini izliyordum.

“Peki, istersem bir sürü kitap alabileceğimin farkında mısın? Yani kendini hatırlatacak bir şey almalıydın.”

"Alabileceğin hâlde almadığın için aldım zaten. Eğer dünyadaki en değerli şeyin kitaplar olduğunu anlayabilecek kapasitede olsaydın saçma sapan şeyler yerine kitap alırdın."

Acar, meraklı gözleriyle kardeşiyle aramızda geçen ufak tartışmayı izlerken ben en sevdiğim kitaba laf eden bu kızın saçını başını yolma isteğini bastırmaya çalışıyordum.

"Kusura bakmayın ama..." dedim Acar'a kaçamak bir bakı atuktan sonra. "Ben burada daha fazla kalamayacağım."

Ve tarihin en havalı yürüyüşü ile elimden bir kaza çıkma-
dan kapıya yöneldim.

Kapıdan çıktığım anda sinirden tuttuğum nefesimi dışarı verdim ve birkaç garip ses çıkarttım. Sanki şu an üzerine bastığım çimenler o sinir bozucu kızmışçasına üzerlerinde zıplayarak sakinleşmeye çalıştım. İçeride sakin kalmış ve hanımefendi kişiliğimi bozmayarak benim bile şaşıracağım davranışlar sergilemiş olabilirdim ama özüme dönmem sadece birkaç saniyemi almıştı. Her an geri gidip o kızı yolabilirdim.

Ne güzel bir kenarda sessizce oturacak, hediye verdiğim sonra yine aynı şekilde sessizce evime gidecek ve bugünü de sakince geçirmiş olmanın mutluluğunu yaşayacaktım. Ama hiçbir şey planlarımı doğrultusunda gitmiyor, aksine yapmayı istediğim her şeyin tam tersi oluyordu. O cadı kızın yerinde daha mülayim biri olsaydı belki de günüm güzel bile geçerdi.

Ana yola çıkmak için yavaş adımlarla yürümeye başladığımda, bir yandan da muhtemelen kızarmış olan yüzümün kendi rengine dönmesi için sakinleşmeye çalışıyordum. Kız resmen beni yerin dibine sokmaya teşebbüs etmişti. Başarısız olmuştu tabii ama yine de etmişti. Acar'ın ise yorum yapmadan izlemesi sinirimi bozan bir başka etkendi.

Tamam, benden nefret ediyor olabilirsin. Başına birkaç kez bela açmış da olabilirim ama haklı olduğum hâlde kardeşinin beni aşağılamaya çalışmasına nasıl göz yumarsın? İnsan karşısındaki düşmanı olsa bile müdahale eder canım.

Ben hem kafamın içindeki düşüncelerle savaşıp hem de otobüs durağına doğru yürümeye çalışırken, yanımda durduğunu yeni fark ettiğim arabanın içinden tanıdık bir ses yükseldi.

“Eve kadar yürüyecek misin?”

Kafamı arabanın içindeki şoföre çevirip duyduğum sesin gerçekten sandığım kişiye ait olup olmadığını kontrol ettim. Çünkü bu anın yaşanması bir tırtılın uzaya çıkması kadar imkânsızdı. Daha sonra farkına vardığım gerçek karşısında gözlerim dehşetle açıldı. Acar’ın peşimden gelmiş olması tek bir şeyin göstergesiydi. Kardeşinin intikamını alacaktı. Ama ben de insandım. Bir günde iki kişiyle tartışıp beynimin minnoş loblarını yormak zorunda mıydım? Ayrıca haklı olan bendim. En iyisi hiçbir şey olmamış gibi davranmak, gelecek en ufak bir intikam girişiminde de karşılık vermektir.

“Hayır. İleriden otobüse bineceğim,” dedim kaşlarımla ilerideki otobüs durağını gösterirken. Zaten yürüyerek gelmiştim ve o hatayı bir daha yapmayacak kadar akıllı olduğumu düşünüyordum.

“Otobüsün gelmesi uzun sürer. Eve kadar yürümen de çok zamanını alır,” dediğinde bilim adamları ısınlanmayı buldu mu diye merak ettim. Çünkü bu seçenekleri atarsak eve gitmem için ısınlanmaktan başka çarem kalmıyordu. “İclal sen haklı olduğun hâlde patavatsızlık yaptı. Ödeşmek için seni eve bırakırım,” diye devam ettiğindeyse cümleleri idrak etmek için biraz bekledim.

Ciddi miydi o? Haklı olduğumu kabul mü ediyordu? Tanıştığımızdan beri ilk defa benimle aynı fikirde olması bu anı tarihe yazmak için yeterliydi. Hatta belki de çoktan yazılmıştı. Ya da belki de ateşi vardı. Hasta falan mı olmuştu acaba? Bu davranışı hayra alamet değildi çünkü.

Arabaya yaklaşıp başımı açık olan camdan içeri soktum.

“Hasta falan olabilir misin acaba? Ateşini ölçtün mü? Tabii ya. Orada o kadar çok insan vardı ki oksijen az gelmiş olmalı.”

Bütün sorularımı görmezden gelerek koltuğu gösterdi.

“Binecek misin gideyim mi?”

Her ne kadar tereddüt etsem de arabayla eve daha çabuk varacağım su götürmez bir gerçektir. Acar’ın yüz ifadesine baktığımdaysa intikam alacak gibi durmuyordu. Bu durumda iyilik yapmasına ve kardeşinin hatasını telafi etmesine izin vermeliydim, boşu boşuna vicdan azabı çekmesine gerek yoktu sonuçta.

Camdan içeri soktuğum kafamı geri çıkartıp arabanın kapısını açtığımda binmek için hamle yaptım. O sırada düğünün kamberi de gelerek zaten çok sıradan olan günümü biraz daha renklendirdi.

“Demek doğruymuş. Gerçekten çıkıyorsunuz. Demek arkadaşının eski sevgilisiyle çıkmak senin için sorun değil... Burçak söylesene. Aynı anda kaç kişiyi idare ediyorsun sen?”

Başımı sesin geldiği yöne çevirip Kemal’in uğursuz suratına iğrendiğimi belirten bir bakış attım. Bu adam nasıl buluyordu beni? Hayır, benim nerede olduğumu gösteren bir navigasyon falan mı icat etmişlerdi?

Ben karışımdaki şahsın saçlarını yolmayı düşünürken -ki zaten az önceki saç yolma isteğimi hâlâ dizginleyememiş-tim- arabanın diğer tarafından bir kapı kapanma sesi geldi.

Acar'ın buraya doğru geldiğini anlamak pek de zor olmadı. Ben Kemal'in ağzının payını vermeden Acar yanımda bitmiş ve kollarını birbirine bağlamıştı bile.

"Arkadaş olduğumuz zamanlardan bildiğin gibi ben şiddet yanlısı bir adam değilim," diye söze girdiğinde birazcık karizmatik olduğunu kabul edebilirdim belki. Ama çok az. Sonuçta şu an aynı taraftaydık birkaç dakikalığına da olsa hakkını yememeliydim. "Bu durumda geriye diğer seçenek olan diyalog kurmak kalıyor ama onu algılamaya da çip kadar olan beynin el vermiyor."

Kemal'e söylediği laflar karşısında kendimi gülümserken bulmam kaçınılmaz olmuştu. Tabii benim de bir şeyler söylemeden içim rahatlamazdı. Tam ağzımı açmıştım ki Acar devam etti ve ben sabırla laflarını bitirmesini bekledim.

"Ve inşaatta çalışan arkadaşlarım var. Onların, senin üzerine bir bina dikmesini istemiyorsan arkanı dön ve bir daha asla karşımıza çıkma."

Karşımıza mı çıkma? Öyle bir konuşmuştu ki duyan da sürekli yan yana dolaşacağımızı zannederdi. Ama konumuz şu an bu değildi.

Kemal, Acar söylediklerini gerçekten yapacakmış gibi deşetle ona baktıktan sonra yavaşça ters istikamete doğru yürüdü ve gözden kayboldu. Acar ise daha başlamadan kazanmış olduğu kavganın guruyla tekrar arabasına bindi. Normalde kavga yanlısı biri değildim tabii ama az önceki mahlukat ona söylenen bütün sözleri hak ediyordu. Ben de hızla arabaya binip gözlerimi cama çevirdim.

Az kalmıştı, birazdan evime gidip güvenli bölge olan yatağıma kavuşacaktım ve bir daha çok gerekmedikçe de dışarı çıkmayacaktım. Özellikle de doğum günlerine çağrıldığımda...

Dışarıyı izlerken bir an için *'Acaba teşekkür etmeli miyim'* diye düşündüm. Genellikle teşekkür etmem gereken durumlarla karşılaşmış olsak da ben bu konuda biraz cimri davranmış olabiliyordum.

Teşekkür etmekle etmemek arasında gidip gelirken, mantığım bu duruma bir son verdi ve teşekkür etmem gerektiğine kanaat getirmemi sağladı. Sonuçta önceki olaylarda teşekkür etmemek için sebeplerim vardı. Örneğin; Acar olanları anneme anlatacağını söyleyip teşekkür haklarını çoğu kez kaybetmişti.

"Teşekkürler," dedim lafı ağzımın içinde geveleyerek. Kısıt sesle ve anlaşılabilir bir şekilde söylediğim için duymamış bile olabilirdi. Sonuçta ona teşekkür etmeye alışık değildim.

"Bir şey değil."

Acar'ın bu kısa cevabından sonra arabada oluşan sessizlik bir süre bozulmadı. Ta ki ben, annemin doğum gününe gittiğimde onu aramasını söylediğini hatırlayana kadar...

"Eyvah!"

Hafızamda annemle yaptığımız konuşma canlanır canlanmaz telefonumu aceleyle çantamdan çıkarmaya çalıştım. Acar, bana ne olduğunu sorarcasına baktıktan sonra dikkatini tekrar yola verdi.

"Annem gelemediği için seninle telefonda konuşup kardeşinin doğum gününü kutlamak istediğini söylemişti. Ama ben onu aramayı unuttum."

Sonunda çantamdan çıkarttığım telefonun rehberini açıp kırmızı ışıktaki durduğumuzda annemi aradım ve telefonu Acar'a verdim. Tabii annemin sesini duyamadığımdan sadece Acar'ın söyledikleri kulağa anlamsız geliyordu.

“Sorun değil, teşekkür ederim. Düşünmeniz yeter. Tamam, iletirim. Görüşmek üzere.”

Telefonumu geri aldığımda yeşil ışık çoktan yanmıştı. Birkaç dakika daha süren sessizlikten sonra evimi gördüğümde gülümsedim. Sonunda kazasız belasız bir gün geçirebileceğim güzel yuvama dönmüştüm.

Arabadan indiğimde Acar’ın açık olan camdan, “Başını belaya sokma,” diye seslendiğini duyunca gözlerimi devirdim.

“Ben başımı belaya sokmuyorum bir kere, onlar beni buluyor.”

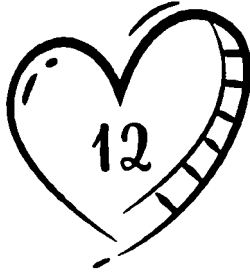
Tam arkamı dönmüş yürüyordum ki Acar bana seslendiğinde durdum.

“Burçak!”

Ona dönüp kaşlarımı merakla kaldırdığımda duyduğum şey hiç de hoşuma gitmemişti.

“Annen evdeki ütülerini yapmam söyledi.”

Zaten bir tek ütüler eksikti.

"Bakıyorum da ütü prensesi olmuşsun," diyen abimin gububet sesini duyduğumda başımı yaklaşık yarım saat tir bitirmek için uğraştığım kıyafetlerden kaldırdım. Zaten kafamda dolaşan milyonlarca tilki yetmiyormuş gibi bir de abimle uğraşmak zorunda kalmak hoş olmayacaktı.

Ona yine ne saçmaladığını soran bakışlarımı gönderdiğimde, kaşlarıyla başımı işaret etti. Tam '*Deli mi bu? Kafamda bir şey yok,*' diye düşünürken on köşeli olan jetonum düştü ve saatler önce kafama Acar tarafından takılmış olan tacı hatırladım. Geri vermeyi unutmuştum. Bu da yetmiyormuş gibi abim fark etmiş ve iyi bir dalga malzemesi çıkartmıştı. Adımı falan unutmamam bir mucizeydi. Aynı anda nasıl hem sakar hem de unutkan olabiliyordum?

"Doğum günü partisinde herkesin bunu takması gerekiyormuş, çıkartmayı unutmuşum. İnsanlık hâli sonuçta ne gülüyorsun öyle pişmiş kelle gibi?"

"Kaç yaşında bu doğum günü çocuğu?" deyip sırtışını genişletti. Hayır, zaten sinirliydim kabak onun başına patlayacaktı şimdi.

“Bak üzerime gelme zaten ter içinde kaldım. Fırlatırım bu ütüyü kafana he!”

Hâlâ sinir bozucu şekilde gülerек uzaklaşırken bir yandan da onu duyamayacağım kadar kısık tonda söyleniyordu. Başımındaki binlerce bela yetmiyormuş gibi bir de bu tacı geri vermem gerekiyordu. Yine bana iş çıkmıştı.

Acar'ın patavatsız kardeşini hatırlayınca tüm tüylerim elektrik akımı almış gibi diken diken oldu. Şımarık, küstah. Neyse ki sakın olduğum güne denk gelmişti. Yoksa hayatında hatırlayacağı en olaylı doğum gününü yaşayacaktı.

Geçirdiğim berbat günle ve o tuhaf kızla beynimi meşgul ederken, önümdeki ütü masasından gelen yanık kokusuyla dünyanın gerçekliğine dönmem çok da uzun sürmedi. Annemin en sevdiği bluzunu yakmıştım. Tamam, ailenin en küçük bireyi olduğum için çok kızmazdı belki ama şu hayatta başarılı olarak yaptığım tek şey ütü olduğu için neden yakığımı mutlaka irdeleyecekti. Beynimdeki tilkilerin suçu olduğunu söyleyemezdin. Çünkü eğer mümkün olsaydı beynime girip düşüncelerimi bile karıştırdı.

Panikle ütüyü yanmış bluzun üzerinden çekip kenara koydum ve eserime bakmak için bluzu havaya kaldırdım. Ortasındaki kocaman siyah ütü iziyle sanatsal bir şaheserdi gerçekten.

Keçeli kalemle yanmış kısmı bluzun rengine boyasam iş görür müydü acaba? Tabii ki görmezdi. Acil durumlarda neden bu kadar saçmalıyordum? Her mantıklı insan gibi bir çözüm bulmak için düşünmeye başladım. Aynısından alana kadar bunu yok mu etmeliydim? Ama o da çok zahmetliydi, nereden bulacaktım aynısını? Hem kim bilir kaç yıllıktı bu?

Problem çözme yeteneğim gözlerimi yaşartıyordu gerçekten. Mutfağa su içmeye giderken ütüyü bluzun üzerinde

unuttuğumu söylemeyi düşündüm ya da diziye daldığımı. Evet. Diziye daldığımı söylemek en mantıklısıydı. Zaten fazla seçeneğim de yoktu.

Kapıdan anahtar sesleri geldiğinde annemle babamın içeri girdiğini gördüm. Babam, düğünlere gitmeyi hiç sevmemişti ama demek ki annemin ısrarlarına dayanamamıştı. Annemden bu yönünü almıştım sanırım. İsrar etmekte üzerime yoktu. Merakımı da ondan almış olmalıydım. Çok konuşuyor olmamı da... Tamam, demek ki ben bütün huylarımı annemden almıştım. Babamdan alsaydım çok sıkıcı biri olurdu zaten.

“Kızım burası neden yanık kokuyor?” diyen annem salona giriş yaptığında şirince gülümsemeye çalıştım ve elimdeki bluzu gösterdim.

“Ne oldu o bluz?”

“Yanlışlıkla oldu,” dedim dudaklarımı büzerek. Evin en tatlı ve masum küçük çocuğu bakışlarımı atarak işe yaramasını umdum. “Diziye dalmışım, sonuç bu.”

“Ah Burçak! Bluz önemli değil. Ya yanlışlıkla bir yerini yaksan? Tamam, kapat o ütüyü artık.”

Annemin sözünü dinleyip hemen ütüyü kapattım ve suçlu bir çocuk gibi başımı öne eğerek odama doğru ilerledim. En sevdiği bluzu yakmama rağmen beni düşündüğünü duyunca biraz suçluluk hissettim tabii. Kendimi affettirmek için yenisini almak şarttı.

“Onun başındaki tac mı?” diyen babamı duyduğumda ise adımlarımı daha fazla hızlandırdım. Bu tacı derhâl kurtulmalıydım.

Koşar adımlarla odama girip ilk iş olarak başımdaki tacı çıkarttım, komodinin üzerine koydum. Sonra ise en rahat

pijamalarımın içine girip yatağıma uzandım ve tilkilerimin tekrar beynimi istila etmesine izin verdim.

Bu tacı geri vermem, bunun için de Acar'ı aramam gerekiyordu. Sadece birkaç tuşa basmalıydım. Beynim parmaklarıma gönderdiği sinyallerle bunu birkaç saniye içinde yapabilir ve bu iş burada bitebilirdi. Ama gel gör ki olayın bir de diğer yüzü vardı. Acar, onu aramak için bahane uydurduğumu düşünebilirdi. Hem de benim. Benim gibi biri asla böyle bir şey yapmazdı ama o bunu nereden bilecekti? '

Oflayarak yatakta debelendikten sonra taca bir bakış attım. Birkaç saat önce yaşadığım her şey bir kez daha gözümün önünde canlandı. Acar'ın aslında iyi biri de olabildiğini gördüğüm için delirmeye mi başlıyordum yoksa?

Of Burçak, diye geçirdim içimden. Yine saçmalıyorsun.

Bir anlık farkındalık ile silkelenip kendime geldim ve kararlı bir şekilde biraz temiz hava almak için yataktan kalktım. Tabii dışarı çıkmak gibi bir hata yapmayacak, onun yerine camı açarak hava alacaktım.

Hâlâ çatlak olan cama ulaştığımda ve tam olarak cama doğru atılan, süratle bana yaklaşmakta olan taşın büyüklüğünü gördüğümde uzaklaşmak için harekete geçtim. Reflekslerim sağ olsundu. Taş camla buluştu ve paramparça olup her yere saçıldı. Parçalardan biri koluma doğru sıçrayıp hatırı sayılır bir kesik bırakarak benim de nasibimi almamı sağladı.

Hissettiğim acıyla tüm gücümü toplayıp öyle bir çığlık attım ki iki sokak öteden bile duyulduğuna emindim. Ama bütün dünya bile duysa umurumda değildi, canım yanıyordu.

Annem ve babam koşarak odaya girdiler. Arkada durduğunu son anda gördüğüm abim ise görüş alanına giren kan nedeniyle yere serildi. O an kolumun acısına mı ağlasam yoksa

abimin hâline mi gülsem diye ikilemde kaldım Babam ne yapacağını şaşırmış, annem ise nereden geldiğini bile anlamadığım havluyu koluma bastırmıştı.

Artık aklımda tek bir düşünce vardı: Canım acıyordu.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan babam taksi çağır-
mış, annem de sağlam kolumdan tutup beni sakinleştirmeye
çalışarak apartmandan çıkartıyordu. Kolumdaki havlunun
neredeyse tamamen kırmızı olduğunu gördüğümdeyse kara-
ran gözlerimi kapatarak ben de abime katıldım.

Kolumun hâlâ acımasına bakarsak ne kadar gerçekçi bir
rüya gördüğümü düşünüyordum. Gözlerimi açtığımda gör-
düğüm hemşireler bunun bir rüya değil, gerçek olduğunu
bana anlatmak istemiş gibi etrafta geziniyorlardı. O an ak-
lımda *'Neden ben hayat?'* sorusu yankılanırken, durum değeri-
lendirmesi yapmak için gözlerimle etrafı taradım.

Camın kestiği kolum sargıdaydı. Bayılan abimin nerede
olduğunu bilmiyordum. Film gibi aileydik resmen.

Kolumdaki acı yine şiddetli bir şekilde kendini hatırlatınca
yüzümü buruşturdum.

"Sakin olun, lütfen," diyen Acar, annem ve babamla birlik-
te bana doğru yürürken, kolumun acısını bastırmak için derin
nefesler almaya çalışıyordum. Bir dakika... Acar mı? Bir tek
acıdan halüsinasyon görmediğim eksikti.

Annem şaşkın bakışlarım yüzünden içinde bulunduğum
ruh hâlini anlamış olmalıydı. "Acar çantanı getirmek için bi-
zim eve gelmiş. Allah gönderdi resmen. Apartmanın önün-
deyken karşılaştık. Taksiyi beklemeden arabasıyla yetiştirdi
bizi. Koluna da dikiş attılar. On beş gün sonra alacaklar."

“Çantam mı?” dedim hâlâ buruşuk olan yüz ifademi bozmayarak. Ve dikiş mi?

“Arabada unutmuşsun.” Acar, lafa girdiğinde babam Acar’a kötü bir bakış attı. Onun da yıldızı bir türlü barışamamıştı herhâlde.

Acar, “O zaman ben artık gideyim,” diyerek babamın bakışlarına cevap verdikten sonra devam etti. “Bir şeye ihtiyacınız var mı?”

Annem her zamanki sevecenliğiyle, “Yok evladım sağ ol,” deyip gülümseyerek Acar’ı yolcu ettikten sonra endişeli ifadesi tekrar yüzüne yerleşti ve yanıma yaklaştı.

“Canın çok acıyor mu?” diye sordu. Hemen ardından yüz ifadesi bu kez sinirli bir şekle büründü. “Ah o Bahar! Taşı o atmış. Bir özür dileyip kaçır gibi koşuşu vardı ki... Hastaneye bile gelmedi.”

Bahar mı? İyi de neden durup dururken camlarımı taşlamıştı, manyak mıydı bu kız? Acar bile beni hastaneye getirerek yardım etmişti. Daha yeni tanıdığım bir adam. Ama en yakın arkadaşım hastanelik olmama sebep olmuş, yetmezmiş gibi de kaçmış mıydı yani? Mantıklı bir açıklamasının olmasını umuyordum. Yani olmalıydı. Belki de acelesi vardı, diye düşünmek en iyisiydi. Hemen kötü düşünmemek gerekiyordu sonuçta.

Annem, “Acar da çok iyi çocuk, her kaynananın hayalindeki damat,” dediğinde aniden Bahar aklımdan uçuverdi. Vermek istediği mesajı geri alması için annemi uyaracaktım ki babam benden önce davranarak beni büyük bir yükten kurtardı.

“Saçmalama Mehtap. Zaten sürekli kızımın yanında bitiyor.”

Babamın ateş eden bakışlarına karşılık, annemin de gerdini almaya hazırlandığını görünce kavga çıkmaması için müdahale etmem gerektiğini anladım. Laf sokmada anneme çektiğim göz önünde bulundurulursa babamın kazanma ihtimali bile yoktu. Yani boşu boşuna aile faciasına şahit olmak istemiyordum.

“Eve ne zaman gideceğiz?” dedim konuyu değiştirmek için.

“Birazdan gideceğiz, baban taksi çağırdı.”

Annem ve babam sadece bakışlarıyla konuştuktan sonra babam kan görünce bayılan abimin yanına gitti. Bu iletişim yöntemiyle nasıl anlaşıyorlardı hiçbir fikrim yoktu ama sanırım annem babama canını seviyorsa odayı terk etmesini falan söylemişti.

Birkaç dakika sonra babam ve abim odaya girdiğinde annem de beni gitmek üzere hazırlamıştı. Abimin yüzünün sarımsak gören vampir beyazı olduğunu görünce gülümsedim. Madem acı çekiyorum biraz eğleneyim bari.

“Günaydın, uyuyan güzel...”

“Sus, geveze,” derken sesi fısıltı gibi çıkıyordu. Neyse ki insafli biriymdim de hâline acımıştım. Dalga geçmeye daha sonra devam edecektim.

Taksi çağırıp eve döndüğümüzde, annem camlar değişene kadar olay mahallinde uyuyamayacağımı söyledi ve salonda hazırladığı yatağa beni yatırdı. Başıma bir şey gelmeyeceğinden emin olduktan sonra Acar’dan aldığı çantamdan telefonumu çıkartıp bana verdi. Her ihtimale karşı benim odamın kapısını kilitledi ve yarın takılması gereken cam hakkında Bahar’a söylenerek uyumaya gitti. Geriye kalan ev halkı çoktan uyumuştur zaten.

Telefonumun tuş kilidini açarken, nasıl çantamı unuttuğumu hiç fark etmediğimi düşündüm. Ama zaten bu benim için normal bir durumdu.

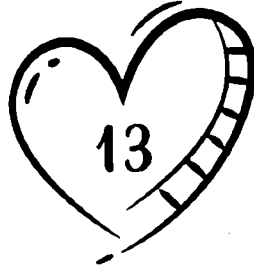
Gelen bir mesaj olduğunu gördüğümde Bahar'dan olduğunu düşündüm. Sonunda aklıma gelebilmiştim. Gerçekten iyi bir açıklaması yoksa attığım triplerden uzunca bir süre kurtulamayacağı kesindi. Mesajı açtuğumda ise bu dünyada bana mesaj atacak en son kişiden geldiğini gördüm. Giderken yolda başına bir şey mi düşmüştü acaba?

Acar kişisinden bir yeni mesaj!

İyi misin?

Bu tavrı karşısında beynim de ne yapacağını bilemediği için vücuduma yanlış mesajlar gönderiyor olmalıydı. Midemde tuhaf bir hareketlenme baş gösterdi. Bunu görmezden gelmeye çalışıp iyi olduğumu belirten bir cevap yazdıktan sonra Bahar'ın neden aramadığını düşünerek gözlerimi kapattım. Bugün çok uzun geçmişti. Nedense beni hastaneye götüren tuhaf bir şekilde hep Acar oluyordu.

Gecenin bir körü açtığım gözlerimi bir türlü kapatamıyordum. Uyurken sağ kolumun üzerine yatmamak için kendimle verdiğim savaş sonucu uykum sürekli bölünmüş, en nihayetinde de tamamen kaçmıştı. Zaten çektiğim acı yetmiyormuş gibi bir de uykusuzluk eksikti. Ayrıca koltukta sıkışıp kaldığımı da hesaba katarsak şanssızlığımın sertifikasını elde ediyorduk.

Ama yılmamalıyım. Daha Bahar'a atmam gereken tonlarca trip vardı. Ortak yapacağımız tüm aktiviteleri iptal etmek ilk işim olacaktı. Mesaj bile atmadığını düşünürsek telefon aramaları ve bundan sonra atacağı mesajlara da cevap vermemeliydim. Bunlara katlanmak, kendini bana affettirmek zorundaydı.

Fakat önce bir şekilde uyumak zorundayım. Uyuyamazsam göz altlarım morarır, göz altlarım morarırsa da pandaya benzeyen yüzümle dolaşmak zorunda kalırdım. Daha önce de yaşamıştım ve gerçekten doğal ortamından kaçmış bir panda gibi görünüyordum.

Boş ve karanlık salonda iç çekip en azından uykumu getirecek bir şeyler yapmaya karar verdim. Telefonuma bakabilir, kitap okuyabilir ya da film izleyebilirdim. Sonunda mutlaka uykuya teslim olmak zorunda kalacaktım.

Odama gidip kitaplığımdan bir kitap almayı düşündüğümde, yerdeki camların hâlâ temizlenmemiş olduğu aklıma geldi. Yani odama gitmem otomatik olarak imkânsızlaşıyordu.

Binbir zorlukla telefonumu elime alıp tuş kilidini açtığımda Acar'ın bana attığı mesaj karşıma çıktı. Çıkış yapmadan telefonumu kilitlemiş olduğum ise yeni aklıma geliyordu. Solak olmadığımdan sol elimle telefon kullanmak zor geliyordu tabii.

Mesaja cevap verdiğim kısma baktığımda sadece iyi olduğumu yazmış olduğumu görünce bir an için *'İnsan bir teşekkür eder,'* diye düşünsem de kendimi aksine ikna etmeye çalışıyordum. İnsan insana yardım etmeliydi sonuçta.

Mesajı kapatıp seveceğim bir film arayışına girdiğimde çabucak kurtulduğum düşünce aynı hızla geri döndü. Bir teşekkür mesajı atsam elime mi yapıştırdı sanki?

Tekrar mesaj kısmına girdiğimde hâlâ kendi içimde muhakeme yapıyordum. *'Bu saatte mesaj atılır mı?'* diye düşünürken çoktan yazdığımı fark ettim. Bir anlık minnettarlıkla gönder tuşuna basar basmaz kendini gösteren pişmanlık tüm benliğimi ele geçirdi. Saat gece üçe geliyordu. Bu saati mi bulmuştum teşekkür edecek?

Mesajı yazıp yollamış olmam beni nasıl şaşırtmışsa bir dakika sonra cevap gelmesi karşısında da en az o kadar şaşırmıştım. Bir de onu uyandırdığımı başıma kakacaktı şimdi.

Ben:

Bu arada teşekkür ederim.
(02:58)

Acar:

Önemli değil.
(02:59)

Mesajı okuduğumda yüzümü buruşturdum. Kuru kuru bir '*Önemli değil*' mi yazmıştı yaza yaza? En azından onu uyandırdığımla ilgili bir şey söylememişti. Demek ki onu da uyku tutmuyordu ya da mesaj gelmesi için saatlerce telefonu elinde bekleyen bir psikopattı. Ayrıca ne söylemesini bekliyordum ki? '*Teşekkür ederek lütfettiğin için teşekkürler Burçak,*' mı yazacaktı?

İki dakika sonra bir mesaj daha geldiğinde gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı.

Acar:

Dikişlerin acıyorsa uyumak için
bir oğrı kesici içebilirsin.
(03:01)

Bir de canımın acımaması için öneride mi bulunuyordu? Dikişlerim acıdığı için uyuyamadığımı nasıl biliyordu ki? Bu bir milattı. Hatta belki çektiğim acı yüzünden serap görüyordum. Gözlerimi kapatıp tekrar açtıktan sonra baktığımda mesaj hâlâ orada duruyordu. Demek ki Acar'ın kafasına gerçekten bir şey düşmüştü.

Ben:

Doğru tahmin. Dikişlerim çok acıyor ve ağrı kesicilerin nerede olduğunu bilmiyorum.

(03:01)

Teşekkürler.

(03:03)

Annem doktorun bir ağrı kesici verdiğini söylemişti ama şu an nerede olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Acar'ın yazdığı mesajlara odaklandığımdan kolumun acısını unutmuş ve kendimi tekrar uykunun tatlı kollarına bırakmaya hazırlanmıştım bile.

“Aman dikkatli getir evladım. Heh, şuradaki oda.”

Annemin kendini belli eden sesini duyunca gözlerimi yavaşça araladım ve odama doğru cam taşıyan adamları izlerken, birkaç saniye dün yaşananların hafızamda belirmesine izin verdim. Kolumdaki dikişler kendini hatırlatırcasına zonkladığında yüzümü buruşturup yavaşça doğrulmaya çalıştım.

Oturur pozisyona gelmeyi başardığımda tam annemden ağrı kesici isteyecektim ki ustaların açık bıraktığını tahmin ettiğim kapıdan kolumdaki dikişlerin sorumlusu girdi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek bana doğru yürümeye başladı. Sinir ayak parmaklarımdan başlayıp saç köklerime kadar kısa bir sürede ulaşmış, bunu da yüzümü kızartarak belli etmişti.

Annemin olduğu tarafa baktığımda, onun vücudunun da aynı reaksiyonu vermiş olduğunu gördüm. Yani Bahar bugün bu azardan kolay kolay kaçamazdı.

“Nasıl oldun Burçak?” dediğinde bulduğum ilk ağır eşyayı kafasına fırlatmayı o kadar isterdim ki... Ama bilirsiniz ben sakın bir insanım.

“Nasıl olayım? Senin yüzünden koluma dikiş atıldı, canım yanıyor ama iyiyim. Hatta mükemmelim.”

İçimde patlamaya hazır olan volkan en kısa sürede burayı lavlar içinde bırakabilirdi. Gerçekten mükemmel olmamı falan mı bekliyordu? İnsan bir özür dileyip neden gittiğini izah ederdi.

“Özür dilerim,” dediğinde *sonunda* diye geçirdim içimden. Nihayet hatasını anladığı kısıma gelmiştik sanırım. “Acil bir işim vardı, sana candan bir selam vermek istemiştim. Camın kırılacağını nereden bilebilirdim?”

En yakın arkadaşım karşıma geçmiş bunları mı söylüyordu yani? Kendini affettirmek yerine haklı çıkmak için mi uğraşıyordu? Gerçekten hayatım son günlerde o kadar berbat bir hâl alıyordu ki bir korku filminin içinde yaşadığıma falan inanmaya başlayacaktım.

“Peki,” dedim bir nefes alıp. Annemin arkadan bizi izlediğini ve içinde fırtınalar koptuğunu hissedebiliyordum. “Neden hastaneye gelmek yerine kaçıp gittin?”

Bu sorunun cevabını gerçekten çok merak ediyordum. Ama nedense içimden bir his benim beklediğim cevapların hiçbirini vermeyeceğini söylüyordu. Yanılmayı umarak Bahar’ın gözlerinin içine dikkatle baktım. “Dedim ya Burçak. Acil bir işim çıkmıştı. Ayrıca annenle baban seni hastaneye götürüyordu. Acar bile onlarlaydı, ben eksik olmuşum ne fark eder? Dünya senin çevrende mi dönecek canım?”

Kaşlarımı çatıp geçirdiğim şokla arkama yaslandım. “Kim-sin sen ve arkadaşına ne yaptın?” diye bağırırsam bir işe yarar mıydı? Hani filmlerde öyle olurdu ya...

Ama bu yüzde yüz gerçektir. Bahar’ın böyle şeyler söylemeyeceğine o kadar inanmıştım ki bir rüyada olduğumu düşündüm. Birazdan uyanacaktım ve derin bir oh çekip yıllardır benimle anılarımı paylaşan arkadaşımın bu olmadığını anlayacaktım.

Ama Bahar kollarını bağlamış, sinirli bir şekilde bana bakıyor ve sanki suçlu benmişim gibi davranıyordu.

Durumu hâlâ idrak edemediğim için, “Anlamadım,” dedim. Yüzüm istemsizce buruşmuştu. “Sen beni hastaneye götürürlerken kaçtın Bahar. Hem de bunu yapan kişi sen olmana rağmen. Şimdi kalkmış suçlu benmişim gibi davranıyorsun.”

“Çünkü çok sıkıldım,” dedi sonunda gerçek yüzünü göstermiş gibi. Resmen bambaşka bir insana dönüşmüş, şekil değiştirmişti. “İlgi sürekli senin üzerinde. Dün Acar yanındaydı, spor salonunda Anıl peşinde dolanıyor. Seni sürekli koruyan birileri var. Sense hiçbir şeyin farkında değilsin. Aptal aptal dolanıyorsun etrafta.”

“Yeter Bahar!” Sonunda annem araya girip eliyle kapıyı gösterdi. “Eğer böyle konuşacaksan git buradan.”

Üzerimdeki şaşkınlığı atamadan evi terk eden Bahar’ın arkasından bakakalmıştım resmen. Saçma sapan şeylerden kıskançlık yapıp yıllardır arkadaşı olduğu kişinin kalbini mi kırmıştı? Bunca zamandır boşuna mı onu en yakın arkadaşım olarak görmüştüm? Tanıştığımızdan beri beni parmağında oynatıyor, kukla gibi her istediğini yaptırıyordu.

“Sakin üzülme Burçak, zaten belliydi o kızın böyle yapacağı.”

Ağlamamak için kendimi zorlayıp bana bakan anneme başımı sallayarak, olanları pek de umursamamış imajı vermek

için telefonu elime aldım. Ama gözyaşları bana inat kendilerini dışarı atmak adına âdeta savaşıyorlardı. Durun durduğunuz yerde siz de. Tamam, en yakın arkadaşım dokuz başlı ejderha çıkmış olabilirdi ama şu an ağlayamazdım. Kendimi yüzüstü yatağa atıp depresyona girmeyecektim.

Telefonumu açıp doldukları için bulanık gören gözlerimi anneme belli etmeden sildim ve gelen mesajı okudum.

Acar:

Etrafta eczane poşeti yok mu?

(03.05)

Az önce kötü bir etki yaratan şokun üzerinde bir de iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemediğim bir şok daha geçirmem kısa sürdü. Ama Acar'ın yazdığı, benim iyiliğimi düşündüğünü belli eden mesajlar bile az önceki şoku bastıramıyordu.

Bahar'ın söylediklerine hem üzülüp ağlamak hem de sinirden saçımı başımı yolmak istiyordum. O hemen çekip gittiye ve arkadaşlığımızı bitirdiyse ben de yapabilirdim. Ama sadece kendimi kandırmaktan başka bir şey yapmıyordum. Ben sevdiğim insanların bana yaptıklarını hemen unutup onları silen tiplerden değildim ki. Bunu atlatmak için kendimi paralamam gerekecekti.

Başımı iki yana sallayıp diğer mesaja odaklanmaya çalıştım.

Acar:

Sanırım dünkü taç sende kalmış.

(10.04)

Tabii bir de taç vardı. Keşke tek derdim bu olsaydı.

Ben:

Evet. İstersen birkaç gün sonra geri verebilirim.

(03:01)

Belki dışarı çıkmak kafamı dağıtmam için yardımcı olabilirdi. Acar, tacı en kısa sürede iade etmemin çok iyi olacağını yazdıktan sonra ne zaman, saat kaçta ve nerede buluşacağını bizimle ilgili konuştuk. Aslında Acar söyledi desek daha doğru olurdu. Dışarıdan bakıldığında neredeyse arkadaş gibi görünebilirdik. Bu gerçekten büyük bir ilerlemeydi. Aynı ortamda birbirimizi boğmadan durabiliyor, hatta -taç için bile olsa- kafeye gidebiliyorduk.

Heyecanla anneme dönüp bir hafta sonra dışarı çıkacağımı söylediğimde kendime kızdım. Neden heyecanlanıyordum ki? Ayrıca nasıl bu kadar çabuk duygu değişimleri yaşayabiliyordum? Az önce arkadaşım tarafından sırtımdan bıçaklanmışım resmen. Heyecan doğru duygu değildi.

“Kolun iyileşirse çıkarsın.”

Kolumun acısını çoktan unutmuştum ki. Dikişler arkadaş kazığı kadar acıtmıyordu sonuçta. Hem bir haftaya çoktan geçerci.

Tekrar Bahar'ın söylediklerini düşündüğümü anlayan annem kollarını bağladı.

“Şu Bahar'ı da boş ver kızım, neler söyledi duymadın mı? Bir de onun için üzülme.”

Bu zamana kadar hep annem haklı çıkmıştı. Tespitleri asla yanılmazdı. Şimdi de doğru söylüyordu. Zaten beni önemseyen biri olsa kalbimi kırmazdı, değil mi? Ben de milat niteliğinde bir karara vardım ve bu kez annemi dinlemeyi seçtim. En azından dinlemeye çalışmayı...

"**L**aten o kızı hiç sevmemiştim," dedi Acar. Bahar'ı gerçekten hiç sevmediğini belirten sinirli ama aynı zamanda sakin bir ses tonu vardı. "Patavatsızın tekiydi."

Şu an bunların yaşandığına gerçekten inanamıyordum. Oturmuş Acar'la dertleşiyordum ve o da bana hak veriyordu. Bana. Hak veriyordu. Dünyanın sonunun geldiğini söyleseler şu durumda inanırdım.

Bu duruma nasıl geldiğimizi ise ben bile anlayamamıştım. Yediğim arkadaş kazığından olsa gerek nevrİM dönmüştü. Bir hafta boyunca her gün nasıl olduğumla ilgili ufak mesajlaşmalardan sonra bizim evin yakınındaki kafeye gelip Acar'ın karşısına oturur oturmaz gözlerim dolmuştu. Evde kendimi fazla tuttuğumdandı muhtemelen. Ağlamamak için savaşıyordum fakat gözyaşlarım kendini en ummadık yerde dışarı atma girişiminde bulunmuştu. Ne olduğunu anlayamadan kendimi olanları Acar'a anlatırken buluvermiştim.

Yani durum benim bile anlayamadığım bir şekilde tuhafı.

"İlk defa haklı çıkmış olabilirsin," dedim bir ilki daha gerçekleştirerek. Acar'la aynı fikirde olma yoluna doğru

ilerliyorduk. Ama henüz aynı fikirde değildik çünkü ben hâlâ Bahar'ın gelip '*Şaka yaptım,*' demesini bekliyordum.

Belki de gereğinden fazla umursuyordum. Ama insan nasıl bir anda yüz seksen derece dönüp arkadaşına saçma sapan sözler söyleyebilirdi? Tamam, okul yıllarımızda da birkaç -aslında birçok- kez hiç olmadık şeylerden sorun çıkartmış olabilirdi ama o zaman okuldaydık. Not savaşı içindeyken insan ne dediğini bilmiyordu sonuçta.

"İnsanlarla ilgili tespitlerim her zaman iyidir," dedi. "O kız hep öne çıkmak ve ilgiyi üzerine çekmek için çırpınan birine benziyor. İlgi göremediğinde böyle saçma davranması normal."

"Bilmiyorum. Bahar hakkında kötü konuşmak istemiyorum."

Bıkkınlıkla nefesini verdiğinde sanki yüz yıldır arkadaşım-mış gibi davranıyordu. Belki de kolumdaki dikişlerden dolayı bugün bana iyi davranası tutmuştu. Hasta sayılırdım sonuçta.

"İşte sen de bu durumda saf oluyorsun," diyerek bana karşılık verdiğinde gözlerimi devirdim. Özüne dönmesi birkaç salise bile sürmemiş, hemen eski hâli gün yüzüne çıkıvermişti. Ne bekliyordum ki? Ayrıca bana neydi ki canım? İster öküzs olsun ister olmasın. Tacını da alacağına göre artık karşılaşmayacaktık bile.

"Sen de odunsun ama ben dile getirmiyorum," dedim kocaman açtığım gözlerimi Acar'a dikip. Sonuçta ben kibar biriydim.

"Benim hakkımdaki tespitlerini daha sonra yap," dedikten sonra önündeki dumanı tüten çaydan büyük bir yudum aldı. Kaynar çayı nasıl böyle içebiliyordu sahiden? Sıcak bir şeyi on beş dakika boyunca bekletmeden ağzıma süremezdim. Minnoş ağzımı yakamazdım sonuçta.

“Ayrıca bir konuda haklı.”

Bu cümleyi duyar duymaz nefesimi tutup zaten yeterince açık olan gözlerimi bir parça daha açtım ve devam etmesi için başımı salladım. Ne demek bir konuda haklı? Hangi konu? Yok öyle bir konu.

İçimdeki merak her saniye biraz daha büyürken, Acar beni sinir etmek için çayından yavaşça bir yudum aldı. Önümdeki portakal suyunu yüzüne fırlatıp ‘*Sözüne devam etsene,*’ diye bağırmamamın tek nedeni şu konuyu gerçekten merak etmiş olmamdı. En büyük sorunum buydu işte. Merak!

“Şu Anıl mıydı neydi? Onun konusunda haklı. Senin peşinde dönüyor.”

Uğradığım hayal kırıklığıyla yüzüm düştü. Saçma sapan bir şey için mi bu kadar heyecanla beklemiştim yani? Anıl bana sadece arkadaşça yaklaşıyordu. Ayrıca kaç kere karşılaşmıştık ki? Bahar’ın ortaya attığı saçma sapan bir komplo teorisiydi sadece.

“Saçmalık.” Tek bir kelimeyle durumu açıklayıp arkama yaslandım. “Arkadaşça davranıyordu. Bahar da kafasında kurdu da kurdu.”

“Arkadaşların, eski sevgilinin karşısında nişanlın olduğunu söylemez.”

Sakin çıkan ses tonunun altındaki küçük sinirli tınıyı duyabiliyordum. Ne yani gerçekten bu kadar sinirlenecek bir konu muydu?

“Çünkü zor durumdaydım. Ayrıca Bahar’a hak vermediğim için mi sinirleniyorsun? Sen de bir tuhafısın. Hani bana hak veriyordun?”

“Sinirlenmiyorum. Ayrıca sen arkadaşlarını düzgün seçebilseydin şu an burada böyle oturuyor olmayacakun.”

Konuyu değiştirdiğinde fazla üstelemedim. Sinirlenmediğini söylemişti işte, üstelemeye gerek yoktu. Zaten yeterince derdim vardı.

“Ne varmış hâlimde?”

Tamam, belki dışarıdan yapayalnız gibi görünebilirdim ama başka arkadaşım mı yoktu canım? Anıl da arkadaşım sayılırdı sonuçta. Zaten en güzeli yalnızlık değil miydi? İnsanın kendinden daha iyi arkadaşı olamazdı. Bunu bir kez daha anlamıştım ve artık bu mottoyla yaşayacaktım.

“Ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyorum.”

Sonuçta her gün arkadaş kazığı yemiyordum. Ağlamaklı olmam gayet doğaldı. Ayrıca bu gözyaşlarını en kısa zamanda akıtmazsam beni daha fazla zorlayacaklardı. En güzeli bir dram filmi izleyip içimdeki gözyaşlarını dışarıya vurmaktı.

“Ağlayacak falan değilim. Tamam, üzölmüş olabilirim ama yanlış bir çıkarımda bulunmuşsun.”

Beni duymazdan gelip önceki söylediklerini destekleyen sözleriyle devam etti. “Sakın bana başka arkadaşın olmadığını söyleme.”

“Varsa var, yoksa yok. Sana ne yahu? Yalnız kalacak olan ben değil miyim?”

Tamam, belki bütün arkadaşlarım çoluk çocuğa karıştığından ilgi alanlarımız ayrılmış olabilirdi ama ne yapabilirdim ki? Onlar da üniversiteyi bitirir bitirmez evlenmeselerdi.

Önümde duran tacı ona doğru ittirip kalkmak için bir hamle yapacakken, “Bekle,” dedi yine sakın bir şekilde.

“Gerçekten başka arkadaşın yok mu?”

Neden bu kadar üzerime geliyordu? Ayrıca ses tonundaki küçücük üzüntü kırıntısını da yakalamıştım. Bu ise beni daha çok sinirlendirmiş, buradan kaçma isteği uyandırmıştı.

Cevap vererek durumu kabullenmek istemiyordum. Belki de arkadaş edinecek zamanım olmamıştı.

“Yok. Cevabım seni tatmin ettiğine göre artık gidebilirim, değil mi?”

Hayatımda yaptığım en havalı çıkışla sandalyeden kalktım. Bir dakikasını tutmuyordu ki. Tam özünde iyi bir insan olduğuna karar vereceğim sırada bir öküzlük yapmadan bırakmıyordu. *Bırak da son izlenimin iyi olsun hafızamda.*

“Arkadaş olabiliriz,” dediği sırada arkamı dönmüş gitmek üzereyken olduğum yerde kaldım. Durup dururken benimle arkadaş mı olmak istiyordu şimdi?

Mutlaka ateşi olmalıydı. Yoksa havale falan mı geçiriyordu? Belki de anlık hafıza kayıpları yaşıyordu. Bir iyi bir kötü davranmasının başka bir nedeni olamazdı. Ölüyor muydu yoksa? Bunun için mi sevap kazanmaya çalışıyordu şimdi?

Yavaşça arkama dönüp temkinli bakışlarımı Acar’a sabitledim.

“Neden benimle arkadaş olmak istiyorsun?” Kaşlarımı çartarken, sesimin fazla şüpheli çıktığından emindim.

Birkaç saniye düşündükten sonra omuz silktili. “Çünkü camını her ne kadar Bahar kırsa da ilk ben çatlatmıştım. Yani arkadaşını bir nevi benim yüzümden kaybettin. Vicdan azabı çekmek istemiyorum. Hemen yanlış anlama, sen yeni bir arkadaş bulana kadar seninle arkadaş olacağım. Geçici.”

Hissettiği suçluluk duygusu gözlerimi yaşartmıştı gerçekten. Demek ki bana mesaj atması da çektiği bu vicdan azabı yüzündendi. Ama o an ciddi miydi yoksa dalga mı geçiyordu gerçekten anlayamıyordum. Yeni bir arkadaş bulana kadar da olsa benimle arkadaş olmak istemesi tuhafıma gitmişti. Ayrıca

o neydi canım öyle? İşinden ayrılmak isteyen birinin yerine başkasını bulup ayrılması gibi.

İçinde bulunduğum durumu bir kez daha gözden geçirince, *'normal bir insan benim yerimde olsa kahkaha atardı'* diye düşündüm.

Acar'a bir kez daha bakıp karşımda gayet ciddi bir şekilde durduğunu gördüm ve benden bir cevap beklediğini anladım. Sanki evlenme teklifi etmiş de onun cevabını bekliyormuş gibi bakıyordu. *Allah korusun*, diye geçirdim içimden. Acar'la evlenecek olan kişiyi zorlu bir hayat sınavı bekliyordu.

Muhtemelen normal bir insanın ona dayanma süresi en fazla bir haftaydı.

Ne diyeceğimi bir kez daha düşünürken, *kanka Acar* nasıl biri olurdu diye düşündüm. Tuhaf bir şekilde onunla arkadaş olmak istediğimi fark ettim. Yok canım, saçmalama. *Ama belki de arkadaşlarına karşı iyi biriydi.*

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı ve fırsat resmen ayağıma gelmişti. Sadece merakıma yenik düştüğümden kabul etmek istiyordum.

"Tamam," dedim kaşlarımı havaya kaldırıp vereceği tepkiyi beklerken. "İzin veriyorum, arkadaşım olabilirsin."

Gözlerini devirip derin bir nefes aldı. "Başıma bir bela almadığımı umuyorum."

"Beni alışveriş merkezine bırakabilir misin?" dedim artık arkadaşım olan Acar'a.

Kafeden çıktığımda Acar da benimle oradan ayrılmış, gideceğim yere arabasıyla götürmeyi teklif etmişti. Normalde olsa tabii ki kabul etmezdim fakat kolumdaki dikişlerden dolayı

-büyük ölçüde iyileşmiş de olsa- toplu taşımaya binemezdim ve etrafta da pek fazla taksi varmış gibi durmuyordu.

Az önce de annem akşam ablama gideceğimizi belirten bir mesaj attığında, gideceğim rotayı değiştirmek durumunda kalmıştım. Ablama sürpriz yapmak için önce alışveriş merkezine gidip birkaç bebek kıyafeti almam gerekiyordu. Ablam, bebeğin cinsiyetinin bir dahaki ay belli olacağını söylese de en azından beyaz renkli birkaç zıbın alabilirdim.

Acar yola odaklanmış bir şekilde, "Tamam," dedikten sonra başını salladı. Bir şeyler düşündüğü belliydi çünkü bana laf sokmaya bile çalışmıyor, çevreden gelen hiçbir sesi de duymuyordu. İçimdeki meraklı mahalle teyzesi ne düşündüğünü sormak istese de sesimi çıkartmadan uslu bir kız gibi oturmaya karar verdim. Beni arabadan atmasını ve toplu taşımada sürünmeyi istemiyordum.

Bir süre sessiz bir şekilde yola devam ettik. "Şu spor işini ne yapacaksın?" dedi kırmızı ışıktaki durduğumuzda. "Kolun böyleyken gidemezsin."

Bir de spor işi vardı. Zaten artık istesem de oraya gidemezdim. Sadece kolumdan dolayı değil, kolumun sebebi olan şahıs beni oraya zorla kaydettirdiği için. Tekrar karşılaşıp onun patavatsız konuşmalarını dinlemek istemiyordum. Ayrıca kendine saygısı olmayan biri gibi görünmek de istemiyordum.

"Zaten kaydımı sildirecektim," dedim sol omzumu silke- rek. Sağ kolumdaki dikişlerin tekrar atılmasını gerektirecek bir şey yapmamak için çok fazla efor sarf ediyordum. Şans durumum da göze alındığında haklıydım.

Kırmızı ışık yeşile döndüğünde, Acar yine bir şey söyle- meden arabayı kullanmaya devam etti. Benim aklımda ise alacağım bebek kıyafetleri vardı. Normalde bile küçük olan

her şeyi almak isterken, bir de teyze olacağım için zıbınlar ve oyuncaklar arasında kendimi kaybetmem muhtemeldi.

Sessizlik içinde geçen kısa bir yolculuğun sonundaysa alış-veriş merkezine varmıştık. Artık gidip bebek mağazalarında kendimi kaybetme zamanım gelmişti.

“Teşekkürler,” deyip kapıyı açmak için bocalamaya başladığımı gören Acar beni tatlı(!) bir dille uyardı.

“Bu şekilde açmaya çalışmak mantıklı mı sence? Kolunu acıtacaksın.”

Zaten verdiğim savaş yüzünden birkaç saniye içinde terleşmiş olduğum yetmiyormuş gibi bir de azarlanıyordum. Söylediği şey mantıklı olsaydı bari. Ayağımla mı açacaktım kapıyı?

“Başka türlü nasıl açabilirim?” dedim ona kötü bir bakış atarak. Uğraşlarım sonucunda kapıyı açmıştım.

Dikkatli bir şekilde arabadan indiğimde Acar’ın, “Bekle,” deyip arabadan indiğini duydum. “Bu şekilde devam edersen içeriden sağ çıkamama ihtimalin yüksek. Ben de geliyorum.”

Tam ağzının payını verecekken önümden geçip gitti ve beni onu takip etmek zorunda bıraktı. Şeytan diyordu ki ensesinden yakalayıp durdur ve öne geç. Ama şeytana uyamazdım. Çünkü:

Ben iyi bir kızdım.

Boyum Acar’dan daha kısaydı.

Mecburen bana kalan tek seçeneğe uyup onun peşinden alışveriş merkezine girdim. İsteddiği kadar önden gidebilirdi fakat hangi mağazaya gireceğini bilmiyordu. Eninde sonunda benim hızıma ayak uydurmak zorunda kalacaktı.

Girer girmez karşıma çıkan bebek mağazasına yöneldim. Bir ihtimal bugün şanslı günüm müydü yoksa? Şanssızlığa o kadar alışmıştım ki küçücük bir işim bile normal gitse şaşırıyordum.

“Hangi mağazaya girdiğini haber verseydin önden gidip sap gibi yürüyen merdivenlerin orada kalmazdım.”

Tam mağazanın derinliklerinde kendimi kaybetmek için hazırlanırken, Acar’ın sesini her zamanki gibi sinirli bir şekilde arkamdan duyunca şirince gülümsedim ve ona döndüm. “Eğer önden gitmeseydin böyle sorunların olmazdı.”

Tabii ben laf altında kalmamakla o kadar meşguldüm ki kocaman bir makine ile yerleri temizleyen adamın, yoldan çekilmemi söylediğini daha yeni duymuş ve kenara çekilmeye çalışmak için harekete bile geçememiştim. Kendimi kenara doğru âdeta uçarken bulmuştum. Acar son anda beni sağlam olan kolumdan çekerek dikişlerimin hayatını kıl payı kurtarmıştı.

Benimkiyle arasında sadece bir santim olan yüzüne baktığımda ise alnındaki damarın yine sinirden seğirdiğini ve hafifçe kızardığını görmemem imkânsızdı. Ayrıca yakından yüz hatlarının heykelleri andırdığını da es geçemezdim. Sinirinin yaydığı enerjiden mi bilmiyorum ama benim yüzüm de etrafa ısı yaymaya başlamıştı. Tamam, düşseydim sonuçları kötü olabilirdi fakat düşmemiştim. Bunun için sinirlenmeye ne gerek vardı?

Temizlik yapan adama doğru yürüdüğünü gördüğümde bu kez sinirinin sebebinin ben olmadığımı anladım. Bir ilk daha... Hayat, bugün beni çok fazla şaşırtıyordu.

“Düzgün yürüsene be kardeşim!” diye bana bağırان adamın tam karşısında durup başını hafifçe yana eğdi. Beklenmedik bir şekilde sakin ve sabırlı duruyordu. Ama bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu sezebiliyordum.

Neler döndüğünü anlayamadan da Acar içindeki siniri dışarıya akıtmakta gecikmedi. Her zaman aynı şekilde sinirini nasıl koruyabiliyordu acaba?

“Az önce kime bağırdığını pek anlayamadım,” dedikten sonra beni gösterdi. “Bu kişiye mi bağırdın yoksa yanlış mı duydum?”

Adam ise sanki çok iyi bir şey yapmış gibi aynı gururla konuşmaya devam etti. Şimdi gidip saçını başını yolacaktım, görecekti gününü.

“Evet. Yolun ortasında öyle durulur mu?”

“Ne demek durulur mu? İki dakika bekleyemiyor musun?”

Adam sanki canı dayak çekiyormuşçasına devam etti.

“Beklemiyorum, ne olacak?”

Acar’ın yumruk hâline gelmiş olan elinin yavaş yavaş kalktığını gördüğümde yanına gidip kolunu çekiştirdim. Hiç değilse bugünün sorunsuz geçmesini istiyordum.

“Boş ver Acar hadi gidelim,” dediğimde diğer adam *gel bana yumruk at* der gibi gülümsedi.

“Önce adamın arkasına saklan, şimdi de gidelim de. Siz kadınları da anlaması zor.”

Acaba alnımda *salaklarla uğraşılır* mı yazıyordu? Ya da dayak isteyen tüm insanlar beni mi buluyordu? Mıknatıs mı vardı üzerimde?

“Arkadaşım sen belanı arıyorsun da bizi mi buldun?” dedim sonunda ben de dayanamayarak. “Bu adamın hapisten yeni çıktığını biliyor musun sen?”

Başka türlü olmayacaktı. Bu olayı halletmenin en güzel yanı karşıdakini korkutarak kaçırmaktı çünkü bugün kavgaya ayıracak mecalim yoktu.

Adam korktuğunu belli etmese de bir adım geriledi. Yutkunmasına bakılırsa gerçekten de korkmuştu. Ama bu kadarıyla bırakamazdım. Söylediklerinin intikamı alınmalıydı.

“Baksana sen şu cüsseye... Sana bir tane vursa karşı duvar-
dan çıkarsın. En iyisi git işine bak sen.”

Adam başını sallayıp hızla arkasını döndü, gözden kaybol-
duğunda büyük bir kahkaha attım. Acar da benimki kadar
büyük olmasa da bir kahkaha attığında, şaşırdığımı belli et-
memek için bocaladım. Demek arkadaşlarının yanında kah-
kaha da atıyordu. Muhtemelen bu kahkaha attığını ilk görü-
şümdü. Tabii gülüşünün hakkını da yememek lazımdı.

Kahkaha atan erkeklerin daha yakışıklı olduğuyla ilgi-
li okuduğum bir yazı aklıma geldi. Onu neden yazdıklarını
şimdi daha iyi anlayabiliyordum.

“Demek hapisten yeni çıktım ha?” dediğinde, kendime
gelmek için başımı salladım. Üzerine diktığın gözlerini derhâl
başka yöne çevir Burçak.

“Başka türlü gitmeyecekti.”

Yüzünde küçük bir gülümseme belirip kaybolduktan son-
ra etrafa göz attı. Burada ne işimiz olduğunu merak ettiğini
gözlerinden anlayabiliyordum. Sonunda gözlerinde sinirden
başka bir duygu da belirebilmişti.

“Ablam hamile de,” dedim. “Ona hediye alacağım.”

Anladığını belirterek başını salladıktan sonra elbiselerin
olduğu yöne doğru yürümeye başladı. Bütün elbiseleri tara-
masının ardından bana önereceğini tahmin ettiğim bir elbise-
ye uzandı. Yanına gidip başımı iki yana salladım.

“Cinsiyeti belli değil. Sadece beyaz renkli zıbın alabilirim,”
diyerek tüm ümitlerini kırdıktan sonra onu, yeni doğan zı-
bınlarının olduğu bölüme götürdüm. Parlayan gözlerimle bir-
likte yürümeye başladım. Şu an bu mağazadaki her şeyi almak
istesem de biri uzun biri kısa kollu olan iki zıbını elime alıp
incelemeye başladım.

Tam hangisini alacağıma karar vermemişken, elinde sarı bir zıbınla bana doğru yaklaşan Acar'ı görünce zıbınları gösterdim.

"Sence hangisi?"

Elimdekilere göz gezdirip birkaç saniye düşündükten sonra ifadesiz bir şekilde bana baktı.

"İkisi de aynı, değil mi?"

"Hayır. Biri uzun, biri kısa kollu."

"Bunlardan çok alman lazım, kakaları bulaşınca çıkmıyor. Yenidoğan için olanları uzun kollu al. Ayına göre diğerleri değişir. Bebek doğar doğmaz askılı zıbınla dolaşmayacak. Anne karnındaki sıvı onu sıc..."

"Biliyorum," diyerek lafını kestim. "Sıvı onu sıcak tutuyor. Çocuk gelişimi okudum ben. Bir şeyler biliyorum. Ama sen nasıl bu kadar çok şey biliyorsun, anlayamadım."

"Arkadaşlarımla çocukları var." Omuz silkip mağazanın diğer ucuna doğru yürürken arkasından bakakaldım. Arkadaşlarının çocukları sayesinde bu kadar çok şey bilmesi pek de inandırıcı gelmemişti açıkçası.

"Bu ağız mendilleri de çok lazım oluyor. İlk zamanlar reflüden dolayı yediklerini çıkartıyorlar. Bunun için de yan yatırman lazım. Ayrıca reflü yatağı da gerekiyor."

Yok artık! Sanki on tane çocuk büyütmüş gibi tüm cümleleri sıralıyordu. Gören de tek başına bir sürü çocuk büyüttüğünü zannedecekti.

"Sen nereden biliyorsun bu kadar şeyi? Doğru söyle yoksa çocuğun mu var? Evli misin?"

Şakadan da olsa evli olma ihtimalini düşününce neden içimde bir yerlerin sızladığını anlayamadım. Zaten artık ne hissettiğimi sorgulamayı da bırakmıştım.

Acar aniden elindeki ağız mendillerini yerine fırlatıp başını iki yana salladı. Alt tarafı bir şaka yapmışım. Anında rengi atmıştı. Çocuğu olması fikrinden bu kadar korktuğunu bilseydim bununla ilgili şeyleri daha önce söylerdim.

“Hayır, evli değilim,” derken bu kez de kasaya doğru koşarcasına ilerlemeye başladı. Ben de zıbını ve bıraktığı ağız mendillerini alıp sepete attım, onu takip ettim. “Söyledim ya yakın arkadaşlarımin çocukları var, oradan biliyorum.”

Ya çok dikkatli biriydi ya da çok iyi bir arkadaşı. Hangisi olduğundan henüz emin değildim ama artık biz de arkadaş olduğumuza göre yakında anlardım herhâlde.

Dışarıdan gelen gürültülere aldırmmamaya çalışarak üzerimdeki yorganı kafama kadar çektim. Gecenin bu saatinde, tam da kapımın önünde kavga çıkacağı mı tutmuştu? Hayır, illa kavga edecekseniz gidin başkasının evinin önünde edin. Benim güzellik uykumu neden bölüyorsunuz? Tam rüyalar âlemine dalacakken neden ben?

Birkaç başarısız denemenin daha sonucunda oflayarak yorganı üzerimden attım. Bu kadar ses yapacak ne yaşayıp da kavga çıkarmış olabilirlerdi ki? Ama olaya kimse el atmazsa gitmeyecekleri de belliydi. En iyisi cama çıkıp biraz bağırırmaktı. Yine de gitmezlerse polisi aramaktan başka çare de kalmayacaktı.

Cama çıkıp ilk önce temiz havayı ciğerlerime çektim. Acar'la buluştuğum gün dışında neredeyse evden kafamı bile çıkartmamıştım. En son aktivitem ise aynı gün ablama gitmem olmuştu. Ama en azından yediğim arkadaş kazığının bir haftalık küçük bir depresyonla da olsa ha atlattım ha atlatacaktım.

Temiz hava alma merasimim bittikten sonra gözlerimi aşağıda kavga eden topluluğa çevirdim. Fakat bu pek de kavga gibi durmuyordu. Beş altı kişi bir adamın üzerine çullanmış

tekme tokat dövüyorlardı. En öndeki kişinin elinde ise sopa vardı. Bu insanların derdi neydi? Gece gece sarhoş olup buldukları ilk kişiye mi girişmişlerdi acaba?

Adamların yüzlerini görmeye çalıştığım da sokak lambasının da yardımıyla başarılı oldum. En öndeki yüzü tanıdık gelen kişi meymenetsiz suratlı Kemal'di. Elindeki sopayla vurduğu kişi de... Acar'dı! Yok, yok ben kesin saçma sapan bir kâbus görüyordum. Üç kadar saydığım da yatağında huzurlu bir şekilde uyanacaktım.

Gözlerimi kapatıp içimden üç kadar saydım. Bir... İki...

"Üç!" diye bağırıp gözlerimi açtığım da, aşağıdaki orangutan sürüsünün bana baktığını gördüm. Beni görür görmez çil yavrusu gibi dört bir yana dağıldıklarında, Kemal kollarını birbirine bağlamış bana bakıyordu. Ben ise olduğum yere Japon yapıştırıcısıyla yapıştırılmış gibi kalakalmıştım.

Kısa bir süreliğine bile olsa bu ruh hastasıyla çıktığıma mı yanayım yoksa benim yüzümden dayak yiyen Acar'a mı yanayım diye düşünürken, aniden olanların farkına vardım.

Benim yüzümden dayak yiyen Acar aşağıda, arkasındaki ağaca yaslanmış üzerindeki kanlarla oturuyordu. Ve Kemal çoktan yok olmuştu.

Hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı bir şekilde evin kapısına doğru koştum. Ayakkabılarımı giymeyi bile akıl edemedim terliklerimle apartmanın çıkışına vardığımda, Acar'ın sandığımdan daha kötü bir hâlde olduğunu gördüm. Koştığım için zaten düzensiz olan nefesimin kontrolünü yaşadığım panik yüzünden iyice kaybetmiştim.

Ama şimdi panik olmanın sırası değildi, acilen bir şeyler yapmak zorundaydım. Fakat beynim tüm işlevlerini kaybetmişti. Bunun zamanı mıydı şimdi?

Beynimin inatla olduğu yerde duran ayaklarıma sinyal göndermesi için kendimi zorladım. Sonunda işe yaradığında ve ayaklarımı hareket ettirebildiğimde kolumdaki dikişleri çoktan unutmuş bir şekilde Acar'ın yanına koştum. Anında dizlerimin üzerine oturmuştum bile.

"Acar," dediğimde hiçbir tepki almayınca dolan gözlerimi elimin tersiyle sildim. Sırf o gün hayatımı kurtardığı için bu hâle geldiğini düşününce içimde oluşan vicdan azabının tarifi imkânsızdı. Fakat bunun için daha sonra üzülme zorundaydım.

"Acar beni duyuyor musun?" dediğimde şişmeye başlamış gözlerini biraz da olsa araladı. Rahatlayarak derin bir nefes aldım. Elimi pijamamın cebine attığımda sanki bir mucize gerçekleşmişçesine telefonum orada duruyordu. Ambulansı arayıp olduğumuz yeri söylerken ellerim titriyor, sesim ise kesik kesik çıkıyordu.

Hayatımda ilk defa biri benim yüzümden dayak yediğinden midir bilmiyorum, kalbim sıkışıyordu. Vicdan azabı böyle bir şey miydi?

Telefonu kapatıp ambulansın gelmesini beklerken, Acar'ı uyanık tutmaya çalışıyordum. En azından çok az olan tıp bilgime göre böyle yapmam gerekiyordu.

"Acar, uyanık kalmaya çalış," dedim. Ağlamamak için kendimi tutmam da artık bir işe yaramıyordu. Gözünün birinin şişlik yüzünden kapanmış olduğunu görünce sertçe yutkundum. Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı, burnum da akmaya başladı. Evet, ağlarken güzel görünen o kız ben değildim.

"Özür dilerim. Böyle olacağını bilseydim asla karşına çıkmazdım." Cümlenin ortasında bir hıçkırık daha kendini serbest bıraktı. Ne diye beni Kemal'in evine götürmesi için

tutturmuştum sanki? Peki ya apandisitime ne demeliydi? Ne den her şey o zaman üst üste gelmek zorundaydı ki?

Bu hâlde bile sinirli bir şekilde, "Saçmalama Burçak," diye fısıldadığında, ilk defa sinirli olduğu için sevindim. En azından bilincini kaybetmemişti. Kafasından akan kanların da da da çoğaldığını görünce elimle yaranın üzerini kapadım.

"Bak sakın uyuma! Gözlerini sakın kapatma, tamam mı?"

Sonsuzluk gibi geçen dakikalardan sonra siren seslerini duydum ve rahatlayarak derin bir nefes aldım. Ambulans yanimızda durdu, görevliler Acar'ı kaldırarak getirdikleri sedyenin üzerine dikkatlice yatırdılar. Ben de onlarla ambulansa bindiğimde, araç hızla hareket etti.

"Hastanın adı ne? Siz neyi oluyorsunuz?"

"Acar Tekin. Arkadaşıyım."

Acar'la ilgilenen sağlık görevlilerinin söylediği her şey an kulağıma sadece anlamsız fısıltılar olarak geliyordu. Tek teddiğim bir an önce hastaneye ulaşmak ve doktorların Acar'ı bir şeyi olmadığını söylemeleriydi. Elimdense önemli bir şey olmaması için dua etmekten başka hiçbir şey gelmiyordu.

Ayağımdaki pembe ev terliklerim ve elimdeki Acar'ın k-nıyla hastanede otururken ne kadar tuhaf görüldüğümün farkındaydım. Doktor, geldiğimiz gibi röntgen ve tomografi istemiş, sonucunda da Acar'ın sadece sol kolunda bir ezik ve kafasında küçük bir yarık olduğunu -patlak dudak ve diğer şiklikleri saymıyorum- söylediğinde yaşam değerlerim normale dönmüştü. Hayatımdaki en büyük rahatlamayı yaşamıştım. Her ihtimale karşı bir gün hastanede kalması gerekiyordu.

Şu an Acar'ın kaldığı odadaki koltuklardan birine oturmuş, angut Kemal'in eserine bakıyor ve vicdan azabıyla kavruluyordum. Kafasındaki saçma kuruntularla hareket

edeceğine mercimek kadar bile olsa varlığını hâlâ sürdüren beynini kullansa bunlar olmayacaktı. Yine de hepsi benim yüzümdendi.

Acar'ın mosmor olan bir gözü şişlikten tamamen kapanmış, yarılan kafasının yanı sıra dudağı da patlamıştı. Buna rağmen hâlâ yakışıklı görüldüğü düşüncesi aklımdan geçince kendime kızdım. Adam benim yüzümden ne hâldeydi ben ne düşünüyordum. Ayrıca vücudunun görebildiğim yerlerinde morluklar vardı ve uyuyor da olsa yüzünün ifadesinden canının acıdığı belli oluyordu. Saat altıya geliyordu ve güneş çoktan doğmuştu.

Ellerime tekrar baktığımda artık onları yıkamam gerektiğini anladım. Odadaki küçük banyoda ellerimi yıkayıp tekrar Acar'ın yanına döndüğümde uyanmış olduğunu gördüm. Sakin kişiliğim toz olup uçarak yerine yine büyük bir panik dalgası bıraktı.

"Bir şey ister misin?" dedim telaşla yanına giderek. "Su, yemek getireyim mi? Televizyonu açayım mı? Belki de en iyisi doktoru çağırmak. Ya da buradan gitmemi istiyorsan anl..."

Ben panik durumunda kelimelerimi arka arkaya sıralarken, Acar açık olan gözünü bana dikip sözümü kesti.

"Gitme, sus yeter."

Midemde tuhaf bir hareketlenme baş gösterince derin bir nefes aldım. Hâlâ gitmemi istemediği için nedensizce mutlu olduğumu inkâr etmek istiyordum ama benliğim gerçeği çoktan bildiğinden bu bir işe yaramayacaktı. Düşüncelerimi başka bir yere yönlendirmeye çalıştım çünkü derinlere inmek benim için iyi olmayacaktı.

Susmamı istemesi iyiye işarettti. En azından insanları tersleyebildiğine göre bilincinin yerinde olduğu belli oluyordu. Ama o beni ne kadar ikaz ederse etsin içimdeki Panik Burçak bir türlü kendine gelemiyordu.

“Çok özür dilerim, gerçekten,” dedim tekrar, saatlerdir oturduğum koltuğa dönerken. “Ama onu mutlaka ihbar edeceğim. Hapislerde çürüsün.”

“Saçmalama Burçak. Onu senden daha önce de tanıyordum. Yenilme duygusunu asla kaldıramaz. Bu kez de sana sarar.”

Bir de bana sarmaması için öğüt mü veriyordu? Bu durumdayken her normal insan gibi sadece kendini düşünmesi gerekmiyor muydu? Ya da kafama bir şeyler fırlatması?

“Acar, seni ne hâle getirdiklerine bir baksana,” dedim sinirle. Bir de hakkım varmış gibi sinirleniyor muydum? Aslında sinirlenmesi gereken ben değildim.

“Sen bir de onları gör,” dediğinde yüzümde küçük bir gülümseme oluşsa da hemen kayboldu. Ağzı burnu dağınık bir hâlde espri yapmaya çalışması beni tedirgin etmişti.

Tam o anda doktor arkasında bir hemşireyle birlikte odaya girip Acar’ı kontrol ederken, aklıma aniden evden öylece çıktığım geldi. *Evden öylece çıkmıştım.* Annem uyanırsa ve beni göremezse yaşayacağı panik gözümün önünde canlandı. Telefonumu cebimden çıkartıp annemi arasam da telefonu açan olmadı. Hâlâ uyanmamış olması muhtemeldi. Durumu anlatan kısa bir mesaj attıktan sonra doktor, Acar’ın durumunun gayet iyi olduğunu söyledi ve hemşireyle birlikte odadan çıktılar.

“Ailene haber verelim. Ya da şey... Kız arkadaşın ya da nişanlın varsa,” dedim elimdeki telefonun arama ekranını tekrar açarken. Kimseyi tanımadığım ve hiçbirinin numarasını bilmediğim için Acar uyanana kadar haber verme gibi bir şansım olmamıştı. Ayrıca dürüst olmak gerekirse aklım yerinden öylesine uçmuştu ki yeni yeni yerine gelebiliyordu.

“Ailem tatil için şehir dışına gitti. Eğer bir aksilik olmasaydı ben de yarın uçakta olacaktım. Kız arkadaşım falan da yok

Hem sen artık gidebilirsin. Uyandım ve iyiyim, tek başıma hallederim.”

Tam ‘İyi,’ diyecekken kendimi durdurdum. Ne iyi? Kim iyi? Niçin iyi? Şu an ailesinin burada olmamasının ya da kız arkadaşı olmamasının nesi iyiydi canım? Ayrıca bana neydi ki insanların özel hayatlarından? Ben sadece iyilik yapmaya çalışıyordum.

Gözlerim ani bir tepki olarak kocaman açıldığında, başımı ‘bunu söylemeyecektin’ der gibi iki yana salladım. Ben ameliyat olduğumda o nasıl beni bırakıp gitmediyse ben de tabii ki gitmeyecektim. Hem de ailesi şehir dışındayken. Tek kolu ezilmiş ve kafası dikişleyken yalnız kalıp her şeyi nasıl tek başına yapabileceğini düşünüyordu acaba? Peki ya buradan çıkınca ne yapacaktı?

“Seni bu hâlde bırakamam. Hem de benim yüzümden olmuşken. Burada kimse yoksa onlar gelene kadar sana ben bakacağım.”

“Gerçekten gerek yok,” derken sözünü kestim.

“Yanlış anlama. Benim yüzümden olduğu için ve arkadaş olduğumuz için...”

Sonuçta hiç kimse böyle bir durumda arkadaşını bırakmazdı, değil mi? Acar bir şey söyleyemeden kahvaltısını getirdiklerinde, bu kez evrenin de benden yana olması göz yaşartıcıydı.

“Yardım edeyim mi?”

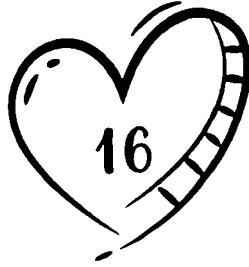
Bana kötü bakışlar atıp yüzünü buruşturarak zor da olsa birazcık doğruldu. Bir kaplumbağa ile yarışacak hızda, sağlam ama yer yer morluklar olan kolunu kaldırıp çatalı alırken ofladım. Neden yardım istemiyordu ki? Ayrıca ben ne zamandan beri birilerini dinler olmuşum? Oturduğum yerden kalkıp hızla yanına gittim.

BİZE AŞK OLSUN

"Sen istesen de istemesen de yardım edeceğim," derken şirince gülümsüyor, bir yandan da elindeki çatalı almaya çalışıyordum.

Sonunda çatalı elde ettiğimdeyse Acar'ın tek gözündeki pes etmişliği görebiliyordum.

İşte şimdi asıl belaya çatmıştı.

"İyiyim. Birkaç dikiş atıldı sadece. Bu hafta alacaklar. Hayır, önemli bir şey olmadı gerçekten. Sadece şu sıralar çok yoğunum ve artık spora gelemeyeceğim. Kapatıyorum, görüşürüz," diyerek cümleleri arka arkaya sıraladıktan sonra telefonu kapattım.

Anıl, uzun süredir spora gitmediğim için kayıt yaparken doldurduğumuz kâğıtlar arasından numaramı bulmuş ve neden gelmediğimi sormak için de aramıştı. Ben ise şu an Acar'ın kötü bakışlarına maruz kaldığım için kısa bir özet geçip Anıl'ı geçiştirerek telefonu kapatmak zorunda kalmıştım. Muhtemelen yine bir şey isteyecekti ve telefonu kapatmamı sabırsızlıkla bekliyordu.

Dün sabah hastaneden çıkmıştı ve yirmi dört saattir resmen işkenceye maruz kalıyordum. Bu kadar nazlı olacağını bilseydim ona bakacağımı söyler miydim hiç? Yirmi sekiz yaşındaki adam, evine geldiğinden ve yatağına yattığından beri ikinin yanındaki sekizi atmıştı resmen. Neyse ki kolum büyük derecede iyileşmişti de iki kolumu da kullanabiliyordum.

“Nihayet kapatabildin. Şu çocukla da sürekli görüşme geliyor.”

İşte yine başlıyorduk. Yakında gözümün üstündeki kaşınma bile ‘Neden oradasın?’ diye kızacaktı. Sanırım çektiği ağrıların acısını benden çıkartıyordu. Neyse ki doktor ağrı kesici ve morluklar için de krem vermişti de bu Çin işkencesi birazdan hafifleyecekti. Umarım...

“Alışkanlık işte,” dedim çantamı elime alıp içinden annemin gönderdiği börekleri çıkartırken. Hastanedeiyken attığım mesajı görür görmez beni arayıp, birazcık bağırdığı için mecburen olayın bazı detaylarını adayarak anlatmak zorunda kalmıştım.

Neden bana haber vermiyorsun? benzeri birkaç sitemden sonra ise hastaneye gelip benim için birkaç kıyafet ve çantamı getirmişti. Her zaman olduğu gibi hayatımı kurtarmıştı. Zor durumdaki bir arkadaşımın ailesinin burada olmadığını ve birkaç gün ona yardımcı olacağımı duyunca da börek yapmıştı. Bendeniz sabahın köründe evden çıkarken, “Zaten tinercilerden dayak yemiş, bir de senin yaptığın yemekle zehirlenmesin,” diyerek önce beni yerin dibine sokmuş, sonra da elime böreklerin olduğu kabı tutuşturmuştu. Tabii ki arkadaşımın Acar olduğunu bilmiyordu ve onu döven kişilerin tinerciler olduğunu sanıyordu.

“Bunları yedikten sonra ağrı kesicilerini alabilirsin,” dedim kabı yanına koyarken.

Saklama kabına ve kapağına birkaç saniye anlamsız bakışlar attıktan sonra kaşlarını çatıp bana döndü.

“Kapağını açacak mısın yoksa mistik güçlerimle mi açayım?”

Hiçbir şey söylemeden ölümcül bakışlarımı takınıp kabin kapağını açtı. Tamam, tek kolu sargıda, diğeri de ağrıdan

zor kalkıyor olabilirdi ama yine de biraz nazik söylerdi insan canım. Fakat sakın olmak zorundaydım. Sonuçta benim yüzümden bu duruma düşmüştü.

Böreklerden birini eline alıp kolunu kaldırabildiği kadar kaldırdıktan sonra hedefine ulaşmak için başını eğdi. Bu hâlini gördüğümde bir yanımda bunu komik bulsa da diğer yanımda komik bulan yanıma tokatladı ve beynimdeki yardım alarmları harekete geçti.

Elindeki böreği alıp ağzına doğru tuttuğumda bütün bu huysuzluğuna rağmen bana minnettar bir bakış attı ve kalbimde oluşan nedensiz sıcaklığa bir anlam veremedim. Yufka yürekliydim işte. Bir bakışla bile minnoş kalbim yumuşayıveriyordu.

Olduğum yerde durup sabaha kadar kendimi övebilir ve iyi özelliklerimden bahsedebilirdim tabii ama Acar egomla arama girerek bencillik yapmama bile izin vermedi.

“Bu böyle yenmiyor, bir meyve suyu mu getirseydin acaba?”

Böreği tekrar saklama kabına koyup mutfağa doğru ilerlerken tam söylenecektim ki sağ tarafımdaki melek beni durdurdu.

Zaten senin yüzünden bu durumda, bir de söylenecek misin?

Omuzlarımı düşürüp mutfağın kapısından daha şimdiden bezmiş bir giriş yaparken, bu kez diğer yanımda beliren şeytan konuştu.

Ona bakacağın için söz veren sendin, kendin kaşındın.

Derin bir iç çekip buzdolabından meyve suyunu çıkartırken, yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Yılmayacaktım. Zaten her şeyin sorumlusuyken bir de bundan şikâyet edemezdim ki canım. Hem alt tarafı bir meyve suyu istemişti, değil mi?

Bardak bulmak için dolapları tek tek aramaya başlamış ve maalesef dakikalar geçse de henüz başarılı olamamıştım. Açtığım her bir dolaptan bardak dışında bir sürü şey çıkıyordu. Hayır, aynı tabak takımının farklı renklerini almanın bir gereği var mıydı? Ya da bilmem kaç milyon tane tava. Tamam, bizim evde de vardı da daha insancıl adetlerde vardı.

Ayrıca bembeyaz mutfakta tek bir leke bile olmaması beni korkutuyordu. Küçük bir şey bile döksem falakaya yatırılacakmış gibi hissediyordum. Tabii sadece mutfak böyle değildi. Evin her köşesi sanki her gün özenle temizleniyor ve yerinden milim hareket eden eşyalar düzeltiliyormuş gibi duruyordu. Ya da ben düzenli biri olmadığım için fazla abartıyordum.

Sonunda dolaplardan birinde bardak gördüğümde, *'We are the champions'* diye bağırarak mutluluk nidaları atma isteğimi sonraya erteledim. Bir bardak çıkarıp meyve suyunu içine koydum. Her şeyi aynı düzende bıraktığımdan emin olduktan sonra tekrar Acar'ın yanına döndüm. Bardağı uzattığımdaysa aldığım tepkiden pek hoşnut olduğum söylenemezdi.

"Bardağın etrafında buhar var, demek ki soğuk. Biraz ısın-sın öyle içeceğim."

Tespitine beni aydınlattığın için teşekkürler Acar. Bundan sonra bardağa bakarak içeceğin soğuk olup olmadığını anlayabileceğim.

Hanımfendi kişiliğimle, bardağı yandaki komodinin üzerine bırakmak için bir hamle yaparken Acar'dan gelen acı dolu bir sesle panikledim. Nasıl olduğunu anlayamadan ikimizin de -çoğunlukla benim- meyve suyu içinde kalmamız kaçınılmaz oldu.

"Ne oldu?"

"Düzgün oturayım derken koluma bir sancı girdi. Şimdi de sayende üzerimde meyve suyu var."

Yerde tepinerek saçma sapan sesler çıkartmak, sinirimi dışa vurmak istiyordum ama öncelikle şu meyve suyunu beyaz tişörtümden çıkartmam daha sonra da Acar'a ağrı kesici getirmem gerekiyordu. Hâlâ Acar'ı da düşünebildiğim için Örnek İnsan ödülü falan almam gerekmiyor muydu benim?

"Komodini yatağına bu kadar yakın koymasaydın," dedim tüm suçu ona ve komodine atarak. Ayrıca o acı dolu bir ses çıkarttığı için endişelenmiş ve dökmüştüm. Ne vardı bunda? "Ayrıca senin sesini duyunca paniklediğim için döktüm, benim bir suçum yok."

Bunun karşılığında Acar'ın sırtıttığını görünce başımı yana yattırdım. Şu an komik olanın ne olduğunu gerçekten çok merak ediyordum. O da yüzümdeki ifadeyi okumuş olacak ki durumu açıklığa kavuşturdu.

"Benim için endişelenmen gözlerimi yaşarttı." O an aklımda Acar'ın ruh hastası olup olmadığıyla ilgili küçük bir şüphe belirdi. Sinirliyken birdenbire bunun için mi sırtıttıyordu yani?

"Her neyse, şu dolapta kıyafetlerim var. Önce oradan bana bir tişört ve eşofman ver. Sonra da kendine bir şeyler al. Koridorun sonunda misafir banyosu var, orada giyinebilirsin."

Emredersiniz efendim.

Dolaptan Acar ve kendim için birer tişört ve eşofman çıkartıp onunkini yatağın üzerine bıraktıktan sonra odadan çıktım. Kendi kendine giyinmesi muhtemelen kolu dolayısıyla zor olacaktı ama bu konuda bir şey yapamazdım ya.

Misafir banyosunda üzerimi değiştirdikten sonra Acar'ın odasına girip eski kıyafetlerimi çantama tıktırdım. Çok geçmeden gerçeklerin farkına vardım.

Acar'ın sadece eşofmanını giydiğini elindeki tişörtle masum bir şekilde bana bakıyor olduğunu görünce içimde yükselen panikle başımı yana çevirdim. Panikten olsa gerek neredeyse ağızda atan kalbimi tüm mahalle duyuyordu muhtemelen.

“Burçak hiç mi havuza gitmedin? Şu tişörtü giymeme yardım eder misin?”

Tabii ki gitmiştim ama o adamlar Acar değildi. Yani sonuçta Acar tanıdığım birisiydi ve insan tanımadığı kişilerden utanmazdı. Ayrıca hiçbirinin vücudu böyle taş gibi değildi. Belki de artık düşünmeyi ve saçmalamayı kesmeliydim.

Memnun olmadığımı belli eden yüz ifademle beraber Acar'ın elinde tuttuğu tişörtü aldım. Başka yöne bakarak giydirmeye çalışsam çok mu saçma olurdu?

Tişörtü ezilmiş olan kolundan geçirirken, tenine değen kolumun alev almasına ramak kalmıştı. Tekrar yazın başına dönmüşüz gibi kavurucu bir sıcak beni ölesiye terletiyordu. Muhtemelen baştan aşağı turp kırmızılığındaydım. Bugün neden vücudumun tüm dengesi bozulmuştu? Neden utanıyordum ki? *Tamam, Burçak yine saçmalama.*

Muhtemelen bugünkü sinir katsayım bünyeme fazla geldiğinden böyle olmuştu.

“Kolunu kaldır,” dedim tişörtün diğer kolunu da giydirmeye çalışırken. İki kolunu da başarıyla tişörtün içine soktuktan sonra artık bu saçma terlerin beni terk etmesi için hızla tişörtün kafa kısmını da giydirdim. Biraz fazla hızlı davranmış olmalıyım ki Acar acıyla yüzünü buruştursa da bozuntuya vermedi.

Görevimi tamamladığımda sanki kızgın bir çaydanlık sapı tutmuşçasına hızla geri çekildim ve telefonumu elime aldım. Bir şeylerle ilgilenmem gerekiyordu. Dikkatimi dağıtmak için değil tabii. Başka türlü zaman geçmiyor diye...

"Güya bana yardım etmeye geldin, telefonundan başını kaldırmıyorsun."

Gözlerimi Acar'a doğru çevirdiğimde aklıma gelen tek şey yana bakan ve hayatından hiç memnun olmayan o emojiydi. O emojiyle neredeyse aynı surat ifadesine sahipti. Belki de onu yapanlar Acar'dan esinlenmişlerdi, kim bilir?

Telefonumu çantama geri koyup kollarımı karnımın üzerinde birleştirdim ve iyilik meleğinin kulağıma sakinleştirici şeyler söylemesini bekledim. Ama en ihtiyacım olduğu anda en ufak bir çıtırtı bile çıkmıyordu.

Televizyonda meditasyon yaptırmaya çalışan kadın, nefes egzersizleriyle sakinleşme yöntemlerini anlatırken keşke dinleseydim. Akulsız başın cezasını Burçak çekermiş, ne yapalım? Boynumu eğip makus talihime razı olmalıydım. Bir dakika, neden boynumu eğiyormuşum canım?!

"Şuradan kitabımı uzatır mısın?" dediğinde, eliyle işaret ettiği yerdeki kitabı alıp Acar'a uzattım. En azından kitap okuduğu süre içinde bir şey isteyemezdi. Eğer böyle olacaksa buraya yüzlerce kitap yığabilirdim.

"Ayracın olduğu yeri açar mısın?"

Başımı sallayıp bu isteğini de yerine getirdikten sonra her bir sayfayı tek tek çevirmemi istemeyeceğini umarak kenara çekildim. Evime dönmeyi iple çekiyordum.

Oyalanacak bir şey bulamayınca gözlerimi Acar'a diktim. Kitabına gömülmüşken ne kadar da dikkatli ve şey görünüyor-du... Bilemiyorum şey işte... Belki biraz karizmatik? Ağzını açmadığı ve kızgın bakışlarını üzerime dikmediği her saniye karizmatik olabilirdi. Ama dediğim gibi ağzını açmadığı sürece...

Aman bana neydi canım ne zaman, nasıl görüldüğünden?

Ben kendi kendime kızıp saçmalamaya devam ederken, pat diye açılan kapıyla yerimden sıçrayarak benimle aynı tepkiyi veren Acar'a kısa bir an baktım. Sonra gözlerimi kapıdan giren kişiye çevirdim.

"Ah, benim tatlı su kabağım! Şu hâline bak, ağzını burnunu dağıtmışlar oğluşumun."

Odaya giren orta yaşlı ve şu birkaç saniyede anladığım kadıyla çok sevimli olan kadının söylediklerini duyunca ağzımdan küçük bir kıkırdama kaçtı. Böylelikle tüm gözler bana çevrildi. Keşke çevrilmez olsaydı. Şimdi gelip oğlunun benim yüzümden bu durumda olduğunu söyleyerek beni kovacaktı muhtemelen. Tabii Acar her şeyi detaylarıyla anlattıysa...

"Sen de Burçak olmalısın," deyip bana doğru bir adım attığında nefesimi tuttum. Anlaşılan Acar tüm detayları vermişti. Hani arkadaşlık? Allah'ım, lütfen bu kadın yüzüme vurmasın.

Sözlerine, "Ah ne kadar da şirinmişsin," diye devam ettiğinde hızla verdiğim nefesim belki de küçük bir rüzgâr bile oluşturabilirdi. Ufak çaplı bir gerilim yaşamış, bu sırada da Acar'ın günahını almıştım. Yine de her şeyi hızla unuttum ve sevilmenin verdiği o gururla yüzüme şirin bir gülümseme yerleştirdim.

Ama bir dakika! Ya şirin olduğumu söyleyip suratımın ortasına okkalı bir tokat oturtursa?

"Seni uzun zamandır merak ediyordum."

Kadın üzerimdeki kıyafetleri incelerken ben yerin altıncı katına kadar girmiş, yedinci katı da tamamlamayı bekliyordum. Meyve suyu üzerime dökülecek günü mü bulmuştu sanki?

Acilen buradan koşarak, hatta belki de daha hızlı bir şekilde uzaklaşmalı ve çok uzun bir süre de bu semtten birkaç bin metre uzak kalmalıydım.

"Çok memnun oldum, efendim. Şey... Siz de geldiğinize göre ben artık gideyim."

Çantamı kapıyı gibi odanın çıkışına doğru ilerlerken, Acar'ın annesinin fısıltıyla söylediği şey benim keskin kulaklarımdan içeri sızdı.

"Çok şirin. Onunla çıkmalısın, Acar."

"O nunla çıkmalısın, Acar."

Bu cümle tam iki gündür hiçbir yerde beni rahat bırakmıyordu. Rüyalarımda bile Acar'ın annesi cümleyi tekrarlıyor, mekân birden değişiyor ve kendimi Acar'ın bana ettiği evlenme teklifini kabul ederken buluyordum. Çıldırma üzere miydim? Evet. Kadın resmen bilinçaltıma bu cümleyi işlemiştii ve beynim her seferinde geliştirilmiş bir versiyonunu rüyalarım aracılığıyla bana sunuyordu. Hem de günlük dizi tadında.

Tamam, bilinçaltımın kurduğu kumpaslar yüzünden saçma sapan rüyalar görmemi bir noktada anlayabiliyordum da teklifi neden kabul ediyordum yahu? Ama rüyaydı işte. İçine giren kişi Acar da olabilirdi Ciguli de... Kimin olacağını ben seçemiyordum sonuçta.

Yan bankta oturan kadının, "Acar! Koşturma evladım," demesiyle, kocaman açtığım gözlerimi ona yönelttim. Gerçekten mi? Gerçekten dünya üzerinde başka isim kalmamış mıydı? Belki de beynimin her zamanki gibi benim için hazırladığı o şahane oyunlarından biriydi. Acar'ın annesi fitili ateşlemiş, bilinçaltımı oyuna getirmişti resmen. Şimdi de birkaç dakika

huzur bulabilmek amacıyla akşam akşam geldiğim parkta bile beni rahat bırakmıyordu.

Arkama yaslanıp beynimin başka katakulliler hazırlamasına izin vermeden değişik şeyler düşünmeye çalıştım. Yarın alınacak olan dikişlerimi düşünebilirdim mesela. Dikişler alındıktan sonra bir beladan daha uzak durmak için elimden gelenin fazlasını yapmam gerekiyordu. Ama ben belayı bulmuyordum ki. O beni buluyordu.

“Burçak! Bu ne tesadüf,” diyen Anıl’ı duyduğumda oturduğum bankta sıçradım. *Neden sinsi sinsi yaklaşıyorsun? Önce birkaç tıkırtı çıkart, alıştırma alıştırma gel.* Ama tabii bunları dışımdan söyleyemeyeceğim için yüzüme bir gülümseme yerleşirip korkmamış gibi yaptım.

“Anıl, ne işin var burada?” Ne kadar da klişe bir karşılaşmaydı bu böyle? Sanki o saçma günlük dizilerden birinde oynayıp saatlerce bakışan karakterlerdik.

“Eve giderken bazen bu parkın içinden geçiyorum. Kestirme oluyor,” dedi yanıma otururken. “Görüşmeyeli nasılsın?”

Yine klişe bir soru geldiğinde, ben de aynı tarz bir cevap verecekken çalan telefonum içinde bulunduğumuz günlük dizi diyalogunu böldü. Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüğümde, Acar hâl hatır bile sormadan konuya girdi. Adap denen şey vardı canım.

“Yarın doktora gideceğim. Senin dikişlerin de yarın alınacak diye hatırlıyorum, seni de götürebilirim.”

Vay be, dedim içimden. Dikişlerimin ne zaman alınacağını bile hatırlıyor. Hiçbir şeyi unutmayanlardandı demek ki. Normalde olsa kabul etmezdim ama yolda tek başıma da sıkılırdım şimdi. Hem hava yarın yağmurlu gösteriyordu. Yani bir arkadaş pek de fena olmazdı.

“Olur, teşekkürler.”

“Yarın sabah onda seni alırım,” diyen Acar’a, “Neyse ben gideyim, biraz acelem var,” diyen Anıl’ın sesi eşlik etti.

Anıl banktan kalkıp uzaklaşırken, Acar bir cümle daha kurduğunda hangisine cevap vereceğimi şaşırmıştım. Hayatın hızına uyum sağlayamıyordum.

“Yoksa buluşmanı falan mı böldüm?”

Bu cümle karşısında yapabildiğim tek şey gülmekti. Acar’ın kafasında saniyede binlerce komplo teorisi kurma yeteneği beni şaşırtıyordu.

“Hayır. Bölmen için önce bir buluşma olması gerekiyor.”

“Demek bir buluşma oluşturmak istiyorsun. Zaten o Anıl’dan hoşlandığını çok belli ediyorsun.”

Ne hoşlanması? Zaten toptan kaç kere görmüştüm ki Anıl’ı? Hoşlanmak için yeterli süre aynı ortamda bile bulunmamıştık. Ayrıca ona neydi canım?

“Hoşlandığım falan yok.”

“Neyse yarın görüşürüz.”

Telefonu yüzüme kapatıp beni tepeme çıkan sinirlerimle baş başa bıraktıktan sonra küçük çocuklar gibi ayağımı yere vurmak, avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum. *Hayır, değil* gibi olumsuz kelimeleri neden anlayamıyordum? Aman anlamazsa anlamasın. Neden anlatmaya çalışıyordum ben de?

O meşhur derin nefeslerimden birini alıp evrene olumlu düşüncelerimi yollamak için insanüstü bir çaba harcadım. Güzel şeyler düşünmeliydim ki başıma da güzel şeyler gelsin. Mesela arkadaşım Acar dikişlerimin alınması için beni hastaneye götürecekti. Arkadaşların tarafından hatırlanmak güzel bir şeydi sonuçta. Olumlu düşünme çabam işe yarayıp yüzüme bir gülümseme bıraktı. Sonunda dikişlerden kurtulmanın düşüncesi bile beni o kadar mutlu etmiş olacak ki midemde kocaman kelebek sürüsü hareket etmeye başlamıştı bile.

Hava iyice karardığında kulaklıklarımı takıp en sevdiğim radyoyu açtım. Banktan kalkıp evin yolunu arşınlamaya başladım. Radyodaki sunucunun bugün değindiği konu ise ilk defa saçmaydı. İnsanın nasıl âşık olacağı, bunu nasıl anlayacağı falan filan... İnsandan insana değişen bir şey değil miydi bu? Nasıl kesin bir tanı koyacaktı ki?

“Önce...” dedikten sonra iç çekişine bakılırsa kendisi de birine abayı fena hâlde yakmıştı. “İlk görüşte etkilenirsiniz. Bazen tam tersi sinir bile olabilirsiniz tabii. Sonra zamanla onu tanımaya başladığınızda karakteri ve davranışları sizi kendinize bağlar.”

Adam resmen aşk doktoru çıkmıştı. Gerçi bana hâlâ saçma geliyordu ama yine de sırf meraktan dinlemeye devam ettim.

“Sonra siz fark etmeseniz de yavaş yavaş hayatınıza sızar. Baktığınız her yerde onu görür, dinlediğiniz her şeyde onu duyarsınız. Tabii bu evrelerde anlamazsınız. Ya da anlamak istemezsiniz. Ama onun sesini bir kez duymanız, gözlerine bakmanız bile sizi mutlu edecektir. İşte bundan sonra... Yandınız! Hayırlı olsun, fena tutuldunuz demektir. Önce inkâr ederek kendinizi inandırırırsınız âşık olmadığınıza. Sonra ise aptal aptal sırtıtmaya, onu kendi içinizde herkesten kıskanmaya başlarsınız. En sonunda baktınız ki acınacak hâldesiniz, durumu kabul eder ve durumun ne kadar mümkün olduğunu ölçersiniz. Sonuçsa size, karşı tarafa ve kadere göre şekillenir. Benden bu kadar... Şimdi sıradaki şarkıyla devam ediyoruz.”

İnsan sadece sevdiği kişiyi görüp onunla vakit geçirdi diye mutlu olmazdı ki. Sevgi insana göre şekillenirdi, arkadaşınızla vakit geçirince de mutlu olabilirdiniz. Aman neyse, bunlar âşık olanların problemleriydi sonuçta.

Telefonum bir kez daha çaldığında gözlerimi devirdim. Tamam, biraz geç uyanmış ve çoktan yarım saat geç kalmış olabilirdim ama karşı taraf da biraz anlayışlı olmalıydı. Acar saat ondan beri onar dakikalık aralarla düzenli olarak beni arıyor, ağaç olduğuyla ilgili bir şeyler söylüyor ve ben de hemen geleceğimi söyleyip telefonu kapatıyordum. Sinirlendiği için alnından fırlayan damarları buradan bile görebiliyordum.

Çantamı da alıp kapıdan çıkarken telefonu açtım. Geliyorum işte ne vardı yani? Ayrıca anneme tek gideceğimi söyleyerek gün içerisinde çoktan bir yalan daha söylemiştim. Ateş seni çağırıyor Burçak...

"Apartman kapısından çıkıyorum," deyip telefonu kapattıktan sonra görüş alanıma giren taksiye doğru ilerdim. Acar araba kullanamadığı için taksiyle gelmişti. Hiç yürümüyor ya da toplu taşımayı kullanmıyor muydu bu adam?

Arka koltukta oturan Acar'ın yanına yerleştiğimde, bu sabah da patlamaya hazır bir bomba olduğunu fark ettim. Çok fazla ses çıkartmadan ve diyaloga girmeden bugünü de atlatmalıyım. Bugün evren de benim yanımda olacak ki Acar'ın telefonu çaldı ve gülümseyerek telefonu kulağına götürdü.

Demek ki benim dışımda biriyle konuşurken gülebiliyordu. Ama doğru, benimle konuşurken gülmesi için hiçbir sebep yoktu. Askıdaki kolu ve henüz iyileşmemiş olan mor gözünün sorumlusu bendim sonuçta.

"Sabah sabah sesini duymak güzel," dediğinde gözlerimi devirdim. İçimdeki Burçak, *'sibih sibih sisini diymik gizil'* diye taklidini bile yapıyordu. Kim bilir hangi ipek sesli kadınla konuşuyordu? Hah! Bana neydi canım? Hem sevgilisi olursa hayata pembe gözlüklerle bakardı da çevresindekileri gazabından mahrum bırakırdı belki.

"Evet, akşam boşum."

Akşamlara falan geçiş yapıldığına göre bir şeyler planlanıyordu demek ki. Az önce sinirden kulakları tüten Acar'ın şimdi ağzı yırtılırcasına gülmesi karşısında şok olmuştum resmen. Kiminle konuştuğu falan umurumda değildi, ağzının bu kadar açılması şok etmişti beni.

"Olur tabii, nerede yiyelim?"

Yiğin akşam yemeklerini. Can boğazdan gelirdi sonuçta. Ama aynı şekilde giderdi, orası da ayırıydı tabii... Aman bana necanım? Kimin canının nereden geldiğiyle ilgilenmiyordum.

"Tamam anneciğim, görüşürüz," deyip telefonu kapattığında, kendi açtığım hayali çukura atladım. Cehennemliksin Burçak... Günahını aldığımı kabul ediyordum. Ama benim yerimde kim olsa böyle düşünürdü.

Arkama yaslanıp az önceki konuşmaya hiç şahit olmamışım gibi bakışlarımı dışarıya yönelttim. Bugün hava soğuktu ama yine de güzel görünüyordu. Kuşlar ötüyor, kelebekler uçuyordu sonuçta. Dikişlerimin alınacak olması beni ne kadar mutlu etmişti böyle? Sevgi pıtırıcığı olmuştum resmen.

Ben dışarıdaki çiçek, böcek ve benzeri şeyleri izlerken, yaklaşık on dakika sonra yolu sessiz bir şekilde bitirmiş ve hastaneye gelmiştik. Aynı sessizliği koruyarak ikimiz de arabadan inip hastaneye girdik. Doktorun odasına tam da randevu saatimde çıktığımız için hiç beklemeden içeriye girmiş olduk. Genç doktor bizi güler yüzüyle karşıladı.

"Acilde dört dönen çocukla birlikte gelmişsiniz," dediğinde etrafıma bakıp *acilde dört dönen çocuk* aradım. O kişi Acar olamayacağına göre muhtemelen başka birini bana benzetmişti. Tabii doktor olmak da kolay değildi. Doktor hiçbir şey anlamamış olduğumu görünce eliyle Acar'ı gösterdi.

“Niye uzaklarda arıyorsun? Yanında ya işte... Seni buraya getirdiğinde o kadar panikti ki anlatamam. Neredeyse bana bile bağıırıyordu. Seni çok seviyor olmalı.”

O an yüzüme küçük bir gülümseme yerleşince başımı iki yana salladım. Komik mi Burçak? Son günlerde dengem mi bozuktu benim yahu? Bu havalar bana yaramamıştı belli ki. Yaz insanıydım ben. Soğukta nevrım dönüyordu böyle. Belki de doktor hâlâ bizi başkalarıyla karıştırıyordu. Acar'ın böyle şeyler yaptığına ihtimal bile vermiyordum. Yapacak bile olsa annem mutlaka bunu bana anlatırdı. Sonuçta annem böyle şeyleri asla unutmazdı.

Yanlış bir anlaşılmaya mahal vermemek için, “Biz arkadaşız,” dedikten sonra Acar'a bir bakış attım. Bugün suskunluk yemini falan mı etmişti de hiç konuşmuyordu? Gerçi o konuşmasa da bakışları doktordan pek hoşlanmadığını anlatıyordu.

“Ah, özür dilerim. Gel bakalım şu dikişlerine.”

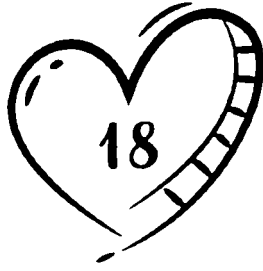
Odadaki sedyeye oturup montumu çıkarttıktan sonra tişörtümün kolunu sıyırdım. Doktor dikişlere bakarken kolunu tuttu ve bu durum Acar'ın suskunluğunu bozmasına neden oldu.

“Koluna dokunmayın isterseniz, malum dikişleri var. Canı yanabilir.”

Duyduklarım karşısında şaşkınlıktan fırlamak için harekete geçen gözlerimi tekrar Acar'a çevirdim. Gerçekten canımın acıması umurunda olduğundan mı yoksa doktordan hoşlanmadığı için mi bunu söylediğini düşünürken, ikinci seçeneği seçtim. Zaten iyileşmiş olan dikişlerin acımayacağını bilecek kadar akıllı olduğunun farkındaydım. Yani bu söylediği şey kesinlikle bir bahaneydi.

Doktor tekrar gülümseyerek ortaya imkânsız olduğu zaten belli olan bir seçenek daha attı.

“Arkadaşın seni kısıkanıyor sanırım.”

Hayatımın son birkaç saatlik zaman dilimi resmen hafızamda bulanıktı. Dikişlerim alınmış, Acar'ın kontrolleri yapılmış ve hastaneden çıkınca ne olduğunu anlamadan kendimi bir restoranda Acar'ın annesinin karşısında otururken bulmuştum. Hastaneden çıktığımızda, Acar'ın annesi tekrar aramış ve benim de orada olduğumu duyunca öğle yemeği yemek için o kadar ısrar etmişti ki...

Bana karşı olan bu sevgisine ben bile bir anlam veremiyor, her an karşıdan gelebilecek bir darbe için hazırlıklı oturuyordum. Sonuçta hayatta ne olacağı belli olmazdı, değil mi?

Önümdeki sudan bir yudum aldıktan sonra -yapacak o kadar bir şey yoktu ki- bardağı incelemeye başladım. Az önce menüden de anladığım kadarıyla kazandıkları paranın yarısını bulaşık deterjanına falan yatırıyorlardı herhâlde. Çünkü o pahalı fiyatların başka bir açıklaması olamazdı. İnsanları soyuyorlardı resmen.

Acar'ın annesi, "Acar, evladım sen ellerini yıka," dediğinde bardağı bırakıp yaptığı saçma kaş göz hareketleri karşısında

gülmemek için kendimi tutmaya çalıştım. Acaba şu an yaptığı bu hareketleri görmediğimi falan mı sanıyordu?

Acar yılların deneyimden olsa gerek annesinin ne demeye çalıştığını anlayıp kalktığı anda, araba farı görmüş tavşan misali olduğum yerde kaldım. Acar'ın annesi bana öyle bir bakıyordu ki ortama yüksek gerilim hâkimdi. Ben de mi ellerimi yıkasaydım? Evet, evet! Ellerimi yıkamaya gitmeli ve tuvalette bulduğum küçük pencereden kaçmalıydım.

“Şey... Ben de ellerimi yıkayayım,” dediğimde başını şiddetle iki yana salladı.

“Hayır. Biz seninle konuşacağız.”

Biliyordum. Beni burada öldürüp kanalizasyona atacağını hissetmiştim. Ah Burçak, neden geliyorsun her yere? Şimdi evimde, huzurlu yatağında uzanırken kitap okuyor olsaydım ne olurdu?

“Ne konuşacağız?”

Kekelemeden konuşmam bile gerçekten büyük bir mucizeydi. Zira her an diz çöküp ‘*Ne olur bana bir şey yapma,*’ diye yalvarabilirdim.

“Zamane gençlerinin bir şeyden anladıkları yok. Siz bunu kendi aranızda halledemeyeceksiniz anlaşıldı,” deyip beklediğimin aksine muzipçe sırtıttığında rahatladığımı hissettim. Tabii bu rahatlama hâli söylediği şeyleri idrak edene kadar sürdü.

Neyi halledemeyecektik? Şifreli mi konuşuyordu, anlamıyordum ki? Ama işin altından hoş şeyler çıkmayacağını sezmiyordum. Zaten bir tek sezebiliyordum.

“Ne dediğinizi anlamadım.”

“Önce sizi bizi bırak. Vallahi darılıam. Zehra teyze diyebilirsin. Konuya gelecek olursak... Diyorum ki: Oğlumda gönülün var mı?”

O an sanki tüm sinir uçlarım uyarılmış gibi oturduğum yerde korkuyla sıçradım. Tamam, oğlu yakışıklıydı. Karizmatikti, her an imdadıma yetişiyordu falan ama ne gönlü? Kesinlikle yoktu. Ben, olmayacağını bildiğim bir şey için kendimi harap edecek kadar da salak değildim.

“Yok! Katiyen yok.”

“Doğruyu söyle ama,” dedi samimiyetle. “Aramızda... Kimseye söylemeyeceğim.”

Öyle bir ses tonuyla söylemişti ki bir an ben bile kendimden şüphe etmiştim. Ama insan âşık olduğunu anlardı canım. Yine de içimde bir muhakeme başlatmadığını söyleyemezdim. Bu kadın hep bilinçaltıma sızıyordu.

“Gerçekten. Hem bunları neden bana soruyorsunuz ki? Bakın, benim bir şeyler hissetmem ya da hissetmemem hiçbir şeyi değiştirmez.”

Oh be! Sonunda beni rahat bırakırdı değil mi? Zaten ona karşı hislerim olsa bile iki insanın arasında bir şeyler olabilmesi için karşı tarafın da aynı duyguları beslemesi gerekiyordu. Aman, bu kadın yüzünden aşk doktoru olmama ramak kalmıştı. Bu konu bir an önce kapanmalı ve ben buradan uzaklaşmalıyım.

“Yakaladım işte. Senin hissetmen değiştirmiyorsa demek ki küçük de olsa bir şeyler hissediyorsun.”

“Hayır. Bu konuyu kapatabilir miyiz?”

Biraz daha böyle devam edersek burayı kafamda huniyle, delirmiş bir hâlde falan terk etmem muhtemeldi.

“Bak,” dediğinde beynimi bir acil durum planı düşünmesi için zorladım. Derhâl bu saçma konuyu kapatamam gerekiyordu. Ayrıca ne yapacaktı ki oğlundan hoşlanıp hoşlanmadığımı? Diyelim ki hoşlanıyorum -sadece diyelim ki- ne olacaktı?

“Yılların tecrübesi oturuyor karşında. Kaç kişiyi evlendirdim ben biliyor musun? Madem sen de ufak tefek bir şeyler hissediyorsun, sizi de baş göz ederim ben.”

Resmen emrivakiyle evlenmeye zorlanıyordum. Hem de Acar’la. İki cihan bir araya gelse bizim bir araya gelmemiz imkânsızdı. Beyhude bir çaba içinde olan Zehra teyze için kısa bir süreliğine üzüldükten sonra *beni azat et* bakışları attı. Neyin ısrarıydı ki bu canım?

“Ama ben gerçekten...” diye başlayan cümlemini tamamlamadan Acar’ın da masadaki yerini almasıyla beraber şimdilik de olsa konu kapandığı için rahatladım. Bu işin sonunda sırf bu kadının ısrarları yüzünden bıkip ‘*Evet, oğlunuza çok aşığız!*’ diye bağırmayacağımı umuyordum.

Zehra teyzenin gözleri yeniden o muzırlıkla parladığında, ondan önce davranıp bambaşka bir konu açmam gerektiğinin farkındaydım. Beynim de buna gereğinden fazla hazır olacak ki daha düşünmek için ayırdığım süreyi kullanamadan alakasız cümleler ağzımdan fırlayıverdi.

“Doktor da ne kadar iyiydi, değil mi?”

Neden cümleyi düşündükten sonra kurmak yerine bu sıralamayı hep ters olarak uyguluyordum acaba? Küçükken yüksek bir yerden de düşmemiştim ki.

“Çok sevdin bakıyorum,” diyen Acar’ın gözlerine bakmasam da o kıvılcımın orada olduğunu tahmin etmem zor değildi. Doktoru amaçsızca sevmemiş, hastaneden çıkana kadar da bunu belli etmekten hiç çekinmemişti. Öyle ki dışarıdan biri görse doktorun da dediği gibi beni gerçekten kışkırdığını düşünecekti.

“İyi biriydi. Hem nazik hem iyi görünümlü hem de doktor.”

Öyleydi. Genç, nazik, yakışıklı ve doktor. Acar da bu yüzden kuskanmıştı muhtemelen. Erkeklerin diğer yakışıklı erkeklere karşı nedensizce beslediği kıskançlıkları hiçbir zaman anlayamamıştım ve şu zalim dünyadan bunu hiç anlayamadan göçüp gidecektim muhtemelen.

Acar gözlerini devirdiğinde, kızaran kulaklarından çıkan dumanı göremeyince omzuna yalandan dokundum. “Adama çok kaba davrandın.”

“Yok artık,” dedikten sonra sinirle bana döndü ve ben az önce yaptığımın yanlış bir davranış olduğunu daha yeni anladım. Bir erkeğin yanında kıskandığı erkeği asla övmemem gerektiğini de yirmi üç yıllık deneyim defterime not ettikten sonra gelecek sinir dalgasına kendimi hazırladım.

“Yakışıklı görmesem yutturacaksın. Siz kadınlar aynısınız. Doktor olması sizin için yeterli, birden adam hayalinizde mükemmel birine dönüşüveriyor.”

Hah! Bir de kısıkanıyordu. ‘*Erkek değil misiniz hepiniz aynısınız,*’ diyerek bir klişenin dibini kepekli ekmekle sıyırmak üzereydim.

“Asıl siz erkekler aynısınız. Baktınız hem yakışıklı hem başarılı hemen karalamaya başlıyorsunuz.”

“Erkekler rakipleri olarak gördükleri kişileri kıskanırlar. Ben onun neyini kıskanayım? Benim kıskanacağım seviyede değil o.”

O zaman ne diye doktora saydırıyordu? Seviyeymiş, haspam! Adam doktor ya doktor, altı yıl okumuş. Bir kere o altı yılda delirip huniyle etrafta dolaşmaya başlamaması bile yeterli bir başarıydı.

Ben içimde biriken tüm bu düşünceleri dışa vurma fırsatı bile bulamadan garson gelip siparişlerimizi sordu ve tüm konu bir baloncuk gibi dağılıverdi.

Şöyle bir sorunumuz vardı ki ben o menüde yazan şeylerin adını telaffuz edebilmek için en az bir hafta alıştırma yapmalıyım. Ama ne Acar'da ne de garsonda bunu bekleyecek sabır olmadığını tahmin edebildiğim için herkes ne istediğini söyledikten sonra ben de bir salata söyleyip işin içinden çıkıverdim. Salata yiyeceğim için içim kan ağlıyordu.

"Ee Acar," dedi annesi garson uzaklaşırken. "Hani sizin şu iş yemeği vardı ya, herkes bir partnerle gidiyordu. Burçak'la gitsenize."

Annesi yine o muzır gülüşle konuştuğunda, kafamı önümdeki boş tabağa vurmak istedim. Neden hep bana denk geliyordu şu partnerle gidilmesi gereken yerler? Ama zaten Acar böyle bir şeyi kabul etmezdi, değil mi? Benim zaten kahvaltı olayından kalma bir vukuatım vardı, bana güvenmezdi. Güvenmemeliydi.

"Aslında Melda'yla gitmeyi düşünüyorum."

Acar'a yandan bir bakış atıp çatılmak için direnen kaşlarımı sabit kalmaya zorladım. Aman kiminle isterse onunla gidebilirdi. Zaten gitmek istemeyen taraf bendim, işime gelirdi. Ayrıca Melda'nın kim olduğu da zerre kadar umurumda değildi. Tabii arkadaş olduğumuzdan bir sevgilisi ya da hoşlandığı birisi olduğunu bana söyleyebilirdi. Ama zorunda da değildi yani.

"Sümüklü Melda'yla mı?" diyen Zehra teyze yüzünü buruşturdu. *Sümüklü* lakabı nedensizce hoşuma gittiği için başımı çok belli etmemeye çalışarak iki yana salladım. Zehra teyze çattığı kaşlarından anlaşıldığı üzere tam itiraz edeceği ki üzerimize yansıyan gölgenin sahibi onu engelledi.

“Acar, Zehra teyze! Ne hoş bir tesadüf...”

Kafamı tanıdık sesin sahibine çevirdiğimde tüm hücrelerim birkaç saniyeliğine işlevini yitirdi ve çevremdeki tüm sesler yok oldu. Beynime iletilen görüntünün gerçek olduğunu inanmayı çok istiyor ama bunun ne kadar imkânsız olduğunu da biliyordum. Birkaç kez gözlerimi kırptırdığımda, büyüleyici sesin sahibinin hâlâ orada durduğunu görünce bir rüyanın içinde olduğumu düşündüm. O ana kadar her şey kâbus gibi geçse de birden gördüğüm en güzel rüyaya dönüşmüştü. Annem birazdan gelip de beni uyandırmadan önce rüyamın tadını çıkartmak için ona doya doya baktım.

“Buğra, oğlum! Nerelerdesin uzun zamandır?”

Zehra teyze yerinden kalkıp hayallerimdeki prenze sevecen bir şekilde sarıldı. Ayrılırken beni gösterdiğinde, ben hâlâ içinde bulunduğum rüyadan uyandırılmayı bekliyordum.

“Burçak’la tanıştın mı? Acar’ın arkadaşı.”

“Bu gözleri daha önce görmüş olsaydım unutacağımı sanmıyorum. Merhaba, memnun oldum,” deyip elini uzattığında bir mucize eseri beynim vücuduma sinyal götürebilmeyi başardı ve bana uzanan eli sıktım.

Ellerimiz birbirine değdiğinde onun bir toz bulutuna dönüşerek kaybolmasını beklerken, etraftaki sesler geri geldi ve içinde bulunduğum anın gerçek olduğunu o an idrak edebildim. Gerçekti. Buradaydı. Bana iltifat etmişti.

“Ben de,” derken zangır zangır titreyen elimi durdurabilmek ve hiç heyecanlanmamış gibi yapabilmek için Oscar’lık bir performans sergiliyordum. Zehra teyze ve Acar bir şeyler söylediğinde ne söylediklerini duymadım bile ama Buğra Kayaoğlu karşıma oturduğuna göre bizimle yemek yemesiyle ilgili bir şeylerdi.

Birkaç ay önce final yapan ve hayatım boyunca izlediğim belki de en güzel dizinin başrol oyuncusu sonunda rüyalarından çıkıp gerçekten gelmişti ve karşımda oturuyordu. Acar'la ne ilgisi olduğunu merak etmiştim ama şu an bunu sormak aklımın köşesinden bile geçmiyordu.

"Ee bizim reklam filmi çekimlerine başlıyoruz değil mi artık?"

Buğra bana o yeşil gözleriyle bir bakış attıktan sonra Acar'a dönüp gözlerini devirdi. "İş yemeğinde konuşmayacak mısınız zaten bunları? Bırak da iki kelam edelim."

"Söyle bakalım Burçak," deyip aniden bana döndüğünde nefesimi tuttum. Adım kulağıma hiç bu kadar güzel gelmemişti. Eğer bu bir rüyaysa sonsuza kadar uyumak istiyordum. "Gözlerinin rengi gerçek mi yoksa lens mi?"

"Ge-gerçek." Kekelediğim için kendime küfretmek üzereyken, gözlerim tekrar onunkiyle buluşunca adımlı bile unutup gülümsedim.

"Sen de gidiyordun değil mi iş yemeğine? Kimseyle gitmiyorsan Burçak'la gitsene..." Zehra teyzenin gözlerindeki kıvılcımları görebiliyordum. Ne yapmak istediğini gerçekten anlamamış olsam da bunun benim için hiçbir mahsuru yoktu.

"Burçak gelemeyiş var, mankenlerden birini ayarla," diye araya giren Acar'a kaşlarını çatarak baktım. Tamam, anlıyordum intikam almak için çok sebebi vardı ama bu şekilde olmazdı. Şu an değildi.

"Nedenmiş? Hiçbir işim yok. Hatta yarın hayatımdaki en boş günüm."

Acar sinirle homurdanırken, boynunda beliren damarlar sinirlendiğini apaçık gösteriyordu ama intikamını başka zaman almalıydı. Şu an alamazdı, bu kadar vicdansız olamazdı.

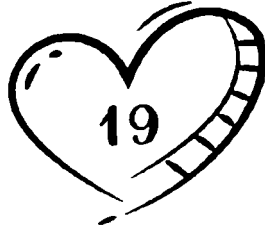
“Saçmalama Burçak. İşin vardır senin.”

“Yok. Hem de biraz bile yok.” Saçmalamayı neden kesemiyordum?

“Tamam o zaman.” Buğra bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve hayatımda duyduğum en güzel kelime sıralamasını yaptı.

“Benimle gelmek ister misin?”

Teşekkür ederim evren, diye geçirdim içimden. Sonunda benden tarafa olacağını biliyordum.

Gözlerimin altındaki morlukları kapatmak için bir saatimi harcadıktan sonra nihayet yüzümü bir kalıba sokabilmiştim. Zalim felek bana yeni bir oyun daha oynamış, gecenin bir körü aniden içime heyecan tohumlarını salıp uykumu kaçırmıştı. Sonuç olarak ise sabaha kadar gözümü bile kırpamamış, bir o yana bir bu yana dönmekten sallabaş olmuştum. Üstelik gözlerimin altı morarmıştı. Ama makyaj mucizesinin halledemeyeceği şey yoktu sonuçta. Bir saat harcamak zorunda kalsanız bile...

Yıllardır özel bir günde giyerim diyerek kıyamadığım ve pamuklara sararak muhafaza ettiğim zeytin yeşili elbiseme de 'artık vakti geldi' der gibi baktıktan sonra bir çırpıda üzerime geçirdim. Bu elbiseyi ne zaman aldığımı hatırlamıyordum ama o zaman aklımı kullanasım gelmiş olacak ki yıllar geçse de modası geçmemişti. Düz bir elbiseydi fakat kısa olduğu ve hem arka hem de ön kısımdan derin bir V yakaya sahip olduğu için pek fazla numaraya gerek kalmıyordu. Son olarak onlarla nasıl yürüyeceğim hakkında en ufak bir fikrim bile olmayan siyah topuklu ayakkabılarımı da giydikten sonra hazırdım.

İçimdeki heyecan daha da çoğalıp başımı döndürmeye başlamıştı artık. Resmen rüyalarımı yaşıyordum. Ya bu bir rüyaydı? O zaman sonsuza kadar bu rüyanın içinde yaşamak istiyordum. Uyanmamam için beni komaya falan bile sokabilirlerdi. Çünkü Buğra'yla akşam yemeğine gittiğim bir rüyadan çıkıp da gözlerimi dışarıdaki çirkin dünyaya açmak istemiyordum.

Derken pek sevgili hafızam bana Acar gerçeğini hatırlatıp bunun bir rüya olmadığını kanıtladı. Acar varsa bu bir rüya olamazdı. Çünkü kendisi son derece gerçektir.

Telefonuma Buğra'nın aşağıda olduğunu belirten bir mesaj geldiğinde, *'Lütfen bugün bir şey olmasın,'* diye geçirdim içimden. Lütfen her şey çok güzel olsun ve mümkünse hayatımın aşkıyla *tanışayım*. Hayatımın aşkının kim olmasını istediğimi de biliyorsunuz zaten.

Uzun zamandır ilk kez maşa yaptığım saçlarımı kontrol edip derin bir nefes aldım. Çantamı alıp kapıya doğru ilerlerken annem peşime takıldı ve bana imalı bir bakış attı.

"İnanmıyorum Burçak. Resmen dizi yıldızı aşağıda seni bekliyor." Diğer bir bombayı da zamanı gelmişken patlatayım. Anneme kiminle yemeğe gittiğimi söylemek zorunda kalmıştım. Çünkü abime karşı bir ittifak sağlamamız gerekiyordu ve ben tek başıma bir yalan uydurup onun çakma kabadayılıklarından kurtulacak kadar güçlü bir cephaneye sahip değildim. Bunu yapsa yapsa garip anam, çilekeş anam yapabilirdi.

"Anne gerçekten şaşkın mısın yoksa Buğra'nın beni beklemesi mi sana bir türlü inandırıcı gelmiyor ayırt edemedim. Ama geç kaldığım için bunu daha sonra tekrar düşüneceğim," dedim kapıdan çıkarken. Bana ikinci seçenek daha yakınmış gibi geliyordu ama öyle olsa bile anneme hak verirdim. Buğra kim ben kim sonuçta?

“Ne münasebet? Benim kızım en iyilerine layık.”

Beni şımartırken kullandığı o ses tonuyla konuşmuştu ve bu tonla ne söylese insanın inanası geliyordu.

“Ama yine de şu an en iyisi Buğra gibi görüldüğünden biraz inandırıcı gelmiyor olabilir,” dediğinde gözlerimi devirdim. O güzel cümlelerin arkasından böyle bir şey geleceğini biliyordum zaten. Ama moral ve motivasyonumu düşürmeyecektim. Muhtemelen Buğra’yla hayatımda sadece bir kez yemek yiyebilirdim ve bugünün bozulmaması için elimden geleni yapacaktım. Acar’ı düşündüğümde dikkatimin neresizce dağıldığını da hesaba katarsak elimden gelenin fazlasını yapmam bile gerekebilirdi. Muhtemelen bu da beynimin bir oyunu falandı.

“Görüşürüz anne.”

Konuyu daha fazla uzatmadım ve apartmandan koşar adımlarla çıkıp beni bekleyen siyah arabaya yöneldim. Arka kapı otomatik olarak açıldı ve lüks arabasının içinde tüm yakışıklılığıyla oturan Buğra önce gülümsedi, sonra da oturmam için yanını gösterdi.

“Sonunda geldin. Ne kadar güzel olacağını tahmin etmiştim ama bu kadarına hayal gücüm yetmemişti doğrusu.”

İşte o an... Bunları duyduğumda zamanı durdurup sonsuza kadar bu anda kalmak istedim. Çünkü artık nirvana ulaşmıştım. Ve bana böyle bakmaya devam ederse her an p koltuklarda eriyip buharlaşabilirdim.

Tabii tanıdık bir simanın öksürük sesi bunu bölmeseydi. Buğra’nın yanındaki koltuğa oturduğumda, karşımda oturan Acar’ı gördüm ve birkaç saniye kendime gelmeye çalıştım. Şoför, arabayı sürmeye başladığında ancak kendime gelebilmiş ve böyle bir şeyin olacağını tahmin etmem gerektiğini

düşünmüştüm. İntikam almak isteyen bir adet Acar tabii ki de gelecekti. Onu şöyle bir süzdüğümde dergilerin kapaklarından fırlamış gibi görünerek intikamının bir kısmını çoktan almaya başladığını fark ettim. Gözleriyle uyumlu duran lacivert jilet gibi takım elbisesi, içine giydiği bembeyaz gömleği ve yakasına taktığı aksesuarla -ayrıca doktorun verdiği izinle kolundaki askıyı da çıkartmıştı- tüm dikkatimi dağıtıyordu. İyi de neden dağıtıyordu? Benim beynim böyle oyunlara gelmezdi.

Dikkatimi Buğra'ya vermeye çalışarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Hadi Burçak öküz olma sen de iltifat et kızım. Bugün bir daha asla gelmeyecek nasılsa.

"Takım elbisen çok iyi durmuş." Gözlerim Acar'a kaçamak bir bakış atsa da onları elimde sabitledim. Bakma Burçak. Yapma Burçak. Etme Burçak. Neden bakıyorsun Burçak?

"Senin yanına layık olmaya çalışıyorum," dediğinde hâlâ neden Acar'da olduğunu anlayamadığım aklıma yerine dönmesi için çağrılar yapmakla ve karnımdaki hayvanat bahçesine de mührü vurmakla meşguldüm.

"Teşekkür ederim," deyip gülümsedim. Buğra'ya karşı hissettiğim şey sanırım lise yıllarında hissettiğim hayranlığın bir türeviydi. Ona bakarken ister istemez sırtıyordum.

Peki ya Acar'a baktığında?

Hain iç sesim o an bana sorulabilecek en kritik soruyu yönelttiğinde, istemsizce şu an Acar'a baktığımda hissettiğim şeyleri gözden geçirdim. Kalbimin üzerine binen yük, karnımda safari hâlindeki tropikal hayvanlar ve mavi gözlerine bakamamam... Bakmak istiyor ama bakamıyordum. Eğer şimdi bakarsam bir savaşı kaybedecekmişim gibi hissediyor ve minnoş benliğimin bir savaşa hazır olduğunu sanmıyordum.

“Salyalarını sil salyalarını. Ağzı açık ayran budalası gibi bakıyorsun.”

Acar’ın sesiyle içimdeki Harikalar Diyarı’ndan çıktım ve gerçekliğe döndüm. Az önceki hisler kaybolmasa bile laf sokmasına karşı sinirlenmem uzun sürmedi. Belki de Acar’a da gizliden gizliye hayranlık besliyordum -ki bunu düşündüğüm için beynimi dikmek istiyordum- da beni her zaman sinirlendirmeyi başardığı için duygularım gün yüzüne çıkamıyorlardı. Ama aynı anda birinden hem nefret etmek hem de ona karşı güzel şeyler hissetmek dünyanın en mantıksız ve imkânsız şeyi değil miydi?

İhtiyacım olan tek materyal *Duygular Nasıl Kullanılır El Kitabı* gibi bir şeydi.

“Senin seviyene inerek şu an içinde bulunduğum güzel anı bozamam canım,” dedim altta kalmamak için. Laf sokarken bile zorlanmışım, bugün bana ne oluyordu ya?

Buğra, Acar’ın cevap vererek bunu daha fazla uzatmaması için, “Neredeyse geldik,” diye atıldığında yemek yiyeceğimiz restoran görünmüştü. Birkaç dakika sonra arabadan inip de masamızda yerlerimizi alana kadar kimse konuşmamıştı. Acar’ın canının sıkkın olduğu zaten yüz ifadesinden belliydi ve bir daha laf bile sokmayarak beni bugün tekrar şok etti. Belki de suratının bu kadar asık olmasının nedeni geçen gün bahsi geçen Sümüklü Melda isimli şahsın burada olmamasıydı. Meraktan içim içimi de yese bu konu hakkında tek bir soru bile sormayacaktım. Maazallah yanlış falan anlaşılırdı.

Garson gelip siparişlerimizi aldığı anda, Buğra titreyen telefonunu cebinden çıkarıp ekrana kısa bir süre baktıktan sonra ayağa fırladı. “Çok özür dilerim acilen çıkmam gerekiyor, dün bir kızla yemek yemiştım ve hiç hoş olmayan bir mesaj aldım. Siz devam edin.” Koşarcasına bulunduğumuz mekândan

çıkıldığında gözlerim fal taşı gibi açık bir hâlde kaldım. Şaşkın ördük yavrusundan farksızdım.

Bu ünlü milleti hep böyleydi işte! Salaklık bendeydi ki yemeğe davet ettiği için bir de mutlu olmuştum. Şimdi ise burada saf gibi kalakalmıştım. Resmen kendimi kandırılmış hissediyordum. Arkasından koşup kafasına bir sandalye geçirsem içim rahatlardı aslında ama elimi kana bulamamın da lüzumu yoktu. Bir de benimle dalga geçeceğine adım gibi emin olduğum Acar faktörü varken, depresyona girmemek için hiçbir sebebim kalmamıştı.

“Bırak sen o salağı,” diyen Acar’a döndüğümde hiç de dalga geçecekmiş gibi görünmediğini fark ettim. Gayet ciddiymi ve beni teselli etmeye çalışıyordu sanırım. “O hep böyledir. Bir daha kime güveneceğine iyi karar ver.”

Her an ağlayabilirdim. Hem de tepinerek, ayaklarımı yere vura vura... Bu hayattan yediğim kaçınıcı kazıktı ama canım.

“Ben kimseye güvenemeyecek miyim?” derken dudaklarım titremeye başlamıştı bile. Tamam, biliyordum sadece bir yemek davetiydi ve o da bir iş yemeğiydi ama yine de insan ister istemez örseleniyordu işte. Hele ki hayatın tüm kazıkları ardı ardına sıraladığı şu zaman diliminde.

“Tabii ki güveneceksin. Ama herkese değil. Kim zor zamanında yanıdaysa ona güven. Zor günlerinde yanında olan biri seni asla bırakmaz.”

-Acar'dan Hayat Derslerine Giriş 1-

Zor günlerimde yanımda olan kişi -tesadüfen de olsa- Acar'ın ta kendisiydi. Hatta belki de en yakın arkadaşımından bile vefalı çıkmıştı. Bugün ne oluyordu bana? Acar'ı bu kadar övdüğümüne göre ölümcül bir hastalığa falan yakalanmış olmalıydım.

"Neyse," deyip oturduğu yerden kalktığında tüm düşüncelerini geri aldım. Vefalı sandığımı vefasız adam bana sahte bir teselli vererek gitmek için hamle yapmıştı bile. "Kalk bakalım. Bu kasvetli yerde oturup depresyona girmeni izleyecek değilim. Benim de ruh hâlimi bozuyorsun."

Çatık kaşlarımı da alıp oturduğum yerden kalkarken, Acar'ın kredi kartını çıkartışını izledim. Şimdi bir de zaten yemediğimiz yemeklerin parasının yarısını benden isterse şaşırılmazdım. Ayrıca hani Melda mıydı Yelda mıydı, o kadın gelecekti? Belki de Acar da beni ekip Melda'nın yanına gidecek ve baş başa yemek yiyecekti. Ayrıca iş yemeği değil miydi bu? Ben başka takım elbiseli ve yüzünde *'Çok ciddiym, iş konuşmaya geldim,'* ifadesi olan birini göremiyordum.

"Al işte," dedi kasaya doğru giderken. "Benim de modumu düşürdün. Şimdi benimle gelip moralimi düzeltmek zorundasın."

"Yuh artık," dedim o hesabı ödedikten sonra restorandan çıkarken. En azından yarısını benden almamıştı. "Moralini bozduk olan bendim. Yine nasıl durumu kendi lehine çevirebildin? Hem Melda mıydı neydi? Öyle biri gelecek demiştin, iş yemeği değil mi bu, başka kimse yok muydu gelecek?"

"Sen orasını bana bırak," dedi ve bana dönüp göz kırptığında yine midemden kalbime ulaşan bir yol olduğunu, o yolun sarsıldığını hissettim. Tüm bunlar hep hayal kırıklığı yüzündendi. Kazık yiye yiye vücudum saçma reaksiyonlar vermeye başlamıştı. "Melda'yla gelmekten de vazgeçmiştim. Onun için çağırmadım. Şimdi gel bakalım, seni moralim ne zaman bozuk olsa gittiğim yere götüreceğim."

Zaten daha görmeden Melda'dan iyi elektrik alamadığımdan gelmemesi iyiydi. Ben hisleri kuvvetli biriydim sonuçta. Ayrıca Acar'ın da canı ne kadar bu iş yemeğine katılmak

istemiyorsa ertelemeye bahane arıyordu demek ki. Yoksa benim için iş yemeğini erteleyecek hâli yoktu.

Yaklaşık yarım saat sonra bir ocakbaşındaydık. Son cümlelerini duyunca belki deniz kenarına ya da sessiz sakin bir yere gideriz diye düşünmüştüm fakat ocakbaşı aklıma gelen en son verdi. Normal bir kadın olsa şu an burada üstü başı koktuğu için söylenir, soğanı yiyemeyeceğinden dem vurur, belki de kaşıp giderdi. Ama dediğim gibi *normal* kadınlar...

Benim ise göbek adım *Lahmacun Canavarı*, en sevdiğim şey de Adana kebab olduğu için buraya uyum sağlamak pek de zor değildi.

"Söyle bakalım Lahmacun Canavarı, kaç tane yiyeceksin?" Evet, bu bilgiyi sebepsiz yere Acar'la da paylaşmıştım. Yanındayken amaçsızca söylediğim şeyleri kontrol etmem zorlaşmaya başlıyordu. Ocakbaşı dumanı insanı sarhoş falan mı yapıyordu acaba?

"İki tane," dedim. "Midneyi çok doldurmamak lazım, değil mi? Kebab da yiyeceğiz sonuçta." Öyle bir sevinçle konuşmuştum ki gören de yıllar süren bir açlık çektiğimi falan zannedecekti. Ocakbaşı ve lahmacun ikilisi bir insanı ancak bu kadar mutlu edebilirdi.

Acar uzun süredir sayılı olarak gördüğüm o içten gülüşüyle, "Ben de üç tane lahmacun alayım, ikişer şiş de Adana ve Urfa istiyoruz," dediğinde ocakbaşının onun üzerinde de inkâr edilemez bir mutluluk yarattığını fark ettim. Bir daha gülerken gözlerinin parladığını ve bu kadar güzel olduğunu yeni fark ettiğim gamzelerini görmek istiyorsam onu ocakbaşına çağırmam gerektiğini biliyordum. Kendine gel Burçak, dumanlarla kafayı mı buldun? Doğru ya, neden böyle bir şeyi isteyecektim ki? İstemezdim tabii ki.

Garson siparişlerimizi getirmek için uzaklaşırken, Acar yandaki ocağın başında oturanlara öyle bir bakış attı ki az önce gülen kişiyle aynı insan olmalarının imkânsız olduğunu düşündüm. Bu adamın ani duygu değişimleri beni şaşırtıyordu gerçekten.

Birkaç saniye sonra bakışlarının hedefi bu kez ben olduğumda ellerimi kaldırıp '*Ben masumum,*' dememek için kendimi tuttum ve bir kedi yavrusu misali kaşlarımı kaldırdım. "Şunu giy yoksa ben katil olacağım. Önünü de iyice ilikle."

Yanıma gelip çıkarttığı ceketini omuzlarıma atınca itiraz etmeyi düşündüm ama az önceki bakışlarını gördükten sonra bunun pek de akıllıca olacağını sanmıyordum. Tekrar yerine geçip derin bir nefes aldıktan sonra kendi kendine söylendiğini duydum. "Bu kız, bu kıyafetle ocakbaşına mı getirilir akıllı Acar?"

Acar'ın kendine kızdığını da duymuştum ya, artık bu hayatta görmem dediğim her şeyi görmüş olmalıydım. Büyük ihtimalle bu akşam, benim hayatımda tekrarı olmayacak bir akşam olarak kalacaktı.

"Giymişsin yarısı eksik elbiseyi, adamlar sana bakmaktan kebabları yaktılar. Basacağım suratlarını önlerindeki mangala, görecekler. Bu havada üzerine bir şey de almamışsın."

Yan masada oturanları nasıl gördüğüne dair bir şey sormayacaktım. Söz konusu Acar olduğunda her an her şey olabilir. Cekete biraz daha sarıldım ve az sonra gelen kebabları mangala koyan Acar'ı dikkatle izledim. Jilet gibi ütülenmiş ve üstüne tam oturan gömleğinin kollarını sıyırmış, büyük bir özenle kebabları sürekli kontrol ediyordu. Ben her ne kadar saçmalamamasını söylesem de içimden bir ses bunların hayatımda yediğim en güzel kebablar olacağını söylüyordu.

Saatte son bir kez daha bakıp gecenin köründe kimseye yakalanmamaya çalışarak parmak uçlarımda yürümeye başladım. Eğer bu saatte dışarı çıkmaya çalıştığımı herhangi bir zile ferdi görürse beni düşük bütçeli bir Rapunzel filmi gibi odama kilidlerlerdi. Abimin kapısının önünden geçerken içeriden gelen sesleri kısa bir süre de olsa dinleme isteğime karşı koymadım. Kardeşlik görevimi yapmalıydım sonuçta, değil mi?

“Kızım saçmalama, ne alakası var? Hayır tabii ki seni seviyorum. Ya önce sen kapat demedim diye ilişki bitirilir mi?”

Sessiz sessiz gülerek parmak uçlarımda yoluma devam ettim. Onunla aynı havayı soluduğumuza hayret ediyordum. Abim gerçekten tam bir umutsuz vakaydı. Umarım bu vizyonsuzluğu yüzünden evlenemeyip başıma kalmazdı. Çünkü biz onunla aynı evde biraz daha yaşarsak birbirimizi boğazlamamız kaçınılmazdı.

Dikkat çekmemek için ışığı bile açmadan karanlıkta ilerleyerek sokak kapısını buldum. Tam apartman merdivenlerinden inerken telefonum çaldı. Yine. Acar tam on beş kez beni aramıştı. Asla abartmıyordum. Gerçekten on beş kez aramıştı.

Daha doğrusu şu an bulunduğu bardaki garson onun telefonundan beni aramıştı. Kapatmak üzere olduklarını ve Acar'ın herkese benimle ilgili bir şeyler anlatarak, milletin zaten dağınık olan kafasını iyice sulandırdığını söylemişti. Onu oradan almamı istemekten de geri kalmamıştı. Tabii rehberde o kadar insan varken neden beni aradığını bilmiyordum ama en azından bana sürekli iyilik yapan Acar'a borcumu ödemeliydim. Ayrıca neden herkese beni anlattığıyla ilgili merakım da git-tikçe büyüyordu. Nedenini öğrenmezsem zaten sabaha kadar uyuyamazdım.

“Geliyorum, on beş dakikaya oradayım.”

Cevap vermesine fırsat bile vermeden telefonu kapattım. Uzun süre konuşursam meraklı bir komşu çıkabilir ve her şeyi daha da batırabilirdi. Hayatım göz önüne alındığında daha fazla heyecana ihtiyacım yok gibi duruyordu.

Ses çıkartmamaya özen göstererek apartmandan çıkım. Karşıma ilk çıkan taksiye bindim. Bu saatte tek başıma taksiye binmek ödümü kopartmadı diyemem. Özellikle haberlerde her akşam böyle olaylar görünce insanın başkalarına pek de güveni kalmıyordu. Neden bu saatte oraya gittiğimi tekrar tekrar sorguladığım on beş dakikalık korku dolu bir yolculuktan sonra Acar'ın bulunduğu bara giriş yaptım.

“Ne demek kapatıyoruz?”

Acar'ı garsonun yakasına yapışmış hâlde bulunca panikle koştum. Tamam, daha önce de adam dövme teşebbüsünde bulunduğuna şahit olmuştum ama şu an tamamıyla dağılmış görünüyordu. Kravatu yanındaki masanın üzerinde, ceketin yerinde ve gömleği ise üzerinde düğmelerinin yarısı açık bir şekilde duruyordu. Her zaman özenli olan saçları darmadağınıktı. Bardaki tek müşteri de o olduğuna göre gerçekten çok sarhoş olmalıydı.

"Acar, dur."

Ellerini garsonun yakasından indirip bana döndü. Birkaç saniye gözünü kırpmadan bana bakınca *'Herhâlde beni hatırlamayacak kadar sarhoş oldu,'* diye düşündüm.

"Sonunda! Artık kapatıyoruz hanımefendi. Erkek arkadaşınızı buradan alın lütfen."

"Ş-sen kime han... Hanımefendi diyorsun lan?"

Acar, bir kez daha garsonun yakasına yapışmak üzereyken araya girdim. Onun erkek arkadaşım olmadığını söylemekle bile vakit kaybetmeden masadan eşyalarını alıp koluna yapıştım.

"Hadi gidelim artık," derken bir yandan da benim iki ka-
nım olan bir adamı çekiştirmeye çalışıyordum. Muhtemelen
şu an hobit gibi görünüyordum. Hem de pijamanın üzeri-
ne ince bir hırka giymiş, saçlarını bile tarayamamış bir hobit.
Zira uyandırıldığımda uykumun en güzel yerindeydim.

"Sen nereden çıktın?"

Yuvarlayarak ve yarım yamalak söylediği kelimeleri anlamak için bir altyazıya ihtiyaç duymamam mucize gibi bir şeydi.

"Garson beni aradı. Neyle geldin sen, taksiyle mi?"

"Ar... A..."

"Tamam, anladım."

Sıçtık. Artık ciddi büyük bir problemimiz vardı. Ben pek de iyi bir sürücü sayılmazdım. Daha doğrusu sürücü bile sayılmazdım. Ehliyetim vardı ama sadece vardı. Bugüne kadar hiç kullanılmamış, gıcır gıcır çantamda duruyordu.

"Şurada," deyip arabasını gösterdiğinde havasız kalan bar-
dan çıktığımız ve oksijen soluduğumuz için şanslıydık. Ce-
binden arabasının anahtarlarını çıkartıp bana uzattı.

"Neden geldin?"

“Seni eve götürmek için,” dedim yolcu kapısını açıp binmesi için yardım ederken.

“Neden?”

Kapanmamak için savaşılan mavi gözlerine baktım. Bu durumda bile güzel olduklarını düşündüğüm için delirmeye başlamış olmalıydım. Sonum Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesiydi. Bunu görebiliyordum. Gerçekten neden gelmiştim ki? Gecenin, pardon sabahın dördünde hangi kadının sarhoş bir erkeği eve götürmeye giderdi? Keşke ben de bu sorunun cevabını kendime verebilseydim.

“Ben de bilmiyorum. Delirmeye başladım sanırım. Sen de Bakırköy’de ziyaretime gelirsin, ödeşiriz.”

Sürücü koltuğuna geçip son derece güvenli bir sürüş için tüm hazırlıklarımı yaptıktan sonra Acar’a döndüm.

“Fren hangisiydi?” Sarhoş olmuş birine bunu sorduğuma inanamıyordum. Ama ne yapayım? Hatırlayamıyordum ki. En baştaki miydi? Sondaki mi? Delirmek üzereydim gerçekten. Sorumu duyan Acar’ın gözleri anında fal taşı gibi açıldı. Adam ayılmıştı sayemde.

“Ehliyetin yok mu?”

“Var,” dedim bir an için içime dolan özgüvenle. Cahil özgüveni... “Ne kadar sarhoşsun diye seni denedim.”

Frenin yerini unutan bir aptal olduğumu düşünmesini istemiyordum. Tabii muhtemelen o yarın bu konuşmayı hatırlamayacak durumdaydı ama olsun. Yine de işimi şansa bırakmak istemedim. Birkaç derin nefes alıp bildiğim tüm duaları okuduktan sonra kontağı çevirdim.

Arabayı dördüncü kez istop ettirdiğimde Acar’ın evine gelmek üzereydik. Çok şükür. Saat geç olduğu için dışarıda çok

fazla araba olmasa da yol boyunca karşılaştıklarımın bana küfrediğinden emindim. Neyse ki büyük bir vukuata karışmamışım. Arabayı tekrar çalıştırmadan önce Acar'a bir bakış attım.

"İyi misin? Neden bu kadar içtin?"

Kolruğa yasladığı başını kaldırmadan bana yandan öyle bir bakış attı ki eğer hayatımda gördüğüm güzel şeylerden bir fotoğraf albümü çıkartsaydım kesinlikle ilk sayfada bu fotoğraf olurdu.

"Benim de dertlerim var diyelim."

Ne derdi olduğunu ölümüne merak ediyordum. Yine de ağzımı bir şekilde kapalı tutmayı başarıp konuyu değiştirdim.

"Ve sabah işe gitmek zorundasın. Yani hapı yuttun."

Ağzından küçük bir kıkırdama kaçtı.

"Patron benim."

Patronun o olduğunu ben de biliyordum. Yani aile şirketi gibi bir şeydi hatırladığım kadarıyla. Kebapçıda anlattıklarına bakılırsa işi konusunda o kadar disiplinliydi ki işe çalışanlarından önce o gidiyordu. Muhtemelen sabahla ilgili de şu an hatırlamadığı planları olmalıydı. Her neyse, bu onun sorunuydu.

"Disiplinli olduğunu sanıyordum."

"Düzenimi çoktan kaybettim," derken harfler yuvarlanarak çıkıyordu.

"Nasıl yani?" Kaşlarımı çattım. Zaten normalde de karışık biriydi, sarhoşken ne dediğini anlamak için tercüman tutmam gerekiyordu.

"Yani... Zaten bazı nedenlerden dolayı disiplinim yerle bir."

Anlamış numarası yaparak başımı salladığımda Acar'ın evinin önündeydik. Arabanın çalınmamasını umarak bulunduğumuz yere harika bir şekilde park edip arabadan indim.

Tek başına yapabileceğine inancım olmadığından, Acar'ın kapısını açıp onun da inmesine yardım ettikten sonra arabanın anahtarlarını uzattım.

"A-anlamadın, değil mi?"

Gece gece neyi anlamalıyım? Hiçbir fikrim yoktu. Bu saatte aklım böyle şeylere çalışmak yerine uyumakla meşguldü. Eğer göz kapaklarımı yukarı doğru bantlamazsam dönüş yolunda uyuyakalabilirdim. Hele ki evde olmadığımı fark edersen bırak ayvayı, ayva ağacı yesem az kalırdı. Yani kafam tamamen başka yerlerdeydi.

"Zaten hiç anlamıyorsun."

Bir anda bağırdığında resmen uykum açıldı. '*Neyi anlamıyorum?*' diyerek bir tokat patlatacaktım yüzüne, görecekti şimdi. Neyse ki sakinliğini koruyabilen dengeli bir insandım da kriz anlarını iyi yönetebiliyordum.

"Neden bağılıyorsun? Gecenin bu saatinde kıcını kurtardım senin."

Tamam, bütün mahalleyi sesimle inlettigime bakılırsa bu krizi pek de iyi yönetememiştim.

"Çünkü sen anlayacak kadar zeki değilsin," derken iç çekti. "Ben de anlatacak kadar cesaretli değilim."

Şifreli konuşmalarını ve beni aşagılamasını daha fazla dinlersem kafasına araba vitesiyle vurabileceğim için daha fazla uzatmamaya karar verdim. Belli ki ne dediğini kendisi bile bilmiyordu. Demek ki alkol alınca beynindeki tüm kılcal damarlar kısa devre yapıyordu.

"Moron, daha ne demek isteğini bile..." diye tıslayıp arkamı dönmek üzereyken ne olduğunu anlayamadan sırtım arabanın kapısıyla buluşunca cümlem yarıda kaldı. Nefesim kesildi ama çarpmanın şiddeti yüzünden değildi. Dudaklarıma

nazikçe dokunan dudaklar yüzündendi. Ne olduğunu anlamak için birkaç saniye harcadıktan sonra bedenim benim kontrolümün dışında kendini Acar'ın kontrolüne bıraktı.

Öpücüğüne karşılık vermek için dudaklarımı araladığımda alkol ve tarçın tadı tüm vücudumu ele geçirdi. Yaptığım şeyin nedenini ve sonuçlarını düşünmeyi çoktan bırakmıştım. O kadar tatlı ve nazikti ki bir anlığına sonsuza kadar sürmesini istedim. Dili dudaklarımın arasından içeri kaydığında yüzüm alev almaya başladı. Dudaklarımdan tüm vücuduma yayılan ateş Acar geri çekildiğinde bile beni yakmaya devam etti.

Geri çekilip "Şimdi anladın mı?" diye fısıldadığında yapabildiğim tek şey başımı sallamaktı. Asıl şimdi kafam daha da karışmıştı. Anlatmak istediği şey gerçekten bu muydu yoksa alkolün etkisiyle yaptığı saçma sapan bir şey miydi? Anladığım tek şey ise öpücüğün devam etmesini istediğimdi. Kesinlikle saçmalıyordum.

Sadece bir öpücük... Bu, ondan hoşlandığım anlamına gelmezdi, değil mi? Yoksa gelir miydi? Of! Onun belki de hatırlamayacağı bu öpücük benim tüm dengemi allak bullak ederken, Acar ise arkasını dönmüş gidiyordu.

Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Ellerimi dudaklarıma götürüp öylece kalakaldım. Acar'a içimden küfür bile edemeyecek kadar şoktaydım. Aniden geri dönüp beni kolumdan çekistirmeye başlayınca kaşlarımı çatsam da hâlâ bir birkaç kelimeyi bir araya getiremiyordum.

"Bu saatte eve tek gidemezsin, sabah istediğin zaman git."

Beni evine doğru çekistirirken bir yandan da mırıldanıyordu. "Başımın tadı belası. Neye bulaştım ben böyle?"

"Kızım senin canına kastın mı var?"

Ablam dün gece olanları şok içinde dinledikten sonra tam da beklediğim gibi bir tepki vermişti. Sabah Acar uyurken evinden resmen kaçmış ve ablama gelmiştim. Canım ablamın anneme neden evde olmadığım ile ilgili bir yalan uyduracağını umuyordum. Tabii önce olan biten her şeyi anlatmam gerekmişti. Neyse ki eniştem işteydi.

"Ay şimdi doğuracağım! Neden gece yarısı elin adamını barlardan alıyorsun sen? Bir de öpmüş, kafayı yiyeceğim," dedikten sonra panikle oturduğu çok değerli tekli koltuğundan fırladı. "Bana bak sakın başka bir şey yaptım deme, babam ikinizi de tek kurşunla vurur."

Yok artık. Bana olan güveni gerçekten gözlerimi yaşartıyordu. Bu abartılı tepkilerini ve kafasında kurduğu facia senaryolarını hamile olmasına ve akşama kadar Müge Anlı izlemesine veriyordum. Ayrıca ben yetişkin bir insandım, böyle şeylere aşırı tepki vermesi saçmaydı. Tabii bunu dışarıdan söylersem şuracıkta doğuracağı için kendime sakladım.

"Abla saçmalama. Ayrıca önemli noktaları atlıyorsun. Bir, elin adamı değil o benim arkadaşım. İki, o beni öptü."

"Bu zamana kadar arkadaşların öpüştüğünü hiç görmedim. Kimin önce öptüğü önemli değil, tokadı basamadın mı suratına?"

Tokat mı? Aslında bakarsanız... Aklıma bile gelmemişti.

Peki, öpücükten hoşlandığını ablana anlattın mı?

Kafamdaki hain tilkilerden biri konuştuğunda gözlerimi devirdim. Bir sen eksiktin zaten. Tabii ki anlatmadım. Ablamdan dayak yemek için fazla büyüktüm. Ayrıca neden böyle bir hisse kapıldığıma ben bile anlam veremiyordum.

Aklım zaten yeterince karışıkken, bir de ablama hesap vermek zavallı beynimi fazla zorluyordu. Tamam, zaten bir bela paratoneri olduğumu artık kabullenmiş ve başıma gelen musibetlere alışmıştım ama Acar'ın beni öpmesini ben de beklemiyordum. Bu durum karşısında midemde sürekli gezinen kafileyi de...

Normal biri böyle bir durumda ne yapardı ki? Acar'la konuşmalı mıydım yoksa sonsuza dek kaçmalı mıydım, bilemiyordum. İçimdeki anlam veremediğim hisler onunla konuşmamı söylüyordu. Fakat eğer hiçbir şey hatırlamadığını ya da isteyerek yapmadığını söylerse üzüleceğimden emindim. Üzülmemeli hatta umursamamalıydım ama öyle olmuyordu işte. Keşke hafızamın son birkaç ayı komple silinseydi de ben de rahat bir nefes alsaydım artık.

Dün geceyi -ya da bu sabahı- tekrar hatırladığımda kalbim ağzımdan fırlamak için elinden geleni yaptı. Neden bu kadar umursuyordum ki? Kurduğum her cümlede, söylediğim her kelimede aynı olayı tekrar tekrar yaşıyordum. Acar'ın olduğu halüsinasyonlar da görmeye başlarsam tam olacaktı.

“Burçak.”

Ablam fırladığı koltuğa tekrar oturup ellerini yeni yeni çıkmaya başlayan göbeğine koydu. Bana o kadar ciddi baktı. yordu ki hayatımda ilk kez böyle ciddi bir konuşma yaptığımı fark ettim.

“Sen bu Acar’dan hoşlanıyor musun? Hani böyle seni hastaneye falan götürdü diye gözünde kahramanlaştırmış olabilir misin?”

“Peh,” dedim ben de arkama yaslanırken. Yok artık, canım. Yani sempati duyuyor olabilirdim ama arkadaş olarak. En yakın arkadaşımdan yediğim gümüş hançerin üzerine benimle arkadaş olarak belki bir boşluğu doldurmuştu, hepsi bu. Öyleydi, değil mi?

“Ben öyle hemen birinden hoşlanacak tipte biri miyim abla? Aşk olsun.”

“Öylesin, Burçak. Ergenlik sancılarını anlattırma şimdi bana. Ayran gönüllünün tekisin sen, aynı bakışı görüyorum sende.”

Ergenlikte herkes birilerine hayran olurdu, büyütülecek bir şey yoktu. Ben de her ergen kız gibi on, on beş kişiden hoşlanmıştım tabii ki.

“Hangi bakışı?”

“Lise sonda âşık olduğun çocuğu anlatırken attığın bakışların. Seninle üç ay ben uğraşmak zorunda kaldım, kolay mıydı sanıyorsun? Her anını hatırlıyorum, yine boka batmak üzeresin.”

“Ay yok artık! Liseyle bir mi şu anki durum? Ayrıca o ilk aşkımdı.”

Evet, kötü bir zamandı. Hem ergenlik hormonlarının hem de ilk kez âşık olmanın katkısıyla ağır bir depresyona girmiş olabilirdim. Birkaç kilo vermiş ve yatağımdan aylarca

çıkarmış da olabilirdim. Ama o köprünün üzerinden çok su-
lar akmış, bir daha sıırıslıklam âşık olmamaya yemin etmiştim.
Yani güvendeydim. Sanırım...

"Efekan'a ne diyorsun?"

Bakışlarımı ablamdan kaçırıp tavana diktim. O da sadece
bir hoşlantıydı, asla önemli bir şey değil.

"Konuşmama hakkımı kullanıyorum."

"İyi. Ben kahve yapmaya gidiyorum, sen de iyice düşün."

Ablam mutfığa doğru giderken derin bir nefes aldım.
Düşünecek bir şey yoktu. Ben yetişkin bir kadındım ve artık
duygularımı kontrol edebiliyordum. Kafamı koltuğun sırtına
yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Şimdi anladın mı?"

Acar gözlerimin önüne gelip aynı soruyu sorunca gözleri-
mi ışık hızında açtım. Hiçbir şeyi anlamıyordum. Anlamak da
istemiyordum. Hayır, delirmeyeceksin Burçak. Sadece beynin
mantıklı olmak yerine sana komik olmayan şakalar yapıyor.

"Anlıyorsun, inkâr etme."

Gözlerim açık olmasına rağmen Acar'ın hâlâ konuşması
ne anlama geliyordu? Böyle bir şeyin imkânsız olduğunu bili-
yordum ama yine de burada olma ihtimali aklımdan geçince
kalbimin teklemesine engel olamadım. Panikle etrafımı tara-
yıp kimse olmadığından emin olunca ellerimle yüzümü ka-
parım. Bilinçaltım bana kalp krizi geçirtmeye yemin etmişti
anlaşılan.

Çalan telefonumun sesiyle zaten yeni başlamış olan güzellik
uykumdan uyandığımda, saat henüz sabahın yedisiydi. Zaten
dün eve geldiğimde bütün gece uyumamış olmama rağmen

en ufak bir uykuya dalma girişimindeyse içinde Acar'ın başrol olarak yer aldığı rüyalar görüp uyanmıştım. Ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Gerçek anlamda şu an hissettiğim şeyin ne olduğunu isimlendiremiyordum. Sanki daha önce hiç hissetmediğim bir duygu içimde yeni yeni yeşermeye başlamıştı ve bunun ne olduğunu uzun süre çözebileceğimi sanmıyordum. Öncelikle şu saçma öpücük olayını aşmalıydım.

Kimin aradığına bile bakamayacak kadar uykusuz olduğum için aramaya cevap verebilmiş olmama şaşırarak telefonu kulağıma götürdüm.

“Efendim?”

“Burçak. Uyandırdım mı? Uyandırdım tabii, niye soruyorsam?” diyen Acar'ın gergin ses tonunu duyduğumda gözlerim aniden açıldı. Acar'ın tuttuğu nefesi gergince bıraktığını duyunca gözlerim bir tık daha büyüdü ve yataktan fırladım. Kalbimin sesi dışarıdan duyulabilecek bir hızda atmaya başlamıştı.

“Önemli bir şey mi oldu?” diye sorarken kekeleyince içimden kendime küfrettim. Muhtemelen o da yaptığı şeyi hatırlıyordu ve vicdan azabı çektiği için özür dileyecekti. Yoksa bu saatte ilanıaşk etmeye arayacak hâli yoktu ya.

“Bak, biliyorum bu saatte aramam çok saçma. Seni öylece sarhoşken öpmem de doğru değildi ve sana bağırمام da... Hatta şu an bunları yapıyor olmam da çok saçma ama... Evinin önündeyim hemen aşağıya gelebilir misin? Ama çabuk ol, sakın oyalanma. Eğer söyleyeceklerimi hemen söylemezsem kafayı yiyebilirim.”

Ben ne olduğunu bile idrak edemediğim bedenim sanki bir başkası tarafından yönetiliyormuş gibi komutlara karşılık vererek terliklerimi ayağıma geçirmemi sağladı. Evdekileri uyandırmamak için narin adımlarla evden çıktım. Neyse ki aklım da

devreye girmişti de anahtarı almayı ihmal etmemiştim. Tabii terliklerimi giymiş olmam da aynı derece şok edici bir eylemdi.

Apartmandan çıktığımda hemen kapının yanında bekleyen Acar'ı gördüm. Stresten terleyen avuç içlerimi pijamama sildim. Düñün aksine tamamen ayık olduğundan emin olmak için kısa bir inceleme yaptım. Üzerindeki hâkî rengi kazağı ve mavi renk kotunda tek bir kırıışıklık dahi yoktu. Saçları her zamanki gibi özenle yapılmış, keskin çenesini çevreleyen kirli sakalları düzeltilmiş ve en önemlisi de mavi gözleri kocaman açılmış beklentiyle bana bakıyordu. Fazla iyi görünüyor olması dikkatimi dağıtsa da tekrar topladım ve konuşmasının da kaymadığına karar verince birkaç adım yaklaştım.

Bu saatte onu görmenin iyi geldiğini söylesem delirdiğimi düşünür müydünüz? Evet, muhtemelen artık delirmeye başlıyordum. Zaten bu kadar geç olması şaşırtıcıydı.

"Burçak, biliyorum bu saatte *'Deli mi bu adam?'* diyeceksin ama gram uyumadım ve bunu yapmazsam da uyuyamayacağım."

Devam etmesi için merakla kaşlarımı kaldırdım. Umarım kalbimi kıracak bir şey söylemezdi. Zaten hassas kalbim hayatım boyunca yeterince kırılmıştı, Acar da sabahın bir saati canımı sıkmak için geldiyse terliklerimi kafasına fırlatmayacağıma söz veremezdim. İçimdeki gitgide büyüyen merak karşısında bir türlü gelmeyen uykum da iyice açılmıştı. Kısacası şu an söyleyeceklerini duymazsam uyuyamayacak olan tek kişi o olmayacaktı. Filmin en önemli yerinde verilen reklam arası gibi duraklaması da mevcut durumda hiç yardımcı olmuyordu.

"Ve fazla da uzatmayacağım. Bana gıcık olduğunu -özellikle de dün geceki olaylardan sonra- biliyorum çünkü seni ilk gördüğünden beri pek de arkadaş canlısı davranmadım. Neden öyle yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de sana

gerçekten sinir olmak ya da sinir olduğuma kendimi inandırmak istedim. Ama davranışlarım ne kadar öyleyse düşüncelerim ve hislerim anlamlandıramadığım bir şekilde zıttı. Geçmesini bekledim fakat hiçbir işe yaramadı. Ne yapıyorsun bilmiyorum ama bir şekilde beni her gün daha çok kendine çekiyorsun. Dün gece her şeyi batırdığımı biliyorum. Sarhoş olup sana kötü davranıp üzerine de seni öpmek...

Of... Muhtemelen şu an dünyanın en saçma konuşmasını dinlediğini falan düşünüyorsun ama... Ufak bir ihtimal de olsa normal bir başlangıç yapamaz mıyız? Yani sen de bu şekilde bana karşı bir şeyler hissedemez misin? En azından seni öptüğümde hiçbir şey hissetmedin mi? Eğer öyleyse söyle, sonsuza kadar kaybolayım burarlardan çünkü yakınında olduğum sürece senden uzak kalabileceğimi sanmıyorum."

Gözlerim kocaman açılmış bir hâlde, sabahın yedisinde, pijamalarımın sokağın ortasında dikilmiş Acar'ın söylediklerini doğru anlayıp anlamadığımı teyit etmeye çalışıyordum.

Gerçekten ilanıaşk mı etmişti?

Yok canım, dedim kendi kendime. Uykusuzluktan aşırı gerçekçi bir halüsinasyon görüyorum. Daha önce de yaşamıştım bunu.

Emin olmak için gözlerimi ovuşturup tekrar baktığımda Acar yerli yerinde duruyordu. Kalbimse normalden üç kat hızlı atıyordu. Yanaklarımdan ateş etmeye başlamış bile olabilirdim. Sadece kalbim değil beynim, hatta karaciğerim, böbreğim ve geri kalan tüm organlarım şu an "Evet," diye bağırmamı söylüyorlardı.

Ya bu da bir rüyaysa ve birazdan uyanırsam? Eğer bir rüyaysa da artık uyanmak istemiyordum zaten. Komada falansam da çekin fişimi gitsin. İşimi şansa bırakmamak için koluma ufak çaplı bir çimdik attım. Hissettiğim keskin acıyla

yüzümü buruştururken, canımın yanmasından iki çıkarımda bulundum.

1. Elim bayağı bir ağırdı.
2. İçinde bulunduğum an gerçektir.

Adlandıramadığım o his içimde daha da büyümeye başlarken bir an ne yapacağımı bilemedim. Cidden neden hiç düşünmeden kabul etmek geliyordu ki içimden? Dün geceye kadar dışarıdan bakan biri, bizim birbirimize ölümüne nefret ettiğimizi düşünebilirdi. Şimdi neyin değiştiği hakkında bir fikrim yoktu. Ama yine nedenini bilmediğim bir şekilde içimdeki bu adsız hissi dinleyecektim. Belki de yeni bir başlangıç iyi fikirdi. Ve itiraf etmem gerekiyorsa bir tarafım o öpücüğün öylesine bir şey olmadığını biliyordu.

Acar beklentiyle gözlerimin içine bakıyor ve muhtemelen *'Ben az önce bu kıza mı ilanaşk ettim?'* diye düşünüyordu.

Aruk ne düşündüğü umurumda bile değildi. Uzun süredir içimde patlayan düşünceler taramalı bir tüfek gibi hızla ağzımdan dökülmeye başlamıştı bile.

"Deli misin sen? Düünden beri uyku bile uyuyamıyorum. Kalbimin ortasına oturan öküze isim bile verdim. Of... Her şeyi unutam diyecaksin diye tırnaklarımı yiyecektim az kalsın. Bir şeyler hissediyorum, evet. İsimlendirebiliyor muyum? Hayır. Ama kesinlikle hissediyorum. Yani... Belki de denemeliyiz."

Heyecanla kurduğum cümleler tamamlandığında dünyanın en güzel bakışı ve gülüşü önüme serildi. İşte o an içimde bir şeylerden çok daha fazlası olduğunu hissettim. Sanki bazı taşlar yerine oturmuş ve beynim şu gerçeğin farkına varmıştı: Bir şeylerden çok daha fazla şey hissediyordum. Uzun süredir neden birbirimizden bu kadar nefret ediyorduk ki o zaman?

Nefret, insanın aşkı bastırmak için başvuracağı ilk yoldur.

Kafamın içinde yankılanan cümle üzerinde fazla düşünmememe fırsat bulamadan kendimi bir çift güçlü kolun arasında buldum. Belki de ailem dışında birisi ilk defa bana bu şekilde sevgiyle sarılıyordu. Cüssesine baksanız asla Acar'dan beklemeyeceğiniz şekilde, sanki her an kırılabilirmişim gibi.

Eğer şu anda bir itirafta daha bulunmam gerekiyorsa kendimi hiç bu kadar güvende hissetmediğimi söyleyebilirdim.

Çoğumuzun saçma bulduğu ve gerçekliğine asla inanmadığı o beyaz atlı prens beni bulmuş gibi hissediyordum. Kim bilir belki de beyaz atlı prens dediğimiz kişi bizi öyle alelade şekilde bulmuyordu. Belki de biz onun prensimiz olmasını istediğimiz kişiyi o konuma yerleştiriyorduk. Çünkü hepimiz biliyorduk ki o kişi nasıl biri olursa olsun fark etmeksizin onu kafamızda istediğimiz gibi görecektik ve mükemmel konuma yerleştirecektik. Belki de hepimiz gerçek ne olursa olsun inanmak istediğimiz şeye inanıyorduk.

Ben ise kendi masalımın nasıl şekilleneceğine dair en ufak bir fikre bile sahip değildim. Çünkü bir masal kahramanının yanından geçecek biri dahi değildim. Sadece bir kereliğine inanmak istediğim şeye inanmayı seçtim.

Acar geri çekilip yüzündeki gülümsemeyi genişletirken, benim yüzüme de istemsizce yerleşen o aptal sırıtışı engellemeye çalışmadım. Patlayan apandisit, dikiş atılan bir kol ve birçok talihsizlikten sonra sanırım benim de biraz gülmeye ve mutlu olmaya hakkım vardı.

Üzerimde her zamanki komik pijamalarımın biri ve ayağымda onlarla alakası bile olmayan, dünyanın en saçma terliği varken gerçekten bu kadar mutlu olabileceğimi daha önce tahmin etmemiştim ve bunun tadını çıkartmak istiyordum.

"Hayatıma girmeye hazırlan," diyen Acar'ın bakışlarında saf bir duygunun olduğunu bir kez daha fark ettim. Onun

ne olduğunu hâlâ adlandıramamışım. Tabii kendiminkini de... Elbette bunu zamanla keşfetmem ve adlandırmam gerekecekti. Hâlâ kocaman gülümsüyordu. Sanırım bugün onu bu kadar uzun süre gülerken gördüğüm ilk gün olarak tarihe geçecekti.

"Çünkü oradan asla çıkamayacaksın."

Belki de bu yeni bir masalın sihirli başlangıç cümleleriydi. Her ne kadar sıradan, pijamalı ve prensesle uzaktan yakından alakası bile olmayan biri olsam da... Umarım bu masalda kötü bir cadı da olmazdı.

Eğer şu anki duygu durumumun bana ne gibi getirileri olduğunu merak ediyorsanız şu şekilde sıralayabilirdim:

1. Yüzüme yapışmış gibi asla gitmeyen aptal bir sınıf tüm benliğime hâkimdi.
2. Eve döndüğümünden beri gözümü kırpamamış dahi olsam sanki bir yıldır uyuyormuşçasına enerjiktim.
3. Annemin bana yapmamı söylediği şeylerin çoğunu -belki de hepsini- yapmayı unutuyor ve yolları sürekli kaybediyordum. (Evet, neredeyse her gün gittiğim fırını bile zor bulmuştum.)
4. En önemlisi ki bu cidden en önemlisiydi... Sonunda mutlu hissediyordum.

Uzun zaman sonra mutlu olmayı önce tuhaf karşılasam da bu duruma alışabilmişim. Belki de hayatımda ilk defa birini birkaç saat önce görmeme rağmen deli gibi özlüyordum. Ya bir rüyadaydım ya da Acar'a karşı hissettiğim her neyse gerçektir. Belki de ikisi aynı anda oluyordu.

“Sana diyorum Burçak, nereye bakıyorsun?”

Annem hatırı sayılır bir tonda bana seslendiğinde olduğum yerde sıçrayarak zamanın gerçekliğine döndüm.

"Ohoo! Senin bu kızın uçmuş anne. Hayır, kalas gibi bir şey olduğunu bilmesem âşık oldu diyeceğim de... Muhtemelen abisi kendisinden daha romantik olan ilk kız olduğu için ihtimal vermiyorum."

Gözlerimi devirip sevgili abime dil çıkartırken iç sesim kafamın içinde laf sokuyordu.

Sen öyle san.

"Kusura bakma canım, ben senin gibi bir büyükbaşla asla yaşamam. Kız arkadaşının doğum gününde '*Sen bana sürpriz yap da farklılık olsun,*' diyen birinin benden daha romantik olduğuna inanmamı bekleme."

Dünyanın en büyük sığırı muhtemelen benim abimdi. Kız arkadaşının doğum gününü unutmuş, bu da yetmezmiş gibi durumdan sıyrılmak için az önceki cümleyi kurmuştu. Tabii kızın onu terk ettiğini söylememe gerek yok herhâlde.

Hazırda bekletiyormuş gibi sıraladığım cümlelerime karşı o pirinç kadar beyniyle cevap verebilecek kapasiteye sahip olmadığı için sinirden morarmakla yetindi ve bana kötü bir bakış attı.

"Kaç yaşına geldiniz, evlenseniz çocuğunuz olur hâlâ kavga ediyorsunuz. Yağız, odana git."

Ve her kavga ettiğimizde duyduğumuz o klasik cümlelerin gelmesi de uzun sürmedi. Sanki bunu söyleyince kavga etmeyi kesiyormuşuz gibi annem bu cümleyi her defasında ısrarla söylüyor, biz ise bunun üzerinden de kavgamızı köklendirmeyi başarıyorduk.

Ben tartışmaya son gaz devam etmek için birkaç kelime daha etmeye hazırlanırken titreyen telefonum beni bu gerçeklikten alıp saatler önce girmiş olduğum büyülü dünyaya tekrar çekti.

Acar:

Sana bir sürprizim var, on beş dakikaya evinin önünden alırım seni.

(14:15)

Bir mesajın beni bu kadar mutlu edeceğini söyleseler muhtemelen saçmaladıklarınızı söyledim ama şu an kalbim içimden bir hız treni geçiyormuş gibi kıpır kıpırdı. Muhtemelen fiziksel olarak da aşırı sırtarak tepki vermiş olacağım ki annemle göz göze geldiğim kısacık anda bana, '*Bir işler çevirdiğini biliyorum, Fındıkçı,*' der gibi imalı imalı baktı. Bense ak kaşık edasıyla süttten çıkar gibi koltuktan kalktım ve masum bir ifade takınarak odama doğru ilerlemeye başladım.

"Her neyse daha fazla polemiğe girmek istemiyorum," dedim arkamı dönüp. Sevgili abime bakma zahmetine bile girmemiştım.

Odama girdiğimdeyse makyaj yapmak ya da üzerimdeki pantolon ve tişörtü değiştirmek için bile vaktim olmadığını fark ettim. Acar bahsettiği gibi on beş dakika değil, on beş saniye içinde kapımda olduğunu belirten bir mesaj daha atmıştı çünkü.

Acar:

On beş dakika sonsuzluk gibi geldi, erken geldim. Aşağıdayım.

(14:17)

Bu durumda yapabileceğim tek şey saçlarıma şöyle bir çekidüzen verip çantamı kapmışım gibi montumu giymek ve kapiya ilerlemektı.

"Ben arkadaşlarımla buluşacağım, birkaç saate gelirim," diye hızlıca konuşup bu durumdan sorguya çekilmeden yırtaçığını düşünmüştüm ki abim o gudubet varlığıyla bu düşüncemi çürüttü.

"Nereye gidiyorsun sen? Kim o arkadaşlar?"

"Şeyler işte..." Kem... Küm...

"Sıkboğaz etmesene kızı, tamam yavrum git sen," diyen annemin başının üzerinde aniden bir hare belirdiğinde etrafı da bembeyaz bir ışıkla kaplandı. Canım annem... Melek annem...

Tabii akşam maruz kalacağım bir soru bombardımanı da olacaktı. Sorulacak olan binlerce sorunun cevabını şimdiden hazırlasam iyi olurdu. Ayrıca profesyonelce ve kızarmadan yalan söylemem gerekiyordu ki ben ikisinde de rezalettim. Annem nasıl yapıyordu bilemiyordum ama beynimi okuyormuş gibi söylediğim şeyin yalan olduğunu anlayıveriyordu. Tabii bir de ayrıca hesap vermem gereken ablam faktörü vardı.

Daha fazla oyalanmamak için hız kesmeden kapıdan çıkarken anneme bir öpücük yolladım. Apartman kapısından çıkarken, Acar'ı ilk defa görecekmiş gibi heyecanlı olmama ise hiçbir anlam veremiyordum. İçinde bulunduğum duygu durumu cidden karman çormandı.

Arabasının kapısına yaşlanmış, yere bakarken sağ ayağıyla ritim tutan Acar'ı görünce kalbimin bir an için erimeye başladığını sandım. Allah'ım, bu neydi böyle? Sanki içimde yeni oluşan durdurulamaz bir sevgi akımı vardı ona karşı. Bu durum kulağa biraz korkutucu geliyordu. Özellikle de cadıdan hallice olan kız kardeşini hatırladığımda. Tamam, belki fazla detaylı olmuştu ama ileriye dönük kararlar alma ihtimalimize karşı gece her şeyi düşünmüştüm ve İclal'in -adını bile zar zor aklımda tutuyordum- görümcem olması bu dünyada pek de tercih edeceğim bir şey değildi.

Apartman kapısı sesli bir şekilde kapandığında, Acar başını yerden kaldırıp gökyüzü gibi görünen gözlerini benim kilerle buluşturdu. İstemsizce gülümsedim. Biraz daha zorlasam dudaklarım yüzümü aşır bağımsızlıklarını ilan edecekti herhâlde.

Adımlarımı iyice hızlandırıp âdeta Acar'ın yanına ısınlandığımda iki güçlü kolun beni sarması birkaç saniye bile sürmedi. Benim kollarımın aynı şekilde karşılık vermesi ise iki salise falan sürmüştü olmalıydı.

İçle ilgili yaptığım çıkarımlar bile aklımdan uçup gitmişti. Daha doğrusu aklım komple uçup gitmişti. Benim bile bu hâllere düşeceğim kimin aklına gelirdi? Her neyse, şu an içinde bulunduğum duygu durumunu düşünmek yerine anın tadını çıkarmak daha mantıklı olacaktı.

Ayrılırken, "O kadar uzun zaman sana sarılmamak için kendimi tuttum ki dünyaları verseler şu anki gibi hissetmedim," dedi.

Acar, gözlerime öyle bir bakıyordu ki daha önce böyle bir bakış gördüğümü sanmıyordum. Bu bakışlar içimde nedsiz bir güven oluşmasına sebep oluyordu. An itibariyle dünya kare dese inanırdım. En son birine güvendiğimde pek de iyi sonuçlanmadığını biliyordum, güvenle birlikte küçük bir tedirginlik de oluşmuştu.

"Yani şey... " dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Söylemek istediğim çok şey vardı fakat onun kişiliğim buna izin vermiyordu. Muhtemelen duygularımı tam olarak ifade etmem zaman alacaktı. Uzun zaman...

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum, yani..."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin, biliyorum biraz anı oldu. Hiç planladığım gibi olmadı. Açıkçası ben bile böyle

olmasını beklemiyordum. Ama söylediğim hiçbir şeyi karşılık bekleyerek söylemiyorum. Biliyorum insanlara güvenmek zor, bunun için acele etme.”

Sanki beynime bir kablo bağlamıştı da ben ne düşünürsem şıp diye anlayıveriyordu.

Samimi olduğuna yüzde bin emin olduğum için gülümseyip fısıldadım. “Teşekkür ederim.”

Duygulanıyor muydum ne?

“Hadi gidelim artık,” diyerek içinde bulunduğumuz ambiyansı dağıttım ve ikimiz de arabada yerimizi alıp çoktan yol almaya başladık.

“Ee nereye gidiyoruz?” dedim sömestir tatiline giren ilkokul çocukları edasıyla. Aklım yerini almış olacaktı ki merak kendini yavaş yavaş göstermeye başlamıştı.

“Sürpriz,” dedi muzip bir gülümsemeyle. “Ama ipucu veriyim. İlk kez gideceğin bir yer.”

Buraya kadar her şey çok güzelken, kırmızı ışıktaki durmamızla birlikte her şeyin tersine dönmesi uzun sürmedi. Hayat bana ancak bu kadar huzur içinde olabileceğim mesajını her an vermek istiyordu sanırım.

Yan tarafta duran arabanın camı aniden açıldığında, davar Kemal'i görmemle bir şeyler olacağım anlamam çok da zor olmadı.

“Birlikte aşk dolu bir yolculuğa çıktınız herhâlde. Eski en yakın arkadaşım ve eski kız arkadaşım... Acar bakıyorum da arkadaşlarının oyuncaklarını kıskanıp aynısından alan ilkokul çocukları gibi davranmaya başlamışsın.”

O an beynimdeki tüm kulcal damarlara bir elektrik akımı salınmış gibi bedenim çarpılmışa döndü. Zekâ kapasitesi ayakkabı numarasından bile düşük olan birinin beynini

söksem pek de sorun olmazdı herhâlde, değil mi? Sonuçta insan kullanmadığı bir şeyi kaybetse ne olurdu ki?

“Sen ne...” diyene kadar çoktan Acar kapıyı açmaya yeltenmişti ki o anlık can havliyle eline yapıştım. Aynı anda da trafik lambası birazdan yeşil ışık yanacağını sinyali veriyordu.

“Acar yapma senin başın belaya girecek, trafikteyiz.”

Tam biraz yatıştır gibi olmuştu ki angut Kemal damarına basmaya devam etti.

“Sana da bravo Burçak. Bizim oralarda senin gibilere ne denir, biliyor musun?”

O an benim sinirlenecek kadar vaktim bile olmadan Acar arabadan aşağıya fırladı ve nasıl olduğunu anlayamadığım bir hızda Kemal'i arabadan çıkartıp boğazına yapıştı. Aksi gibi yeşil ışığın yanmasıyla tüm arabalar korna çalmaya başladı. O an her yaşıttım genç kız gibi çığlık atabilirdim ama bununla vakit kaybetmek yerine ben de arabadan fırladım. Acar'ın gözlerinde on beş dakika önceki bakışlardan eser yoktu. Mavi gözleri neredeyse lacivertin en koyu tonuna dönmüştü. Alındaki tüm damarlar sinirden belirginleşmiş, yüzü pancar gibi kızarmıştı. Her an elinden bir kaza çıkabileceği belliydi.

Betimleme yapmayı bırak, Acar'ı engellemeye çalış Burçak.

“Ne denirmiş lan?! Söylesene!”

Acar, Kemal'in boğazındaki elini biraz daha sıkınca Kemal iyice morarmaya ve nefes alamadığını belirten sesler çıkarmaya başladı. O an panikle ben de Acar'ın eline yapıştım.

“Acar yapma! O deli ne dediğini bilmiyor.”

Hiçbir geri bildirim gelmeyince tüm beyinsel fonksiyonlarım görevini şaşırmıştı ve panikten saçmalamaya başlamıştım.

“Acar hapse falan girersen ne yaparız?”

Korna sesleri çıkırından çıkmıştı. Şu an tam da cehennem ortasında duruyor gibiydik.

“Söyle ne denirmiş? Sen benim sevdiğim kadınla nasıl konuşuyorsun, pezevenk?”

Ne? ‘Sevdiğin kadın’ mıyım gerçekten?

Elini biraz daha sıkınca iyice saçmalamaya başladım.

“Acar beni düşün, sen hapse girersen çoluk çocuk ne yaparız?”

Bu dünyada kurduğum en saçma cümleydi muhtemelen ama tuhaf bir şekilde işe yaradı. Acar’ın eli gevşedi ve Kemal öksürükler içinde yere düştü. Tabii başımıza çok daha büyük bela açılmadan buradan uzaklaşmamız gerekiyordu.

Dokuz canlı Kemal nasıl olduğunu anlayamadan arabasına binip gaza basınca derin bir nefes aldım.

Krizi atlattıysak önceki konuya geri dönelim. *Sevdiğim kadın...*

Trafığı tıkamış bir şekilde yolun ortasında dururken, aynı anda hem ağlayıp hem de kahkaha atmaya başlayınca kendimi tekrar Acar’ın kollarında buldum.

Hem Acar’ın kurduğu cümle sayesinde içimde kelebekler uçuşuyordu hem de korkudan ağlıyordum. Onun hapse girme ihtimalini bir an için düşününce içimden bir şeyler kopmuştu.

“Sevdiğim kadın ha?” dediğimde ondan da bir kahkaha yükseldi.

“Çoluk çocuk ha?”

“Panikten saçmaladım bir an. Başın belaya girecek diye ödüm koptu.”

“Sen böyle yanımda olup elimi tutarsan hep kurtulurum, merak etme. Hadi arabaya binelim, trafik polisi gelecek yoksa.”

Tekrar arabadaki yerlerimizi aldığımızda ve hayat normale döndüğünde Acar yine bir kahkaha attı.

“Çoluk çocuk ha?”

Ellerimi başımın arasına alarak rezillikten kızaran yüzümü saklarken bu kez ben de gülümsedim.

“Erlenip çocuklarımızla birlikte mutlu bir yuva kurmazsak seni hapse atabilirler yalnız. İnsanlara boş yere umut vermek de suçtur. Umut hırsızlığı yapma.”

İşte o an farkına vardım ki Acar'ı saçmalayacak kadar seviyordum. Nasıl, ne zaman olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Birini kendimden çok seviyor olma ihtimali bile beni korkutuyordu.

Deniz kenarında bir restoranın önünde arabadan indiğimizde, ikimizden birinin hapse girmediğine şükrederek rahat bir nefes aldım. Tamam, ben birazcık saçmalayarak kendi haneme eksi puan yazdığımı kabul ediyordum ama bununla yaşayabilirdim. En azından hayatımdaki diğer deneyimlere bakıldığında bu en hafiflerinden biriydi. Yine de bu, akşam yatağıma yatıp günün kritiğini yaptığımda kendime kızmaya çağım anlamına gelmiyordu. Muhtemelen az önce söylediklerim için çokça pişmanlık içeren bir konuşma yapacaktım kendime.

Acar belimden tutarak beni içeri doğru yönlendirirken, ben de ağzım bir karış açık hâlde etrafı incelemekle meşguldüm.

“Acar, burası çok güzel,” dedim nefesim kesilmek üzereyken. Her yer ıslık ısıldı ve en sevdiğim çiçek olan papatyalarla kaplıydı. Yerde sayamayacağım kadar mum vardı. İçeride bizden başka müşteri olmaması tesadüf müydü yoksa planlı mı bilmiyordum ama çok üzerinde durmadım. Denizin en güzel

görüldüğü masa özenle hazırlanmış, boş tabakların üzerine birer gül konmuştu.

Acar, "Senden güzel değil," deyip oturmam için sandalyemi çekerken ben de yuvalarından fırlayan gözlerimi yerine sokmaya çalışıyordum. İlk defa iltifat alıyormuş gibi tepkiler vermemeyi başarabilseydim keşke.

"Denizden korktuğunu biliyorum ama izlemeyi seveceğine eminim."

Acar nereden çıkardığını bilmediğim ve boyum kadar olabilecek bir papatya buketini bana uzattığında yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Hızla demeti alıp koklama isteğime engel olamadım. En son ne zaman çiçek aldığımı bile hatırlamıyordum. Tamam, babam arada anneme ve bana çiçek alıyordu ama bu anlamda bir çiçek almayalı uzun zaman olmuştu. Buketimi yanıma koyarak heyecanla yerime oturdum.

Böyle bir yemek beklemediğim için bana tamamen sürpriz olmuştu ve bir çocuk gibi sevindiğimin farkındaydım. Ben daha çok sinemaya falan gideriz diye düşünmüştüm açıkçası. Romantiklik seviyem için beni yargılamayın.

"Teşekkür ederim, böyle bir şey beklemiyordum. Papatyaları sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Asıl ben teşekkür ederim," dedi büyüleyici bir gülümsemeyle. Bu gülümseme normal bir insanı eritebilirdi. "Benimle olduğun için. Karşılaştığımız ilk gün narkozun etkisindeyken sana kocaman bir papatya buketi alacak o adamı beklediğini söyledin."

Böyle bir şey hatırlamasam da söylemiş olmam muhtemeldi. Asıl şaşırtıcı olan bunu Acar'ın hatırlıyor olmasıydı.

¹ "Sadece küçük bir buket alıp işimi şansa bırakamazdım. Ömrümün sonuna kadar seninle olmak gibi planlarım var

ama olur da başka şeyler olursa her papatya gördüğünde beni hatırlamanı istedim.”

Zaten bu gidişle lazerle hafızamı silseler dahi onu unutmam pek mümkün olmayacaktı.

Eğer bir kez zamanı durdurabilme şansım olsaydı hakkımı şimdi kullanırdım. Bundan güzel bir an düşünemiyordum, benim hayal gücüm daha ilerisine gitmezdi de zaten. Her zaman gerçekçi olmayı tercih ederdim ki işler istediğim gibi gitmediğinde minik kalbim sağlam kalsın.

Acar da dışarıdan bakıldığında bu kadar romantik ve ince düşünen biri gibi görünmüyordu ama gerçekten sürprizlerle doluydu. Artık beni korkutan bir nokta daha vardı. Normal bir kadının aksine öyle büyük bir romantik değildim. Hatta hiç değildim. Romantik cümleler söyleyip bu tarz sürprizler yapamayacağım kesindi ve herkes böyle şeyler beklerdi. Benim *aşkım* kelimesini söylemem bile içimde çok büyük bir çatışma yaşamam sonucu ortaya çıkıyordu.

İçimde kendi kendime geçirdiğim anksiyete krizi yüzüme de vurmuş olacak ki Acar'ın endişeli ses tonunu duyunca gerçekliğe dönebildim.

“Bir şey mi oldu?”

Başımı iki yana salladım. Ben sana nasıl ‘*Odunum*,’ diyeyim ki şimdi? Bunu kim duyarsa duysun ağzını bırakır kaba etleriyle gülmeye başladı.

“Yoo...”

“Burçak bir şey oldu, farkındayım. Aniden yüzün düştü. Burayı mı beğenmedin?” dediğinde bu kez başımı saatte otuz kilometre hızla salladım. Tabii ki beğenmiştim hatta bayılmıştım.

“Hayır, saçmalama. Burası çok güzel. Her şey çok güzel. Ama... Şey...”

Acar'ın kaşlarını kaldırıp 'Yeter artık geveleme şu lafı,' der gibi baktığını görünce konuya daha hızlı girmeye çalıştım. Muhtemelen geç gelen mutluluğum erken bir şekilde bana veda edecekti birazdan.

"Yani ben... Nasıl söylesem? Ben romantik biri değilim. Öyle güzel şeyler söyleyemeyebilir ya da böyle ince sürprizler yapamayabilirim," deyip ellerimle yüzümü kapattım ve Acar'ın buradan koşarak uzaklaşmasını bekledim. Ama o tam tersini yaparak kocaman bir kahkaha patlattı.

"Ben de dünyanın en ince insanıyım ya zaten," diyerek gülmeye devam ederken rahatlayarak derin bir nefes aldım. "Burçak, ben bu tarz şeyleri kafama takacak yaşı çoktan geçtim. Güzel sözler söylemen ya da sürprizler yapman önemli değil. Ben seni sen olduğun için seviyorum. Ayrıca senin benimle olduğun her an benim için sürpriz."

Allah'ım ne olur eğer ecelim geldiyse birkaç güncük daha kalayım.

Bana güzel sözler söylenmesine o kadar alışık değildim ki şu an ne tepki verebileceğimi bile bilmiyordum. Ama çok iyi bildiğim bir şey vardı. İçimdeki bu duygu her neyse katlanarak artıyordu.

"Ve eklemek istiyorum ki benim de süper romantik olarak yaratıldığımı söyleyemez. Her zaman böyle romantik olamayabilirim."

Ağzundan bir kıkırdama kaçtığı anda artık ikimizin de keyfi yerine gelmişti.

"Eh zaten ben diğer hâllerine de şahit olduğum için romantik sürprizler için burada olmadığımı biliyorsundur diye tahmin ediyorum."

“Biliyorum ama yine de senden duymak daha güzel,” dedikten sonra garsonlara işaretle bulundu. Çok geçmeden menüler önümüzde yerini aldı.

O kadar çok şey yazıyordu ki çoğunun ne olduğu hakkında bir fikrim bile yoktu. Böyle antin kuntin isimleri hayatımda ilk defa görüyordum. Birinin mucizevi bir şekilde kulağıma ne sipariş vermem gerektiğini fısıldaması şu an hiç fena olmazdı.

Garson beni duymuş gibi bana doğru eğilerek, “Deniz Mahsullü Gnocchi’mizi tavsiye ederim,” dediğinde gülümseyerek teşekkür edecektim ki karşı taraftan gelen hırlama buna izin vermedi.

“Sen biraz bu tarafa doğru gel istersen koçum, hanımefendi sıkışmasın orada.”

Başka zaman olsa sinir bozucu gelebilecek bir hareketi ama o an beni güldürdü. Bugün herhangi bir olağanüstü durum olmadığı sürece tekrar sinirlenebileceğimi sanmıyordum. Acar’ın ruh hâlinin ani bir değişime uğramasıyla beraber o güzel lacivert gözlerinin alev alması çok uzun sürmedi. Garson da fark etmiş olacak ki siparişlerimizi hızlıca alıp uzaklaştırarak canını kurtardı.

“Sadece yemek önerisinde bulundu, biraz sert çıktın sanki,” diyerek birkaç dakikadır ortama hâkim olan sessizliği bozduğumda, gözlerinde bir şimşek daha çaktığını gördüm ve anında pişman oldum. En başından belli olduğu üzere sinirini kontrol etme konusunda bazı sorunlar yaşıyordu.

“Ne kadar iyi niyetlisin Burçak, resmen sana asıldı.”

“Yok artık,” dedim aşırı şaşırdığımı belli eden saçma sapan yüz ifadeleri yaparken. Cidden bu kez biraz abartmıştı. “Her

neyse, bence bu anı bozmayalım. Başka şeylerden konuşalım, merak ettiğin bir şeyi sor bana mesela.”

Umut ve heyecanla konuyu değiştirme girişimlerim işe yaramış, Acar'ın yüzü biraz olsun yumuşamış ve bu, benim içimde inanılmaz bir rahatlamaya daha neden olmuştu.

“Hiç âşık oldun mu?”

İşte on puanlık uzman sorusu da geldi. İnsanlar neden hep bunu merak ederlerdi ki? Birinin daha önce âşık olması neyi değiştirdi? Sanki daha önce âşık olmuş olsam Acar'ı nikâhta terk edip ilk aşkıma koşacaktım. Bence insanların geçmişlerini çok fazla takılıyorduk, önemli olan gelecekti.

“Bilmem,” dedim. “Aşkın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Bu da olmadım demek oluyor sanırım.”

Biraz bozulsa da bana hissettirmemeye çalıştı ama gözlemlerinden neler olup bittiğini anlayabiliyordum. Neye bozulduğuyla ilgili bir fikrim yoktu. Sanırım ikimizin de birbirini tam anlamıyla anlayabilmesi için biraz zamana, birbirimizi tanımaya ihtiyacımız vardı. Ya da benim bir zihin okuyucusuna...

“Sen sormayacak mısın?” dediğinde başımı kendinden emin bir şekilde iki yana salladım. Sormayacaktım çünkü geçmişini değil, gelecekle ilgili planlarını merak ediyordum.

“Hayır, sormayacağım. Ben geçmişinle değil, geleceğinle ilgileniyorum.”

Gözlerinde yine bütün gün görmeye alışık olduğum bakış belirdiğinden normale döndüğümüzü ve az önceki gerilim hattının toz bulutuna dönüştüğünü anladım. Bununla beraber rahatladım.

“Beni gerçekten her geçen gün biraz daha şaşırtıyorsun.”

O büyülenmiş gibi bana bakarken, ben ne yaptığımı bilmesem de böyle güzel sonuçlanacaksa yapmaya devam edebirdim. Hem de hayatımın sonuna kadar.

Kendine gel Burçak. Bu kadır kendini kaptırma.

"Ama... Peki ya geçmişimde geleceğimi etkileyen bir şey olduysa?"

Allah'ım lütfen seri katil falan çıkmasın. Bir gün içinde bu kadar mutlu olunca bir şey olacağını anlamıştım zaten. O soruyu sormaya çekiniyordum ama yapmak zorundaydım. Gözlerimi korkuyla kısarak fısıldadım.

"Bir şey mi oldu geçmişte?"

"Yoo," derken sesi bir küçük titrese de bütün varlığımla ona inanmak istediğimden bir saniye bile düşünmedim. Tam o sırada da yemeklerimiz -farklı bir garson tarafından- gelerek ortamdaki havayı dağıttı ve biz yeni, mutlu bir çift olarak yemeklerimizi yemeye başladık.

Tabii bu huzur ve güven ortamı Acar'ın telefonu çalana kadar sürdü. Acar telefonunu cebinden çıkarıp ekrana baktığı anda soğuk suya atılmış kedi yavrusu misali panikleyip özür dileyerek masadan kalktı. Lavaboya doğru gözden kayboldu.

Benimse onu beklerken içim içimi yiyordu. Paniklemesi kötü bir şey olduğunun göstergesi miydi? Kafamdaki komplo teorilerine engel olamıyordum. Ama belki de işiyle alakalı bir şeydi. Belki de ben fazla paranoyaktım. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Ona güveniyordum. Güvenmeliydim.

Hayatımda belki de uzun süre sonra ilk defa birine koşulsuz şartsız güveniyordum ve beni hayal kırıklığına uğratmamasını umuyordum. Birkaç saniye sonra Acar yanımda belirdi. Konuşurken sesi hâlâ titriyordu.

“Arkadaşım şehir dışında olacağı için iki yaşındaki kızını bize bırakmıştı. Ben de anneme emanet ettim ama ateşlenmiş. Acilen gitmem gerekiyor. Hastanedeymişler,” dediğinde oturduğum yerden fırladım. Bu önemli bir konuydu ve bencillik ederek yemek yemeye devam edecek hâlimiz de yoktu.

Sonunda birinin seni yonttuğunu görmek ne güzel Burçak...

İç sesime gözlerimi devirip çantamı masadan aldım. Ne olursa olsun küçük bir çocuğun hastalığı söz konusuysen asla bencillik yapmazdım.

“Ne bekliyoruz o zaman? Gidelim.”

Acar bana samimi olduğuna yüzde bir milyon emin olabileceğim bir gülümseme gönderdikten sonra elimi tuttu. Değdiği her noktadan başlayan kıvılcımlar birleşerek tüm vücuduma ulaştı.

“Bunu çok daha güzelleriyle telafi edeceğim.”

Böyle baktığın sürece telafi etmek için ekstra çaba harcaman gerekmeyecek.

"**B**urçak, çabuk kalk! Acil durum, çabuk!" Abimin panik içindeki sesini duyunca yataktan fırladım. Kesin bir felaket yaşanıyordu. Yoksa abimin benim odama gelmesi pek de normal bir doğa olayı değildi. Kendimi mumyaladığım için üzerime dolanan yorgandan kurtulmaya çalışırken, bir yandan da gözlerimi açmak adına insanüstü bir çaba sergiliyordum.

"Ne oldu? Eve hırsız mı girdi? 911'i arayın! Telefonum nerede?"

"Of kızım, salak mısın? Hırsız falan yok. Ayrıca o 112. Yine Hollywood filmlerine fazla kaptırmışsın kendini."

"Ne var o zaman? Deprem mi yoksa? Acil durum çantam nerede?"

Bu kez panikle dolabımın içine sakladığım çantamı almaya yeltendim. Her ihtimale karşı bir deprem çantası bulunduyordum. Abim beni durdurup sabır ister gibi oldukça sesli bir şekilde nefesini verdi.

"Ya kızım hiçbir şey olduğu yok. Bana yardım etmen gereken bir konu var."

Gerçekten akli dengesinden şüphe ediyordum ben bunun. Hayır, madem önemli bir şey yok neden normal bir varlık gibi daha insani saatlerde gelmiyorsun? Daha hava bile aydınlanmamıştı, biyolojik olarak uyanmadan nasıl beynimi kullanarak ona yardım edebilirdim ki?

"Bu saatte benden yardım isteyecek kadar çaresiz misin?" dedim dudak büzerek. Aslında bu fikir hoşuma gitmişti. Tabii ki aramızda kan bağı olduğu için ona yardım edecektim ama biraz süründürmeden değil. Yüzümde şeytani gülümsemem belirirken yatağımın ucuna oturdum.

"Evet, maalesef. Kız arkadaşına evlenme teklifi edeceğim ve sen de bana yardım edeceksin."

Ne? Yok artık. Tamam, kız arkadaşı olduğunu anlamıştık ama evlilik teklifi beni şaşırtmıştı.

"Yardım edeceğimden neden bu kadar eminsin?" dedim sonda kullandığı emir kipine kaşlarımı çatarken. Eğer biri bana emir verirse sırf gıcıklık olsun diye tersini yapmak gibi bir huyum olduğunu en iyi bilen kişi abim olmalıydı çünkü bunu zaman içinde çok kez deneyimlemişti. Buna rağmen yapıyorsa elinde çok iyi bir koz olmalıydı. Bu beni biraz gerse de belli etmemeye çalıştım.

"O Acar mıdır her ne boks, onunla çıktığınızı biliyorum. Bütün aileye yayarım."

Pişkin pişkin sırtıtma sırası bu kez ona geçti. Kulaklarım duyduklarını beynime iletirken az önceki uykulu hâlimden eser bile kalmadı. Sıçmıştım. Hayır, bilemezdi. Nereden bilebilirdi ki? Çok iyi sakladığımı düşünüyordum.

An itibarıyla ayvayı ağacıyla birlikte yemiştım işte. Hatta belki de helvamin neyli olacağına karar vermeliydim çünkü abimin ne yaparsam yapayım bunu babama söylememe

ihtimali yoktu. Babamın öğrenmesi benim sonum olurdu. Daha doğrusu Acar'ın sonu olurdu. Son bir ümit sakın kalmaya çalışarak inkâr ettim.

“Saçmalama, yok öyle bir şey.”

Lütfen sadece yem atmış ol. Lütfen. Hayatım boyunca abimin köleliğini yapmak istemiyordum. Bu benim için çok ağır bir işkenceydi.

“Mesajlarınızı okudum.”

“Telefonumu mu karıştırdın? Özel hayata biraz saygın olsun.”

“Savaşta her şey mübahtır.”

Hain! Telefonumun şifresini nereden bulmuştu o? Hayır, ben telefonumla neredeyse yapışık gezerdim. Telefonumu nereden bulmuştu? Bir şey bulmalıydım. Daha güçlü bir koz bulmak için on saniyem vardı.

“Kız arkadaşınla konuştuğunu duydum, ben de onu anneme söylerim.”

“Kızım salak mısın? Zaten kız arkadaşıma evlilik teklifi etmek için senden yardım istiyorum. Anneme söylersen sadece evliliğimi hızlandırmış olursun.”

Of! İlk defa abim bir kez olsun beynini benden fazla kullanmıştı. İçinde bulunduğum panik dalgası beni öyle bir sürüklüyordu ki bırak beynimi kullanmayı nefes almayı akıl edebilmem bile büyük bir mucizeydi. Ama ben nasıl olsa bu durumu da atlatırdım ve abim bir şekilde elime düşerdi.

“Yardım edersem kimseye söylemeyeceğini nereden bileceğim?” dedim tereddütle. Sonuçta bu devirde babana bile güven olmazdı.

“Bizde yamuk olmaz. Ama eğer o lavuk seni üzecek bir şey yaparsa hayatında yapacağı son şey olur söyleyeyim.”

Tamam, kedi köpek gibi didişiyor olabilirdik ama abimin beni koruduğunu görmek tarif edilemez derecede mutlu olmama neden oldu. Her ne olursa olsun kardeşler birbirinin arkasında dururdu. Yüzüme şımarık bir gülümseme yerleşti-
nip abime sarıldım.

"Yaa," dedim uzatarak. "Beni koruyacak mısın gerçekten?" Aynı şımarıkla konuşunca geri çekilip yüzünü buruşturdu.

"Tamam, tamam! Kedi yavrusu gibi ilişme. Korurum tabii geri zekâlı. Sen safsın herkese çabuk kanıyorsun, birinin seni koruması lazım."

Kardeşini sevdiğini söylemek bu kadar zor muydu yahu? İlle sonunda yine bana laf sokacaktı. Bu didişmeyi sabaha kadar sürdürebilecek kapasitede bir laf sokma yeteneğine sahip olsam da onu duymazdan geldim. Şimdi sinirlenip babama her şeyi anlattırsa bu işin altından kalkamazdım.

"Her neyse, söyle bakalım bu kız arkadaşın nasıl biri? Nelerden hoşlanır? Bir de fotoğrafını göster."

Şu hayatta bir evlilik teklifi organize etmediğim kalmıştı ya zaten. Ben organize ederdim etmesine de o kız abimle evlenecek kadar hayatından nefret ediyor muydu orasından emin değildim. Bunu gözlemlerime dayanarak söylüyordum. Abim yemek yediği tabağı bile yerinden kaldırmayan, çoğu kez işe geç kalan, bir bardak su almayı bile beceremeyen biriydi. Ayrıca şu an işsizdi. Neyse ki bunlar artık benim problemlerim değildi.

Çok güzel bir teklif planlamalıydım ki kızın boşluğuna gelip teklifi kabul etsin. Böylelikle ben de abimin odasını giyinme odası yapabilirdim.

Abim sorularımı özenle cevapladıktan sonra kızın fotoğrafını açtığı telefonunu bana uzattı. Fotoğrafa ilk baktığımda bir an gözlerime inanamadım. Bu kız benim abime hayatta

bakmazdı. Dolandırıcı çetesi tarafından kandırılıyor muydu acaba? Kızın öyle duru bir güzelliği vardı ki birinin hafızasından kolayca silinebileceğini sanmıyordum. Yeşil gözleri, açık kumral ve küt kesilmiş saçları, mükemmel fiziğiyle bu kız kesinlikle abimi kandırıyordu. Sahte hesap falandı bu.

“Sen beni yemiyorsun, değil mi? Gerçek hayatta hiç görüştünüz mü?”

“Görüştüm tabii ki. Üç yıldır çıkıyoruz. Elimizi çabuk tutmalıyız. Bugün iş görüşmesine gittim, haftaya işe başlıyorum. Bir hafta içinde şu evlilik teklifini halletmemiz lazım.”

“Oha! Sen ciddisin.”

İş de bulduğuna göre bu kez gerçekten ciddi olduğunu anladım ve hayrete düştüm. Yaşasın! Çok yakında giyinme odam olacaktı.

“Burçak şimdi kafana bir şey fırlatacağım ha!”

Sonraki süreçte abim yaklaşık üç buçuk saat boyunca hayatının aşkını övmüş, nasıl tanıştıklarını anlatmış ve sabah annem bile uyanmadan beni zorla evden çıkartıp otobüse bindirmişti. Ama ben geçen süreyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. Beynim o saatlerde uyuduğu için hafızam olanları kaydetmemiş gibiydi. Sadece kendimi otobüste bulmuştum ve yolun bitmesini iple çekiyordum.

Hayatta uykusuzluktan daha kötü bir şey varsa o da abimin yanında uykusuz olmaktı. Giderken otobüs beşik gibi sallandığı için fırsattan istifade edip abimin omzuna koyduğum kafamı basketbol topu gibi sektirerek bu tezimi destekledi. Sabaha kadar saçma sapan evlilik teklifi fikirlerinin olmayacağını açıklamaktan ruhum çekilmişti zaten. Nerede klişe varsa hepsini sıralamıştı. Şimdi de beni zorla yüzük bakmaya görürüyordu.

Tam beynimi sarstığı için abime çemkirmek üzereyken, otobüs nihayet durunca beni sürükleyerek indirdi.

"Geldik, yürü."

Oflayarak onu takip ederken bir koruyucu meleğin beni bu durumdan çekip çıkartması için dua ediyordum. Bugünün biteceğinden emin değildim. Abimin de kararsızlık seviyesi göz önünde bulundurulduğunda gezeceğimiz muhtemel kuyumcu sayısını düşünüyordum ve bu düşünceyle bile kalbim sıkışıyordu. Ayrıca saat erken olduğu için hava ekstra soğuktu. Bense kalın kabanıma rağmen üşüyordum. Kuyumcuları biz açacaktık sanki bu saatte.

Karşımıza çıkan ilk kuyumcuya girdiğimizde, abim yüzüklere bakarken ben de vitrinin önündeki koltuklardan birine oturup telefonumu çıkarttım. Nasılsa bol bol zamanım vardı. Sanki telefonu elime aldığını hissetmiş gibi Acar'dan bir mesaj gelince gülümsedim.

Acar:

Günaydın. Akşam görüşelim mi?
Sinemaya gideriz belki.

{09:18}

İki haftadır her gün buna benzer mesajlar alıyordum ve sürekli görüşüyorduk. Yani en azından yolunda giden bir ilişkim olduğunu düşünüyordum. Ufak tefek kıskançlıklar dışında henüz büyük bir tartışma da yaşamamıştık. Havalar soğuduğu için şişme mont giymiş bir penguin gibi dolaşmama rağmen çevredekilerin kuyafetime baktığını düşünmesi biraz aşırıydı, evet. Ama bazen -böyle aşırıya kaçmadığında- tatlı da olabiliyordu. Liseli âşık gibi bir şeye dönüşmek sinirimi bozsa da Acar'la yapışık ikizler gibi dolaşmadığımızda onu özlüyordum.

Ben:

Kuyumcuda yüzük bakıyoruz.
Eğer buradan sağ çıkarsam
neden olmasın?

(09.19)

Acar:

Ne yüzüğü?

(09.19)

Ben:

Abim, kız arkadaşına evlenme
teklifi edecekmiş ve planlamak
için kurban olarak beni seçti.

(09.20)

Mesaj yerine telefonum çalınca kuyumcudan çıkarak aramayı cevapladım. Onun yanında konuşarak abime bana karşı kullanması için daha fazla koz vermek istemiyordum.

“Gitmişken bir tane de kendine al,” derken Acar’ın sesi oldukça keyifli çıkıyordu. Benim ise algılarım henüz tam olarak uyanamadığım için onun imasını bile anlayamayacak kadar kapalıydı.

“Yok ya, ne yapacağım yüzüğü?” derken dudak büzdüm. Zaten altın sevmiyordum, alyans ya da tektaş olmadığı sürece de altın yüzük takacağımı sanmıyordum. Derken bir rüzgâr esince titredim. Evren bana kapa çeneni falan mı demek istiyordu acaba? Acar ne diyeceğini bilemediğinden olsa gerek sessiz kalınca, esen rüzgârın da etkisiyle köşeli jetonum sonunda düştü ve utançla sol elimi alnıma koydum. *Of Burçak.*

Bir şeyleri yanlış anlarsın tamam da hiç anlamamak neden?
Adam tekrardan bahsediyordu zaten.

Gerçekten abimin dediği gibi geri zekâlı mıydım ben biraz acaba? Ama benim zekâmı yargılayacak kapasiteye sahip en son insan o olduğu için öyle olmadığımı karar vererek az önceki hatamı telafi etmeye çalıştım.

“Ay çok özür dilerim! Uykusuzluktan bütün algılarım kapalı benim.”

Gerçekten eğer rezillik bir insan olsaydı kesinlikle bu ben olurdum. Daha en başından yapmasaydım, biraz zaman geçseydi bari. Acar’ın arkasına bile bakmadan kaçması için yeterince sebep veriyordum ona. *Salaksın Burçak.*

Kendi kendime ne kadar aptal olduğumla ilgili bir konuşma yaparken, telefonun ucundan ufak bir kıkırdama sesi gelince hipnoz olmamak için kendimi tuttum. Gülerken çıkarttığı sesler bile olağanüstüydü.

“Anlaşılan bu yüzük işini kendim halledeceğim. Her neyse, sen işin kaçta biterse haber ver. Ben de işten erken çıkarım.”

Yüzükle ilgili biraz erkenci davranıyor gibi gelmişti bana. Ama şimdi bununla ilgili fikrimi belirtmezsem kabul etmiş gibi olurdum. Ne ona ümit vermek istiyordum ne de kalbini kırmak. Kelimelerimi dikkatli seçerek onu ikaz etmek bizim de hayrına olacaktı. Sonra da seri bir şekilde konuyu değiştirmeliydim.

“Bu yüzük işi için çok çok erken. Ayrıca erken çıka çıka kovulacaksın.”

Kırıcı olmadığımı umuyordum. Yani takdir edersiniz ki benim gibi biri için pot kırmadan ya da dikkatli kelimelerle konuşmak oldukça zordu.

“Annem beni kovmaz, merak etme.”

İşte bu da başka bir hikâyeydi. Ben de öğreneli çok ol-
muyordu. Yeni yeni adamakıllı konuştuğumuz ve birbirimizi
tanıdığımız için çalıştığı şirketin babasının olduğunu, ölme-
den önce annesine bıraktığını da iki hafta önce öğrenmiştim.
Yani aile şirketinde çalıştığını önceden de biliyordum ama bu
kadarını değil. Kısacası bizim birbirimizi tamamen tanıyabil-
memiz için birkaç yüzyıla ihtiyacımız vardı. Kim bilir daha ne
sırlarımız vardı?

“Bir şey bulamadın mı?”

Mutsuz bir hâlde başımı iki yana salladım. Hayır, bulama-
mıştım. Sabahdan beri düşünüyorum olmama rağmen tam iste-
diğim gibi bir teklif oluşturamıyordum kafamda. Abimin Çin
işkencesi gibi geçen yüzük seçme merasimi bile birkaç saat
sonunda bitmişti ama benim beynimdeki düşünce girdabının
sonu gelmiyordu. Abimle ayrılır ayrılmaz da Acar’la buluşarak
onu da derin evlilik teklifi deryasına dâhil etmiştim.

“Hayır ve kafayı yemek üzereyim. Her şeyi ayarlayıp haya-
ta geçirmek için en fazla bir haftam var.”

Kafamı önümdeki masaya pat diye koyunca acıyan alnımı
umursamadım. Şu an daha önemli bir konu vardı. Bir kadının
hoşuna gidecek kadar farklı ve özgün bir evlenme teklifi nasıl
olurdu ki? *Benim hoşuma ne giderdi*, diye düşündüm. Mumlar,
çiçekler, kumsal? Çok klişe. Oflayarak kafamı tekrar kaldırdım.

“Klişe bir şey olmasını istemiyorum. Abim kızın önüne
paraşütle mi atlasa acaba?”

Oldukça akılda kalıcı olabilirdi ama Acar’ın tuhaf bakışla-
rından anladığım kadarıyla pek de iyi bir fikir değildi. Belki
de klişe bir şey yapmalıydım. Neden bu kadar uğraşıyordum
ki zaten?

"Vazgeçtim. Klişe olsun, bana ne? Kumsalda olsun mesele," dedim pes ederek. Demek ki benden öyle ahım şahım yaratıcı bir fikir çıkmıyormuş, bunu da öğrenmiş olduk.

"Böyle orman evi gibi küçük bir kulübe olur mu? Öyle bir evimiz var, orayı süsleyebilirsiniz. Organizasyon şirketinde çalışan tanıdıklarım da var, yardımcı olurlar."

"Gerçekten mi?" diye sevinçle cıvıladım ellerimi çırparken. Yaşasın, sorumluluktan kurtulmuştum! Kaç saattir gerginlikten davul gibi olmuştum. Keşke en başında söyleseydi.

"Tabii ki. Hatta hemen arayalım."

Acar telefonunu cebinden çıkartırken, ben de oturduğum yerden zıplayarak kalktım ve boynuna atıldım. Beni nasıl bir yükten kurtardığını bilemezdi. En azından abimin çenesi kapalı kalacak ve bizim de hayati tehlikemiz olmayacaktı. Acar da sarılışıma karşılık verip saçlarımın arasına bir öpücük konduğunda gülümsemem genişledi. Geri çekilip telefonuna bakarken, ekranında beliren saati görünce aniden oturduğu yerden kalktı.

"Saate bak film başlıyor, hadi gel. Çıkınca telefon ederiz."

Beni çeğiştiren Acar'ı takip ederek önce büfeden bir şeyler alışını izledim. Kocaman bir kova mısır ve iki kişi için oldukça fazla abur cubur aldığında dehşetle kaşlarımı kaldırdım. Onu bilmem ama ben bunların hepsini yersem içeriden yuvarlanarak çıkardım.

Sinema salonuna girerken, "Bütün seyircilere dağıtacaksın herhâlde. Bunların hepsini yersek ben kesin yüz kilo olurum," dedim. Etrafa göz gezdirdiğimde bir tuhafılık olduğunun farkındaydım çünkü tüm koltuklar boştu. Yanlış salona falan gelmiş olabilir miydik? Ama dışarıda bizim seçtiğimiz filmin afişi vardı. Belki de bilet alan tek kişi bizdik.

“Koltuk numarası kaçtı?”

“İstediğine otur, hepsi bizim. Diğer insanların mısır yeme seslerini duymak istemiyorum.”

Gözlerim o kadar açıldı ki artık yeni boyutları bu şekilde olabilirdi. Sadece mısır sesi için tüm biletleri aldığına göre ya parasını neye harcayacağını bilmiyordu ya da rahatına çok düşkündü.

“Ayrıca istediğin kadar kilo al. Ben seni yüz kilo olsan da severim,” diye devam etti. Tam söylediği şeye şımarık bir cevapla karşılık verecektim ki dudaklarıma onun ateş gibi yanan dudakları tarafından küçük bir öpücük konduruldu. Böylece bırak cevabı, nerede olduğumuzu bile unuttum. Sadece küçük bir öpücüğün yüzümde bir yangın başlattığını belli etmemeye çalıştım. Eğer böyle devam ederse aşırı sıcaktan buharlaşıp atmosfere karışacaktım.

Elimdeki son tabağı da masaya koyup eserime gururla bak-
tum. Her şeyi dışarıdan alsam da güzel bir masa kurduğu-
mu düşünüyordum. Ama yemekleri ben yaparsam zehirlenme
ihtimalleri olacağı için böyle bir risk gereksizdi.

“Burçak ala ala pizza mı aldın?”

Abim o kadar gergindi ki gözümün üzerinde kaşım olması
bile şu an ona batıyordu. Tamam, anladık evlenme teklifi ede-
ceksin de benim suçum ne? Sakin kalmalı ve işim bitip evime
gidene kadar zorluk çıkartmamalıydım.

“Şömineyi kim yakacak?”

Korkuyla şömineye baktım. Ben elektrikli ocağı bile zor ya-
koyordum, bunu nasıl yakayım? Ayrıca dekorasyon işi için yete-
rince yardımcı olmuştum, bu benim uzmanlık alanım değildi.

“Sen yakacaksın tabii ki.”

“Ben daha önce şömine mi yaktım kızım? Yakamam ki ben
bunu.”

“O zaman birkaç saate buz kütlesine dönüşürsünüz,” de-
dim rahat bir ifadeyle omuz silkerek.

“Sana adamakıllı bir şey bulalım demiştim.”

Abimin gözleri resmen ateş ediyordu. Buranın Acar'ın evi olduğunu duyunca başta kabul etmemişti ama Acar bize fotoğrafları atınca ikna olmuştu. Küçük ama sevimli, ahşaptan bir evdi. Salonda küçük bir L koltuk, Amerikan mutfak ve yine küçük bir masa vardı. Koltuğun yanında ise bizim yakamayacağımız şömine bulunuyordu. Diğer iki kapıdan biri yatak odası, diğeri ise lavaboydu. Yani öyle devasa lüks bir ev değildi ama sevimli ve sıcaktı. Tabii mecazi anlamda sıcak. Ormanın derinliklerinde olduğu için gerçek anlamda donuyorduk.

“Sana ne güzel organizasyon yaptım bir de beğenmiyorsun.”

Kollarımı birbirine bağlayıp sitemle gözlerimi devirdim. Birbirimizi gırtlaklamadan şu gün bitseydi artık... Telefon da adamakıllı çekmiyordu ki internetten şöminenin nasıl yakıldığına bakalım. Organizasyon şirketinin boş günü olmadığı için rezil oluyorduk şu an.

“Bu mu güzel organizasyon? Donuyoruz geri zekâlı.”

Tam içimdeki cadı kontrolü ele alıp ağzının payını verecekti ki aniden kapı açıldı ve hayatım kurtuldu. Abimin zehir akan bakışları kapıyı aralayan Acar'a çevrildi. Acar elindeki poşeti gösterip içeri girerken hava o kadar gergindi ki zaten soğuk olan ev buz kesti. Abimin ne tepki vereceğini gerçekten kestiremiyordum.

“Burçak pastayı almayı unutmuş da,” derken Acar'ın da ne yapacağını bilemediği sesinin tonundan belli oluyordu. Elindeki poşeti hızla kaparken ona minnettar bir bakış attım. Abimin beni on kez uyardığı pastası son anda gelmişti ama tek kelime etmedi. Bunun için daha sonra canıma okuyacağını biliyordum. Neyse ki bir mucize olmuş ve Acar'a pastayı almayı unuttuğum mesajını attığımda birkaç saniyeliğine de olsa telefonum çekmişti.

“Burası neden bu kadar soğuk? Şömineyi yakayım mı?”

Çölde su bulmuş gibi heyecanla başımı salladım. Böylelikle abimin diline düşmekten ve sonraki hayatımın kölelikle geçmesinden de kurtulmuş olacaktım. Şömine çilesi de birçoğuna göre artık huzurla abim kız arkadaşını almaya gidebilirdi, ben de evime... Bundan sonra abim evlilik işleriyle meşgul olacağı için beni zaten salardı, değil mi?

Acar şömineyi yakmaya giderken, abim bana yaklaşıp sessizce mırıldandı.

“Benim gözüm bunu hiç tutmuyor, haberin olsun.”

Abim, eniştemin külüstür arabasıyla kız arkadaşını almaya giderken Acar da arabasıyla beni evime bırakıyordu. Neyse ki kazasız belasız tüm hazırlığı bitirmeyi başarmış ve abim kendi deyişiyle *Acar’a dalmadan* evden çıkabilmiştik.

“İdal ile bir şeyler yiyeceğiz, sen de gelmek ister misin?”

Kırmızı ışıқта duran Acar bu soruyu sorarken resmen gözleri parlıyordu. Ama maalesef ki ben bu konuda onun kadar istekli değildim. Zaten bugün abime gereğinden fazla maruz kalmıştım, bir de o şımarık kızla yemek yiyerek bünyemi sarsmak istemiyordum.

“Yok ben eve gideyim,” diyerek geçiştirmeye çalıştım. Gerçekten şu an buna hazır değildim.

“İşin mi var?”

Bir işim olduğunu söylemeliydim ama o kadar işim yoktu ki... Sadece istemiyordum. Annemler beni sürekli karşı tarafı düşünen ince biri olarak yetiştirmeseydiler bunu söyleyebilirdim belki de.

“Şey...” diye kem küm etmeye başlamıştım ki anladığını belli ederek başını salladı. Beni de büyük bir yükten kurtarmış oldu.

“Tamam, onunla iyi bir başlangıç yapmamış olabilirsiniz ama ileride görüşmek zorunda kalacaksınız.”

Cümlenin devamını getirmesine izin vermeden merak ve itirazla sordum.

“Neden görüşmek zorunda kalalım ki?”

Yüzündeki duygu değişimini fark etmemek imkânsızdı. Aniden o mutlu ve heyecanlı ifade silinmiş yerine hayal kırıklığı gelmişti. Mavi gözlerindeki parıltı da hemen yok oluvermişti. Tabii ki onu kırmak istemiyordum ama şu an kardeşiyle ya da herhangi bir aile üyesiyle görüşmek de istemiyordum. Bunun için çok erkendi.

“Burçak bu,” derken eliyle ikimizi gösterdi. “Senin için ne ifade ediyor bilmiyorum. Ama ben ciddiym. Ailemin bir parçası olmanı istiyorum.”

İşte bu noktada yanlış düşündüğü bir şeyler vardı. Tabii ki ben de onunla bir gelecek isterdim. Çünkü kısa sürede bu içimdeki his bir çığ gibi yuvarlanarak büyümüştü ve büyümeye de devam ediyordu. Ama evlilik yeni bir aile kurmak demekti. Ailenin bir parçası olmasını değil, karşıdaki kişiyle bir aile kurmak istemek daha doğru geliyordu bana. Yani bunun üzerine daha önce düşünmemiştim ama o an öyle gelmişti.

“Acar, ben... Bilmiyorum. Yani evet, seni seviyorum ve gelecekte de seninle olmak istiyorum ama...”

“Ama ne Burçak?”

Ses tonu bir tık yükseldi. Başka şeyler söylemek için ağzını açtı ama ışık yeşile dönüp araba hareket ettiği için sessiz kaldı. Bense bu durum karşısında nasıl bir tepki vereceğimi bilemiyordum. Sanki biri beynimi ve dilimi bağlamıştı.

“Bilmiyorum. Böyle şeyler için çok erken. Hem babam böyle bir şeyi henüz kabul etmez.”

Ben babamın en küçük kızıydım. Beni öyle kolay kolay evlendireceğini falan mı sanıyordu? Konusunu duyduğunda bile gözü dönüyordu adamın.

"Bak, dürüst olacağım. Ben seninle evlenmek istiyorum ve sorun babanın seni evlendirmek istemiyor oluşuysa seni kaçırmam. Ama gerçekten tek sorun bu mu Burçak? Sen benimle evlenmek istiyor musun?"

Şimdi delirecektim. Nereden açılmıştı ki bu evlilik konusu? Ayrıca kaçırarak mı? Hangi devirde yaşıyorduk?

"Ben kimseyle evlenmeyi düşünmedim. Daha birbirimizi ne kadardır tanıyoruz ki?"

"Ben kimse miyim?" derken araba aniden fren yaptı. Laciverte dönen gözlerini benimkilere kilitletti. "Bana sadece cevap ver. Benimle evlenmek istiyor musun?"

Sinirlendiğini biliyordum. Çünkü benden *evet* dememi bekliyordu ve ben ona istediğini vermiyordum. Sadece gerçekçi davranıyordum. Öyle *canım cicim* deyip hemen evlilik hayalleri kuracak birine benziyor muydum?

"Şu an değil," diyerek kaçamak bir cevap verdim. "Evliliğe hazır olmamam seni sevmediğim anlamına gelmiyor Acar. Gereksiz yere sesini yükseltiyorsun."

"Gereksiz mi? Ben seninle bir gelecek düşünüyorum. Senden tek istediğim kardeşimle yemek yememizdi ama onu bile istemiyorsun."

"İşte bu yüzden evlilik düşünmemeliyiz belki de."

Nihayet benim sesim de çıkmaya başladı. *Madem bağıracaktık, bağıralım bakalım.*

"Ben bir şeyi istemiyorsam beni zorlayamazsın. Öylece durup bana bağıramazsın. Bugün konuşmak için doğru bir zaman olmadığı belli. Sakinleştiğinde konuşalım."

Minik uyarımdan sonra gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Bir insan sinirliken rol yapamazdı, yani onu en iyi tanıyabileceğim anlar bunlardı. Yine de sakinleşmeye çalışmasından beni kırmak istemediğini anlıyordum.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı biraz olsun sakinleşince. En azından gözleri normal rengine dönmüştü. “Ama seni kaybetmek istemiyorum. Ne olursa olsun yanımda olacağını bilmek istiyorum sadece.”

Sesi titreyince içimde bir şeyler kopsa da belli etmemeye çalışarak sessiz kaldım. Yelkenleri hemen suya indiremezdim. Bir daha böyle şeylerle karşılaşmamak için ben de kırıldığımı belli etmek zorundaydım.

“Bir şey söyle, lütfen.”

Tabii ki ne olursa olsun yanında olacaktım. Ama neden bu kadar korktuğunu anlayamıyordum. Zaten onu seviyordum ve bunu biliyordu. Neden bu ona yetmiyordu? Böyle devam ederse artık benim bilmediğim sırları olduğunu düşünmeye başlayacaktım.

“Acar, sonra konuşalım tamam mı? Ben burada iniyorum, yolun devamını yürürüm.”

Acar’ın her an tekrar parlayabileceğini biliyordum. Bu nedenle ikimiz de sakinleşince konuşmalıydık. Ben arabada olduğum sürece bu pek de mümkün olmayacaktı. Arabanın kapısını açıp indiğimde beni durdurdu.

“Burçak,” derken bu kez bağırıyordu. “Beni sevdiğini duymaya ihtiyacım var.”

İşte bu cümle ve yüzündeki çaresizlik içimi paramparça etti. Aklından hangi düşüncelerin geçtiğini bilmiyordum. Belki de bana anlatmadığı başka sorunları vardı. Belki de zor bir gün olmuştu onun için. Sözüümü yiyip arabaya geri binmedim ama ona dürüstçe ve içtenlikle ne hissettiğimi söyledim.

“Seni seviyorum, Acar.”

“Kızım, senin neyin var?”

Babam soru sorduğunda önümdeki börekle bakışmayı bıraktım. Su böreğini yemediğim için keyfimin yerinde olmadığını anlaması çok da zor değildi. Ev yapımı su böreğini hangi koşulda yemezdim ki?

“Hiç,” dedim çayımdan son bir yudum alıp masadan kalkarken. Normalde pazar kahvaltıları benim gevezeliğim sayesinde daha neşeli olurdu. Fakat Acar’la yaptığımız son konuşmanın üzerinden bir hafta geçmiş olması ve aramızın en az kutuplar kadar soğuması nedeniyle bırak konuşmayı hayatı ihtiyaçlarımı karşılayacak hevesim bile yoktu. “Ben odama gidiyorum, biraz kitap okuyacağım.”

Yalan. Yatağıma uzanıp boş boş duvarı izleyecektim. Belki biraz Buray dinleyip ağlardım da.

Babamın daha fazla soru sormasına fırsat vermeden bir çıta gibi odama koştum. Arkamdan birinin daha masadan kalkıp peşimden geldiğini duydum ama kim olduğuna bakmak için kafamı döndürecek enerjiye sahip değildim.

Benim peşimden odama girip kapıyı kapatanın kim olduğuna ancak yatağıma oturduğumda bakabildim.

“Dalacağım o dalkavuğa.”

Abim sinirle konuşunca rol yapmayı bıraktım. Ne olduğunu anlamaması için beynini aldırması gerekiyordu sonuçta.

“Ne yaptı sana? Çabuk söyle. O beynini dağıtayım onun.”

“Şu an konuşmak istemiyorum.”

“Biliyordum. Onu gözüm tutmamıştı zaten.”

Hah! Bir tek saatlerce abimin nutuk atmasını dinlemediğim kalmıştı zaten. O da olduğuna göre her şey tamamdı. Hayatım tekrar yerin dibine doğru bir ivme kazanmaya başlıyordu. Mutluluğumun sadece birkaç gün süreceğini tahmin etmemiştim açıkçası. En azından bir ay sürer diye düşünmüştüm. Kafamı duvara vurmak istiyordum. Belki abim o zaman delirdiğimi düşünüp konuşmayı keserdi.

“Gerçekten şu an bir şey dinlemek de istemiyorum. Öyle büyütülecek bir şey yok. Küçük bir anlaşmazlıktı, geçti gitti. Lütfen yalnız kalabilir miyim?”

Bir iki saniye beni süzdükten sonra sesli bir nefes verdi. Bu sırada ben de onu süzüp son günlerde kilo verdiğini fark ettim. Şu evlilik olaylarından olsa gerek yediklerine dikkat ettiği de gözümden kaçmıyordu. Çirkin birisi değildi zaten. Bu durumla abimin görünüşü ne alakaydı yani? Beynim artık son işlevini de yitiriyordu herhâlde.

“Şimdi gidiyorum ama bir şey olursa hemen geliyorsun. Eniştemin arabasındaki levyeyi aldım, onunla döverim o lavuğu.”

Neden eniştemin levyesini aldığını sorarak konuyu uzatmak istemiyordum. Merak da ediyordum tabii ama sadece

başımı sallayarak onu onaylamakla yetindim. Depresyondan çıkar çıkmaz nedenini sorardım. Bana bir süre baktıktan sonra nihayet odamdan çıktığında kendimi arkaya atarak yatağıma uzandım. Şu klasik sevgili triplerine girenlerle zamanında çok dalga geçtiğim için içimde küçük bir pişmanlık vardı. Demek ki kimseyi kınamamalıyım.

Aramalı mıydım acaba? Yok canım. Aramayacaktım. Bir haftadır tek tük mesajlaşmalar dışında konuşmamıştık. Ama o da aramamıştı. Gururlu davranmalıyım. Ama aşkta da gurur olmazdı. Telefonumu cebimden çıkartıp kısa bir an düşündüm. Arasam ne olacaktı sanki? Tam aramak için harekete geçmiştim ki vazgeçtim. Hayır, aramayacaktım. Gurur her şeyde olurdu. Burada sürünerek fenalaşsam bile aramayacaktım.

Belki de biraz kitap okuyarak ya da komik bir film izleyerek kafamı dağıtmalıyım. Veyahut hiçbir şey yapmayıp yatağımda öylece yatmalı ve hayatı sorgulamaya devam etmeliydim. Son seçenek bana daha uygun gibi geliyordu. Biri tüm enerjimi elektrik süpürgesiyle çekmiş gibi hissediyordum. Yaşama sevincimi de...

Gerçekten Acar'la sadece bir hafta limoni olmamıza böyle bir tepki mi veriyordum? Kaç yaşındaydım ki ben? On beş falan mı? Normalde çevremde biri yapsa dalga geçeceğim bir durumda olmak bana biraz acı veriyordu açıkçası. Ama yine de kendime duygularımı yaşama ve tavanı izleme izni vererek yatağıma yattım. Belki şöyle bir ayrılık şarkısı falan da iyi giderdi.

Derin ve mutsuz bir nefes alırken, arkadan zilin çaldığını duysam da kapıyı açmak için harekete bile geçmedim. Evde o kadar insan vardı elbet biri açardı, değil mi? Antenlerim her daim açık olduğundan bir süre sonra kapının açıldığını

ve abimin bir şeyler söylediğini duydum. Yüz yılda bir gerçekleştiren doğa olayı yaşanıyordu resmen. Abim bir işe yarıyordu. Ama onunla eğlenecek enerjim bile yoktu.

Birkaç saniye sonra konuşma kesilmişti. Ben de sessizlik içinde mutsuz olmaya devam ediyordum. Ta ki odamın kapısı paldır küldür açılana ve kocaman bir gül demeti içeri girene kadar. Tutan kişinin yüzünü kapladığı için göremesem de gövdeden abim olduğunu biliyordum.

“Çabuk yok et şunu, anneler görmeden getireceğim diye canım çıktı.”

Abim devasa çiçeği yatağıma fırlatınca güllerden birkaç tanesi özgürlüklerini ilan edip kendini yere attı. Onları abime yedirmemek için bir sebebim var mıydı ki? Neyse ki çiçekler beni şaşırtıcı derecede mutlu ettiği için bir şey yapmayacaktım. Ayrıca elinde bana karşı güçlü bir koz olduğu gerçeği de vardı.

“Benim gibi bir abin olduğu için şanslısın. Bunları gönderen kişiye monte de edebilirdim,” diye tıslarken gözlerimi devirdim. Onunla tartışacak vaktim yoktu. Buketin üzerindeki küçük notu okumak ve yüz seksen derece dönen ruh hâlimin tadını çıkartmak istiyordum. Yatağımdan fırlayıp elime notu alırken, yüzümdeki aptal sırıtışa engel olamıyordum.

“Tamam, artık çık odamdan.”

Abim odamı tekrar terk ederken yine bir şeyler vızıldasa da notu okumakla meşgul olduğum için ona dikkatimi vermemiştim bile.

İstemedenden seni kırdığımı biliyorum.

Sesini duymadan geçen bir hafta

cehennem gibiydi. Özür dilerim.

Acar

Notu okuduktan sonra harekete geçmemem imkânsızdı. Depresyonla siyah beyaza boyanan dünyam aniden renklenirken, ben de hiç vakit kaybetmeden Acar'ı aradım. Zaten eninde sonunda arayacağımı biliyordum ama en azından gururumu ayaklar altına almak zorunda kalmamıştım. Çiçek göndereceğini bile düşünmemiştim açıkçası. Hele ki annemlere yakalanmamız bu kadar muhtemelken. Gerçi Acar'ın bunu umursadığını da pek sanmıyordum.

Telefon daha ilk çalışta açılınca onun da benim aramamı beklediğini anladım. Umarım hastalıklı bir şekilde depresyona giren tek kişi ben değilimdir.

"Sonunda. Seni o kadar özledim ki eğer sesini duymasaydım evine gelecektim," diyerek telefonu açınca gülümsemem daha da genişledi. Tabii eve gelme konusunu asla onaylamıyordum. Böyle bir şeye hiçbir zaman hazır olamazdım.

"Ben de seni çok özledim," diye itiraf ederken bir yandan da nedensizce kızarıyordum. Zaten gerçek olan bir şeyi söylemek benim için neden bu kadar zordu ki? Acilen romanım güncellemesi gelmeliydi bana. "Ve çiçekler için teşekkür ederim."

"Daha büyüğünü gönderecektim ama fazla dikkat çekmesini istemedim. Babanın ne tepki vereceğini kestiremediğim için..."

Bundan büyüğünü ancak kamyonla yollayabilirdi zaten. Bu sadece babamın değil tüm mahallenin dikkatini çekerd. Tabii pazar günü göndererek ufak bir risk almıştı ama olsun. Kamyonla yollamamıştı en azından. Tüm bu işlerin ciddileşme ve diğer saçmalıkların rafa kaldırıldığını ümit ederek konuştum.

"Tek bir dal bile yeterliydi, düşünmüş olman dahi benim için yeterli."

“Benim için ne anlama geldiğini bilseydin bunun asla yeterli olmadığını anlardın. Gelip seni alayım, dışarı çıkalım.”

Kelebek kafilesi midemde yeni bir geziye başlarken, suratımdaki sırıtış sanki mümkün gibi daha da büyüdü. Biraz daha böyle devam ederse kalbim yakında aşırı duygu yüzünden patlayacaktı. Ablamlar bugün bize gelecekleri için buluşmamız imkânsızdı. Her ne kadar Acar’ı görmek için ölüyor olsam da... Ablam zaten hamilelik hormonları tavan yaptığından aşırı duygusaldı, bugün trip yemek istemiyordum.

“Of keşke! Ama ablamlar gelecek, son günlerde her şeye ağlayıp trip atıyor, yani bugün pek mümkün değil.”

“Akşam görüşelim,” dedi hevesle. Şimdi Rapunzel gibi camdan saçlarımı sarkıtıp yukarı alacaktım onu. Bu ses tonuyla konuştuğunda herhangi bir şeyi reddetmemin imkânı yoktu ki. Ama zorundaydım. Ablamlar bizden hiçbir zaman erken kalkmazlardı. Kalbim alternatif bir çözüm bulmam için bana yalvarıyordu ama aklıma en ufak bir çözüm bile gelmedi. Başka bir şey olsa şimdiye milyonlarca çözüm bulmuştum.

“Geç kalkarlar. İnan seni görmeyi ben de o kadar istiyorum ki... Ama aklıma seni camdan eve almak dışında hiçbir yol gelmiyor.”

“Size geleyim o zaman,” diye şaka yaptığında eğer böyle bir an yaşanırsa karşılaşacağım muhtemel tablo gözümde canlandı ve bir kahkaha attım. Fıkra gibi olurdu.

Gerçekten de fıkra gibiydi! Abim, eniştem, babam ve Acar. Evet, Acar! Bize geleceğini söylediğinde ciddi olmadığını düşünmüştüm. Ama gerçekten de elini kolunu sallayarak gelmiş, geçerken uğradığını söyleyerek abim ve ablam dışında kimsenin de dikkatini çekmemişti. Şimdiyse babam, eniştem

Benimle birlikte salonda oturmuş maç izliyordu. Ben ise annem ve bana manidar bakışlar atan ablamla hazırlık yapıyordum güya. Annem bir şeyler hazırlıyor, ben de bu işlerden anlamadığım için onu izliyordum demek daha doğrudu.

Annem yaptığı kısırı tabaklara koyduktan sonra börekleri ısıtmak için fırını açtı. Ablam da annemin yaptığı kurabilerden çalıp mideye indirmekle meşguldü. Herkes normal birerinde seyrederken, ben kara kara bu durumdan nasıl çıkaracağımı düşünüyordum.

"Burçak, bir dakika bakar mısın?" Ablam sonunda olaya bir el atması gerektiğini fark edip kurabiyeleri bıraktı ve kısır gözleriyle beni mutfaktan çıkarıp resmen sürükleyerek odama soktu.

"Senin yüzünden burada, değil mi?"

Eh, son anlattıklarımın ve benim arada salonu kontrol edip düşüncelere dalmamdan sonra bunu anlaması için müdahale etmesi de gerekmiyordu zaten. Yine de bilmiyormuş ve aramızda hiçbir şey yokmuş gibi yapmak için çabalamalıydım.

"Yok canım. Geçerken uğramış işte abla."

"Of Burçak, saçmalama. Yağız adama parçalayacak gibi çıkıyor. Ayrıca sabah beni arayıp her şeyi anlattı, yakalanmışsınız. Sen çocukken de böyleydin. Gizli gizli yaramazlık falan yapamazdın. Hemen ele verirdin kendini."

Teşekkürler gerçekten. Kendisi eniştemle bizden gizli yıllarca çıktığı için ben onun yanında bu konularda beceriksiz kalıyordum tabii ki. Babam öğrendiğinde neredeyse kalpten geçecekti. Adamın bu şoku atlatması iki ayını almıştı. Yine de ablam şu an hamile olduğu için bu düşüncelerimi dışa vurmamak kadar iyi kalpli bir kardeşim.

Ayrıca her şey durulduğunda abimden bunun intikamını da alacaktım. Ağzında bakla ıslanmıyordu. *Pis ispiyoncu.*

“O abimi bir kaşık suda boğacağım zaten. Herkes gidince sana küçük bir özet geçeceğim ama şimdi beni bu durumdan kurtarman lazım.”

“Kızım sen manyak mısın? Çocuk senin yüzünden entrikacı olarak çıkacak içimden ya.”

Ama bu konularda en kıdemli olan oydu. Biricik kız kardeşini bu durumdan başka kim kurtarabilirdi ki? Artık çocuk entrikacı olursa da ben onun her zaman arkasında duran teyzesi olurdum, ne yapayım?

“Abla, ne yapayım? Ben kendi başıma halledemem ki.”

Ona attığım kedi bakışlarım karşısında dayanamadığını biliyordum. Her daim böyle olmuştu. Küçükken benimle alay eden çocukları bile bu bakışları gören ablam gidip bir güzel döverdi.

“Tamam, ben halledeceğim. Ama bu son. Sakın bir daha bana gelme. Hatta mümkünse doğurana kadar görüşmeyelim.”

“Tamam,” dedim sevimli bir şekilde sırtıırken. “Dünyadaki en iyi abla sensin.”

Ablam gurur dolu gülümsemesiyle odadan çıkarken, gölgesi gibi onu takip ettim. Bu kadar kısa süre içinde aklına ne geldiğini gerçekten bilmiyordum ama benden daha zeki olduğu kesindi. Salona girip herkese şöyle bir göz ucuyla baktı.

Babam, abim ve eniştem kendini feci şekilde maça kaptırmıştı. Acar’ın ise sıkıldığı her hâlimden belliydi. Arada oflayarak halı desenini ya da etrafı inceleyip duruyordu. Maçla pek arası yoktu anlaşılan. Ki bence bu iyi bir şeydi.

“Ben aşeriyorum.”

Ablam abartılı bir şekilde ev halkına duyurunca eniştem emirlerle hazır bir asker gibi ayağa fırladı. Bu adamın ablama olan aşkı cidden inanılmazdı.

"Nadide, ne istiyorsun hayatım? Hemen alayım."

"Vefa bozacısından boza."

Eniştem ışık hızında montunu alıp kapıya koştuğunda ablam onu durdurdu.

"Ama sadece o değil. Çamlıca gazozu ve Çengelköy salatası da istiyorum. Herkes birini almaya gitsin, daha çabuk getirin. Canım çok çekiyor."

Babam ve abim de mesaj alınmış gibi ayağa fırladı. Tabii cin gibi bakışlarından abimin planın farkında olduğunu biliyordum. Onun da şeytani bir planı olduğunu... Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu ki. Babam itaatkâr bir şekilde kapıya ilerlerken, abim bana kötü bir gülümseme yolladı.

"Acar, babamla bizi arabayla bırakır mısın? Sadece bıraksan yeter. Biz kendimiz döneriz."

"Tabii," diyen Acar bana bir bakış attı. Bu durumda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Herkesin planı başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ama zaten onun buraya gelmesi başlı başına bir hataydı. Abim, babama bir şey söylese ne kadar zor durumda kalacağımı düşünmek bile istemiyordum. Babam ve abimin peşinden Acar da kapıya ilerlerken dudak büzüp başımı iki yana salladım.

Birbirimizle vakit geçirememiş olabilirdik ama en azından ben içinde bulunduğum durumdan kurtulmuştum. Tabii abim eve varana kadar acaba bir patavatsızlık yaptı mı diye düşünürken üzerinde olacaktım. Yine de en azından hepimiz aynı ortamda değildik.

Herkes evden çıktığında ablama kocaman sarıldım.

"Canım ablam, yeğenim doğsun her gün sana yardıma geleceğim."

A partmandan çıktığımda koluma birisi yapıştı. Çıglık atarak çantamı yüzüne geçirdim. Çantam da pek hafif olmadığından kalıcı bir hasar bırakma ihtimali yüksekti. Tam ikinci darbeyi de indirecekken, tanıdık sesini duyunca duraksadım.

“Burçak, benim!”

Acar’la son konuşmamız aklıma gelince çantayı bir kez daha yüzüne indirmemek için hiçbir nedenim olmadığı fark ettim. Yine de sakinliğimi korudum. Zaten son zamanlarda benden beklenmeyecek bir şekilde sakindim. Bunun sonu hayra alamet olmayacaktı. Yüzüne şöyle bir baktığımda, onu özlemiş olduğumu fark etsem de bozuntuya vermedim çünkü trip atmakla meşguldüm.

“Neden yapışıyorsun koluma yan kesiciler gibi?” dedim sinirli konuşmaya çalışarak ama yüz yüze olunca istemsizce yumuşamıştım. Yoksa iki gündür gayet istikrarlı bir şekilde iletişim detoksu yapıyordum.

“İki gündür telefonlarımı açmıyorsun, mesajlarıma da cevap vermiyorsun. Ben de buraya geldim, ne yapayım? Kaçsaattir dışarı çıkmanı bekliyorum.”

normal gidiyordu. Tek parçaydım. Herhangi bir yerime dikkat etmemişti, kaçırılmamıştım ya da bir yerlerden falan öğrenmiştim. Kısacası benim için her şey yolundaydı. Ama o andaki felaket tellalı çok yakında bu huzurun bozulacağı-
yı söyleyerek tüm büyüü bozuyordu. Her insanın içinde bu
şeyin olduğunu biliyordum ve bunu hatırlayarak rahatlama-
yı çalışıyordum ama yine de içime bir kurt düşüyordu işte.

Annemin mutfakta olmasını fırsat bilerek, çiçekleri hızla
odama götürdüm. Gerçi annem şu an evde davul zurna bile
fark etmeyecek kadar meşguldü. Abimin kız arkadaşı ve
izleri canışmak için akşam yemeğine geleceklerdi. Annem ise
bir haftadır sıkıyönetim ilan etmiş, hepimizin canına okuyor-
du. Ablam ile eniştem birkaç günlüğüne şehir dışı tatiline çık-
tıkları için bugün gelmeyeceklerdi. Şanslılardı.

Çiçeği bulduğum ilk boşluğa koyarak yatağıma oturdum
ve Acar'a aruk rutin hâline gelen teşekkür mesajımı yolladım.

Ben:

Bil bakalım yine kime çiçek geldi?
Böyle devam ederse sen batacaksın,
ben de odamda oturacak
yer bulamayacağım. Teşekkürler
ama cidden gerek yok.

(17.03)

Acar:

O hâlde bir dahaki sefer
başka bir şey göndereceğim.

(17.04)

Böyle bir şey yapmasına gerek olmadığını anlatmak için
kırtman uzunluğunda bir mesaj yazmak üzereydim ki annem

odama daldı. Üzerindeki una bulanmış önlüğü çıkartırken oflamasına bakılırsa sonsuz yemek çeşidinin içinde kaybolmuştu.

“Ay şimdi çıldıracağım! Sen neden oturuyorsun? Çabuk yardıma!”

Annemin çatmak için insan aradığının farkındaydım ve bu kişi olmaya hiç niyetim yoktu. Gidip sakince yardım etmeye çalışacak ve hiçbir şey beceremediğim için zaten mutfaktan kovularak başka bir görev alanına gönderilecektim. Mutfak işlerinde berbat olduğumu anlamak için sertifikaya falan ihtiyaç yoktu. Acar’a hızlıca cevap yazıp telefonumu yatağıma fırlatarak görev yerime doğru yol aldım.

Ben:

Hayır, hayırlı Mümkünse hiçbir şey yollama. Çok dikkat çekiyor, annemin beni sorguya çekmesi an meselesi. Ayrıca bugün büyük ihtimalle bana hiç ulaşamazsın, anneme yardım ediyor olacağım.

(17.06)

“Yağız nerede?” diye sordu annem önden mutfığa girerken. “Akşam onun kız arkadaşı gelecek, ortalarda yok. Baban da kaçtı gitti yardım etmemek için. Güya herkes bugün izinli, bana bir faydası yok.”

Ev halkı muhtemelen annemin gazabından korktuğu için bir yerlere kaçmıştı. Misafirlerden bir saat önce geleceklerine adım gibi emindim. Her zaman aynısını yaparak beni ateş hattında tek başıma bırakıyorlardı.

“Abim çiçek almaya gitti, babamı bilmiyorum.”

“Senin odandan bir tanesini alsalarmış, çiçekçi gibi zaten.”

Annem resmen etrafa gama ışını gibi gerginlik yayıyordu. Tamam, misafir geleceği zaman hep gerilirdi ama bu kez ekstra gergindi. Bunu artık kayınvalide olacak olmasına yoruyordum. Resmen o ruha girmiş, müstakbel gelinine eziyet etmek için bizim üzerimizde alıştırmaya yapıyordu. Kıza şimdiden üzülyordum. Müstakbel görümce olarak, gelinin akıl ve ruh sağlığını koruyabilmesi için her zaman onun tarafında olacaktım.

"Anne sen kaynanalık alıştırması mı yapıyorsun?" dediğinde abartılı bir kahkaha attı. Cevabımı almıştım. Evet, yapıyordu.

"Saçmalama Burçak. Benim gibi kaynanayı öpüp başına kopsun o. Neyse bana şuradan kırmızı mercimeği ver."

Konuyu bir mercimekle değiştirmeye çalıştığını fark etsem de fazla uzatmadım ve sırtarak erzak dolabını açtım. Annem resmen davardan hallice olan oğlunu kıskanıyordu. O yakalandığı için başka bir cümle kurmadan yemek yapmaya devam ederken, ben de bana verdiği getir götür işlerini yaptım. O kadar seri bir şekilde hareket ediyorduk ve o kadar çeşit vardı ki gören de yemeğe önemli devlet insanları falan geliyor zannederdi. Bütün anneler misafir geleceği zaman böyle abartıyor muydu acaba?

Elimdeki çiçeğin bir fotoğrafım çekip Acar'a gönderdim. Bugün şanslı günüm olacak ki bir çiçek daha almıştım. Bu seferki Acar'dan değildi. Müstakbel gelinimizin abisi, bana ve anneme birer buket çiçek getirmişti. Ben de hemen fotoğrafını çekebilmek için salondan sıvışıp odama küçük bir ziyaret yapmıştım.

Ben:

Bir çiçek daha aldım. Abimin
müstakbel kayınçosu getirmiş.
(19:59)

Acar:

Ona söyle, o adamı ortadan
ikiye bölerim.
(20.00)

Ben:

Saçmalama. Kibarlık yapmış.
(20.01)

Acar:

Hoşuna gitmiş.
(20:01)

Yok artık. Bunda kıskanacak ne vardı ki? Alt tarafı ufak bir incelikti, hepsi bu. Bazen anlam veremediğim saçmalıktaki şeyleri kıskanma problemini aşarsak gerçekten harika olacaktı. Zira bu kıskançlıklar bir süre sonra insanı yoruyordu. Yakında yanımdan geçen erkek sineklere bile bir bahane bulacak diye korkmaya başlıyordum.

Tam bu gereksiz kıskançlıklarıyla ilgili mesaj yazıp ufak bir tartışmanın fitilini ateşleyecektim ki odamın kapısı açıldı ve telefonumu yatağa fırlattım. Muhtemelen annem bana neden salonda olmadığımla ilgili sağlam bir fırça atmaya gelmişti. Ama beklediğimin aksine içeriye giren kişi Suzan'ın abisiydi.

Tam ben buraya neden geldiğini soracakken, o simsiyah gözleriyle etrafa şöyle bir bakıp olması gereken yerde olmadığını fark edince panikle konuştu.

“Çok özür dilerim ben lavabo diye gelmiştim,” derken elini siyah saçlarından geçirdikten sonra sıkıntıyla kirli sakalını kaşıdı. Bu mahcup hâliyle gerçekten de yolunu kaybettiğine beni ikna etmişti açıkçası. “Gerçekten odana böyle dalmak istemezdim.”

“Sorun değil,” dedim başımı iki yana sallarken. “Tam karşıdaki kapı.”

“Teşekkür ederim,” deyip bana samimi bir gülümseme yolladı. “Burçak’tı değil mi?”

“Evet,” dedikten sonra az önce salonda söylediği ismini hatırlamaya çalıştım. Ama aklım her zaman beş karış havada olduğu için tabii ki hatırlamıyordum. Yani Acar’ın endişelenmesi gereken hiçbir şey yoktu. Adamın adını hatırlayacak kadar bile dikkat etmemiştim. “Sen de...”

“Levent,” dedikten sonra hızlıca odamdan çıkıp kapıyı kapattı. Öyle art niyetli birine de benzemiyordu. Gerçi ben de insanlara güven konusunda yetkili bir mercii değildim. Benim güvendiğim kişiler genelde seri katil falan çıktığı için...

İçeri gitmeden önce son kez telefonuma bir bakış atınca gördüğüm beş cevapsız arama beni dehşete düşürdü. Acar önce bir mesaj daha atmış ve muhtemelen görmediğimi düşünerek beş kez aramıştı. Bana güvenmiyor olduğunu seziyordum ve bu canımı biraz sıkmaya başlıyordu. Al işte! Zaten benim hayatımın bu kadar uzun süre yolunda olması imkansızdı. Bir kavganın patlak vereceğini görmemek için aptal olmak gerekiyordu

Acar:

Cevap vermiyorsun. hoşuna gitmiş.

(20:10)

Mesajı okuduktan sonra Acar'a fırça atmak için tüm enerjimi toplayayım diye derin bir nefes aldım ve onu aramak için numarasının üzerine dokundum. Ama o sinirli sesiyle konuşunca benim atacağım fırça gölgede kaldı.

"Neredesin sen? Neden açmıyorsun?"

"Sadece birkaç dakika telefonuma bakamadım. Misafir var, telefonuma bakamıyorum."

"O adam seninle konuşuyor mu?"

"Saçmalama Acar. Dağ başında mıyız?"

"Bak Burçak açık açık söyleyeyim. Ben seni kıskanıyorum ve kafamda soru işareti bırakacak kişilerle muhatap olman hoşuma gitmiyor."

"Sen ne ima etmeye çalışıyorsun? Ben her konuştuğuyla fin- girdeşecek birine mi benziyorum?"

Sinirden saçlarım elektriklenirken, misafirlerin duymaması için ses tonumu kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Yoksa bu konuşmayı bütün mahalle dinliyor olurdu. İma ettiği şey o kadar çirkindi ki bu konuşma biraz daha devam ederse çileden çıkabilirdim ve herkes tatlı hâlimi değil diğer yüzümü görebilirdi. Misafirleri ürkütmemek için şimdilik sakın kalmak zorundaydım.

Her mantıklı, sakın ve yetişkin insanın yapacağı şeyi yapıp sorunlarımı konuşarak çözmek yerine sorunlarımdan kaçmayı tercih ederek telefonu suratına kapattım. Tekrar salona dönerken aynı soru aklımda dönüp duruyordu.

Ben bu kadar kıskanç biriyle kafayı yemeden ne kadar hayatta kalırım?

A partmandan çıktığımda koluma birisi yapıştı. Çığlık atarak çantamı yüzüne geçirdim. Çantam da pek hafif olmadığından kalıcı bir hasar bırakma ihtimali yüksekti. Tam ikinci darbeyi de indirecekken, tanıdık sesini duyunca duraksadım.

“Burçak, benim!”

Acar’la son konuşmamız aklıma gelince çantayı bir kez daha yüzüne indirmemek için hiçbir nedenim olmadığını fark ettim. Yine de sakinliğimi korudum. Zaten son zamanlarda ben-den beklenmeyecek bir şekilde sakindim. Bunun sonu hayra alamet olmayacaktı. Yüzüne şöyle bir baktığımda, onu özlemiş olduğumu fark etsem de bozuntuya vermedim çünkü trip atmakla meşguldüm.

“Neden yapışıyorsun koluma yan kesiciler gibi?” dedim sinirli konuşmaya çalışarak ama yüz yüze olunca istemsizce yumuşamıştım. Yoksa iki gündür gayet istikrarlı bir şekilde ilerişim detoksu yapıyordum.

“İki gündür telefonlarımı açmıyorsun, mesajlarıma da cevap vermiyorsun. Ben de buraya geldim, ne yapayımı? Kaç saattir dışarı çıkmanı bekliyorum.”

Telefonlarını açmıyordum çünkü düşünmekle meşguldüm. Ben böyle kıskançlıklara alışkın birisi değildim. Tamam, başlarda bu kadar rahatsız edici de değildi. Ama olay artık tatlı bir boyuttan çıkmaya başlıyordu ve planlar Acar'ın ki gibi olur da işler ciddiye binerse bu kıskançlıkların tadının iyice kaçacağını biliyordum.

"Açmadım çünkü saçma kıskançlıkların hakkında konuşmak istemiyorum."

"Çok büyütüyorsun," dedikten sonra gözlerini devirdi. Ben mi büyütüyordum? Bir kere benden beklenemeyecek şekilde en ılımlı davranan bendim. "Seven insan kıskanır."

"Hayır," diyerek onu düzelttim. "Seven insan güvenir, Acar. Saçma sapan çıkışların bu ilişkiyi iyi bir yere taşımıyor."

"Sana güvenmediğimi mi düşünüyorsun?"

Düşünmüyordum, biliyordum ve sebebi de onun hareketleriydi.

"Sen öyle düşünmemi sağlıyorsun."

"Burçak sadece seni kaybetmekten korkuyorum, istemsizce kıskanıyorum."

İşte ben de tam bu noktayı anlamıyordum. Zaten anormal bir durum yoktu ki ortada, ona beni kaybedeceğini düşündüren şey neydi?

Gözlerine baktığımda içlerinden geçen o bir anlık bakışı görünce gerçekten söylemediği bir şey olduğuna emin oldum. Bunu fark ettiği an gözlerini kaçırdı. Bu kadar korkmasını gerektirecek bir şey vardı. Bunu düşününce bile sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Sadece paranoyaklık yaptığımı ummaktan başka seçeneğim yoktu.

"Neden bu kadar korkuyorsun peki? Neden seni öylece terk edeyim?"

Derin bir nefes alıp ellerini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. *Bir şey olmadığını söyle. Hiçbir şey olmadığını söylediği an ona inanacağımdan emindim. Hem de aklım tam tersini bildiği hâlde.*

"Aslında ben de bunun için geldim. Bir yerlerde oturup konuşalım mı?"

Sesi titreyerek konuştuğunda yutkundum. Gözlerimin içine bakmamaya dikkat ediyordu. Kötü bir şey vardı. Hissediyordum ve kesinlikle bir paranoya değildi.

"Kötü bir şey mi?" diye sorarken sesimdeki paniği gizleyemedim.

Gerçekten birine karşı böyle şeyler hissederken saçma sapan kışkanlıkların altından ciddi bir konu çıkmasını istemiyordum. Hem en fazla ne çıkabilirdi ki? Bana söylemediği gizli bir kimliği? Gizli bir işi? Ya gizli bir aile çıkarsa? Son ihtimali düşünce nefesim kesildi. Evli falan çıkmazdı, değil mi? Evli olsa mutlaka ortaya çıkmaz mıydı? Sosyal medyada ya da evinde mutlaka fotoğrafı olurdu. Hem öyle olsa benimle evlenmeyi de düşünemezdi ki. Tabii canım. Öyle bir şey olsa sakayla bile olsa evlilik iması yapamazdı.

Kendi kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Yoksa kafamdaki komplo teorileri yüzünden oracığa yığılıp kalacaktım.

"Bilmiyorum," dediğinde ellerim titremeye başladı. "Bunu sana daha önce söylemeliydim belki de."

"Burada söyle," dedim panikle. Herhangi bir yere gidebilecek kadar sakin olabileceğimi sanmıyordum.

"En azından arabada konuşalım."

Başımı sallayıp beni arabasına doğru yönlendirmesine izin verdim. Tabii kafamdaki sonsuz ihtimaller asla durmuyordu. Eğer arabaya bindiğimizde şaka yaptığını söylerse suratına

tokadı patlatırdım. Ama bir yanımda şaka yapıyor olmasını deli gibi istiyordum.

Sonsuz gibi geçen birkaç saniyeden sonra arabaya bindi. ğimizde gözlerini kapatıp konuşmaya nasıl başlayacağını düşündü. Ben ise pancar gibi olmuş yüzümden fışkıran alevlerle Acar'ın bir an önce konuşmasını bekliyordum.

“Öncelikle şunu bilmeni istiyorum. Seni o kadar seviyorum ki eğer bunu şu an yapmazsam bu sevginin ileride ikimize de zarar vereceğini biliyorum. Sen beni ne kadar sevsen de kendini riske atmayacak ve sadece kalbini dinlemeyecek kadar garanticisin. Benim sadece kalbinle hareket etmediğin sürece kabul edemeyeceğin bir sırrım var. Bunu en başında söyleseydim işlerin farklı olacağını biliyorum. Bu haksızlığı sana yaptığım için özür dilerim.”

O konuştuğunda benim gerginlik seviyem artıyordu. Beni sevdiğini zaten biliyordum. Ben de onu seviyordum ve bu konuşmadan sonra bir daha görüşmeyecekmişiz gibi davranıyordu. Bu kadar önemli sır ne olabilirdi ki? Ufak tefek tartışmalar çözüldü ama bahsettiği sırrın küçük olmadığını anlayabiliyordum. Bir daha onu görememek... Böyle bir şey istemiyordum. Hatta şu an onu dinlemek bile istemiyordum. Arabadan çıkıp kulaklarımı tıkayarak kaçmak istiyordum.

“Daha önce söylemediğim için özür dilerim. Seni ilk gördüğümde söylemeliydim. Ben...” dedikten sonra duraksayıp derin bir nefes aldı. “Daha önce arkadaşımın kızı olduğunu söylemiştim sana. O aslında benim kızımdı. Ne olursa olsun yanımda olacağından emin olmak istedim hep. Böylelikle kızımı da kabul edip benimle olacağından şüphem olmayacaktı. Ama sen bana hiçbir zaman o güvenli alanda olma izni vermedin.”

Söylediklerini algılamam birkaç dakikamı aldı. Sonunda cümleler beynime iletildiğinde, Acar'ın gülererek şaka yaptığını söylemesini bekledim. Şaka olmalıydı. Böyle şeyler sadece filmlerdeki talihsiz başrol kızlarının başına gelebilirdi. Benim gibi alelade önemsiz bir insanın başına gelemezdi. Ne olursa olsun yanında olup olmayacağını test ediyordu. Başımı iki yana sallayıp bir kahkaha patlattım.

"Komik değil, Acar. Böyle şakalar ya..."

"Şaka yapmıyorum, özür dilerim."

Daha büyük bir kahkaha patlattım. Şaka yaptığını biliyordum. Böyle bir şey olsa insan en başından söylerdi. Bunu saklaması çok saçmaydı. Bana güzel cümleler söyledikten, çiçekler gönderdikten, kendimi özel hissetmemi sağladıktan ve kendine iyice bağladıktan sonra böyle bir şeyi söyleyemezdi. Üstelik benim yüzümden sakladığını ima edemezdi. Bu sadece bir şaka olabilirdi.

"Burçak, beni korkutuyorsun."

Ciddi olduğunu anladığımda kahkaham şiddetli hıçkırıklara dönüştü. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? O kadar insan varken neden bendim ki? Benimle konuşmak için bunca zamanı varken neden hiçbir şey söylememişti? Onca lanet olası gün... Bana bu kadar ümit vermeyi bekleyerek daha büyük bir yıkımı yaratmak istemişti?

"Evine geldim," dedim gözümden akan yaşları elimin tersiyle silerken. "Evine geldim. Tek bir fotoğraf, tek bir oyuncak, tek bir şey bile yoktu!"

Nasıl anlamazdım? Bebek bakımıyla ilgili bildiği o kadar şeyden bile şüphelenmemiştim. Arkadaşının kızının onda kaldığını söylediğinde şüphelenmemiştim. Kız kardeşinin doğum günü konseptini arkadaşının kızının seçtiğini söylediğinde

şüphelenmemiştim. Aptalın tekiydim. Kandırılması kolay bir aptaldım.

“Çoğunlukla annemle kalıyordu. Benim evimdeki odası da kilitliydi. Sen geldiğinde tüm fotoğrafları kaldırıyor...” Cümlesini bitirmesine izin vermedim.

“Yani bu yalanı en başından planladın! Her ayrıntıyı düşündün, öyle mi?”

“Başka çarem yoktu!” diye o da patladı en sonunda. “Eski karısı doğumda ölmüş, kızına tek bakmak zorunda olan bir adama hangi gözle bakardın? Seni ilk gördüğümde bunu söyleseydim benimle bir daha konuşur muydun? Sonra da söyleyemedim, duyar duymaz çekip gideceğini biliyordum.”

Yalan söylemesi de bir fark yaratmamıştı. En azından bana en başında yalan söylemeseydi her şeyi bilerek onu kabul edebilirdim. Onun sandığının aksine ona acımak yerine ne kadar güçlü olduğu için hayranlık duyardım belki de. Şimdi bu kadar yalanı sineye çekip hiçbir şey olmamış gibi devam edemezdim.

“O zaman gözümde güçlü bir baba olurdun,” derken arabanın kapısını açtım. “Şimdi ise duygularımla oynayan bir yalancısın.” Arabadan inip nereye olduğunu bile bilmeden yürüdüm. Az önce yaşananların berbat bir kâbus olması ve derhâl uyanmak için dua ettim. Uyandığımda Acar diye birini hiç tanımamış olmayı...

Keşke o gün apandisitim patladığında beni orada bıraksaydı, diye düşündüm. En azından olaylar bu raddeye gelmez, hayatımda sadece bir kez gördüğüm sinir bozucu herhangi bir adam olarak kalırdı. Canımı bu kadar yakan şey çocuğu olması değildi. Bana yalan söylemesiydi. Tamam, çocuğu olduğu için daha mesafeli durabilirdim. Bu konuda dürüstüm. Ama iki kişi birbirine âşık olacaksa her türlü olurdu.

Kendimi kandırılmış, aldatılmış ve aptal gibi hissediyordum.

Biri omuzuma dokunduğunda kim olduğuna bile bakmadan tüm gücümle dönüp bağırdım. Hâlâ acınası bir şekilde kim olmasını beklediğimi ise çok iyi biliyordum.

“Ne var ya? Ne var?”

“Ben... Seslendim birkaç kez ama duymadın. Ağladığın için merak ettim,” diyen sesin sahibinin Levent olduğunu görünce ağlamam daha da şiddetlendi. Ne bekliyordum ki? Peşimden gelmeyecekti tabii ki. Gelse bile hiçbir şey değişmeyecekti. Bitmişti. Onca şeyi sakladığı yetmiyormuş gibi suç da bana atmaya çalışmıştı. “İyi misin?”

Başımı iki yana sallayarak dürüst bir şekilde cevap verdim. “Hayır.”

Yumuşak bir şekilde beni kollarının arasına aldığı anda içimde bulunduğum durumu düşünüp daha da fazla ağladım. Sadece bir kez gördüğüm birinin kolları arasında ağlayacak kadar çaresizdim.

Bu kez hayat bana en büyük şakasını yapmıştı.

Hayatımın son bir haftası benim için anlatılamayacak kadar zordu. Bu kadar kısa sürede ona nasıl bu kadar bağlandığımı ben de bilmiyordum. Vücuduma atılan dikişlerin ne kadar acı verdiğini düşünürdüm hep ama çektiğim psikolojik acının yanında fiziksel acı solda sıfır kalırdı. Kalbimin üzerine yüz tonluk bir yük binmiş gibiydi. Acar'la iletişimimizi o günden itibaren tamamıyla kopartmıştık. Ne o ne de ben konuşmak için hiçbir adım atmadığımız için bu çok zor da olmamıştı. En azından dışarıdan bakıldığında öyle görünüyordu.

İç dünyamı sorarsanız şöyle özetleyebilirdim: *Depresyon bir insan olsaydı, o kişi ben olurdu.*

Kafamı rahatlatmak için beni meşgul edecek başka şeylere ihtiyacım vardı. Mesela beni sürekli oyalayacak ve hatta sinir krizlerine sokacak birine... Böylelikle Acar'la ilgili en ufak bir şeyi bile düşünmeye vaktim kalmamalıydı. Toksik bir insandan kurtulmak için daha toksik bir insana ihtiyacım vardı. Yani, babaanneme.

Evet, biliyorum. Bu da diğer kararlarım gibi pek mantıklı değildi. Dürüst olmak gerekirse daha önce hiç köye gitmemiş ve babaannesine de sadece birkaç gün katlanabilen biri olarak köyde yaşayan babaannemin yanına gitmek akıl kârı değildi. Anneme ilk söylediğimde delirdiğimi düşünmüş, ateşimi ölçmüştü. Tabii son zamanlarda biricik kızının yaşadığı şeyleri bilmiyordu. Bilseydi bunun verdiğim en akıllı karar olduğunu anlardı.

“Burçak gitmek istediğine emin misin? Babaannem hayatı sana zindan eder.”

Abim bana dehşet dolu bir bakış attıktan sonra ayağa kalktı. Acar'ın yediği tüm haltları anlatmak zorunda kalmıştım. Çünkü Levent'in yanında girdiğim küçük ağlama krizinden sonra başka çarem yoktu. Tuhaf bir şekilde birkaç dakika sonra Suzan ve abim yanıma gelerek olaya dâhil olmuşlardı. Kimin çağırdığını anlamak için Sherlock Holmes olmaya gerek yoktu. Acar'ı vurmaması için abimi ikna etmek zorunda kalmıştık. Neyse ki Suzan bu konuda çok yardımcı olmuştu. Hatta o günden beri beni gölgem gibi asla yalnız bırakmıyor, sürekli mesaj atıyordu. Levent bile ara sıra mesaj atarak nasıl olduğumu soruyordu.

Ben, abim, abimin kız arkadaşı ve abimin kız arkadaşının abisi... Harika bir takımdık gerçekten.

“Sence hayatım daha fazla zindan olabilir mi? En azından sadece babaannemle uğraşırım,” dedikten sonra küçük bavulumu kapattım.

“Benim işe gitmem gerekiyor. Babamların seni otogara götürmesine de izin vermiyorsun, bırak bari oraya götürsünler.”

Başımı iki yana salladım. İstemiyordum. Herhangi biriyle diyaloga girmek, bir insan topluluğunda bulunmak hatta nefes almak bile istemiyordum. Bırakın bir köşede bitki gibi

fotosentez yaparak yaşayayım. Zira hayatımın ne tadı ne tuzu ne de nefes alacak kadar yaşama sevincim kalmıştı.

“Yalnız kalmak istiyorum.”

“Amma inatçısın kızım ya! Acar’ı dövüyüm diyorum kabul etmiyorsun. Otogara tek gitme, diyorum kabul etmiyorsun. Vallahi kafayı yiyeceğim.”

“Saçmalama. Kimseyi dövmeni istemiyorum. Birkaç hafta kalıp geleceğim, ömürlük gitmiyorum ya. Tantanaya gerek yok.”

İkimiz de aynı anda odadan çıkıp salona giderken abim homurdanıyordu. Annemle babam da salonda benimle veda-
laşmak için bekliyorlardı. Annem babaannemden pek hazzet-
mediği için sanki dünyanın öbür ucuna gidiyormuşum gibi abartılı tepkiler veriyordu.

“Ah benim güzel kızım,” deyip bana sarılırken ağır bir bunalımda olmasaydım gülebilirdim. “Oralarda kendine iyi bak.”

“Anne iki buçuk saatlik mesafeye gidiyorum,” derken göz-
lerimi devirdim. Babaannem Tekirdağ’daki küçük bir köyde yaşıyordu, yani öyle ülkenin bir ucunda falan değildi. En kötü ihtimalle birkaç gün sonra geri dönerdim.

“Kızım ben mesafeden demiyorum ki. Babaannen seni iki günde diliyle komaya sokar, dikkat et.”

Babamın duymaması için kulağıma fısıldasa da babamın attığı bakıştan duyduğu belli oluyordu. Ama o da annesinin huyunu bildiği için hiçbir şey söylemedi. Yine de bu konu uzarsa aile faciası çıkabilirdi. Bir an önce kazasız belasız evden çıkmalıydım.

“Hadi kızım, sen babaannene selam söyle,” diyerek araya giren babam da bana sarıldıktan sonra abimle kapıya

vöneldik. En azından bavulumu merdivenlerden indirecekti. Onu kaldıracak enerjim bile yoktu.

“Kendinize iyi bakın.”

Apartmandan çıkarken dış kapının yanındaki aynada kendimle şöyle bir yüz yüze geldim ve derhâl başımı çevirdim. Görüştüğüm kişi bana değil, daha çok Addams ailesinin bir ferdine benziyordu. Göz altlarım mor değil, siyahtı artık. Yüzümdeki tüm kan çekilmiş olsa gerek porselen bebek gibi bembeyazdım. Topuz yapmama rağmen karmakarışık olan saçlarımdan bahsetmek bile istemiyorum. Kehribar rengi gözlerimdeki parlaklık bile gitmişti. Üzerimdeyse beyaz bir kazak ve mavi kot pantolon vardı. Zaten köye giderken de gelinlik giyecek değildim.

Tebrikler, profesyonel aşk acısı çekiyorsunuz.

“Tamam, sonrasını ben hallederim,” dedim apartmandan çıktığımızda. Abimin yeni bulduğu işinden benim yüzümünden kovulmasını istemiyordum. Sonra bir ömür başıma kakardı.

“Bir şey olursa beni ara. Sıkılırsan da gel, kalmak zorunda değilsin.”

“Görüşürüz,” dedim kısaca. Uzun cümleler kurmak bile beynimi yoruyordu.

“Burçak. Sen böyle birisi değilsin biliyorsun, değil mi?”

Nasıl birisi olduğumu bile çoktan unutmuştum. Sadece ümitsizdim ve kandırılmış hissediyordum. Hatta hayata dair tüm neşem bir baloncuk gibi patlayıvermişti. Herkes böyle mi aşk acısı çekiyordu yoksa talihli kişi ben miydim?

“Nasıl biriyim?” diye sordum. Abimin gözünden nasıl birisi gibi görüldüğümü merak ediyordum. Sürekli didişiyor olabilirdik ama beni sevdiğinden şüphem yoktu.

“Sen güçlü birisin. Ben kan görünce bayılırken, sen bilmem kaç dikiş yiyip gıkını bile çıkartmazsın. Her şeye rağmen

gülersin, en çok sen kendinle dalga geçersin. Ben senin böyle mutsuz olmana alışkın değilim. Senin suratın her asıldığında o adamın ağzını kopartasım geliyor.”

“Bilmiyorum,” dedim ağlamamak için yukarı bakarak. Sulu gözün teki olup çıkıvermiştim. İçimden gülmek, espri yapmak, eskisi gibi olmak gelmiyordu ki. “Hiçbir şey yapmak gelmiyor içimden.”

“Sana bir hafta veriyorum. Zaten babaanneme de daha fazla dayanamazsın. Bir hafta sonra eski Burçak’ı burada istiyorum. Kendine gel. Üzülecek bir şey yok. Bazen her şey istediğimiz gibi gitmez. Sen ne kadar kendini harap edersen et geçmiş değişmez. Ayrıca sen bana laf sokmayınca hayat çok sıkıcı oluyor.”

Haklı olduğunu biliyordum. Sonuçta dünya kimse için durup da *‘Bu kız üzgünmüş, düzelene kadar dönmeyeyim,’* demiyordu. Abim hayatında ilk defa başarılı bir motivasyon konuşması yaptığından hevesini kırmamak için gülümsemeye çalıştım. Bu hep böyle devam edecek değildi. Önünde sonunda normal hayatıma dönecektim ama şu an değil. İçime atıp daha sonra bedelini ağır bir şekilde ödemektense duygularımı yaşayarak üstesinden gelmek istiyordum. Ne kadar zaman alacağından da emin değildim.

Aslında Acar’ın saçını başını yolsam süreç biraz hızlanırdı ama bunu dile getirmedim çünkü söylersem abimin hayata geçireceğini biliyordum. Birini aynı oranda hem sevip hem de nefret edebileceğimi daha önce söyleseler inanmazdım. Ama ikisini de aşacaktım. Ayrıca bundan sonra sadece Acar’ı değil cinsi erkek olan hiçbir varlığı sevebileceğimi sanmıyordum.

“Geldiğinde eski Burçak’ı görmek istiyorum,” dedikten sonra sırtıttı. “Daha düğünümde görünce olarak boy göstereceksin. Görümce dediğin süslü püslü olur, böyle dağılmış olmaz.”

“Tamam, söz. Düğününde beyaz tütü giyeceğim,” dedim ona sarılırken. Abim de ufak bir kahkaha atarken bana sıkıca sarıldı. Ayrılıp ikimiz de yollarımıza giderken, uzaklaşana kadar birbirimize el salladık. Sonunda kulaklıklarımı takıp depresyonumu daha verimli yaşayabileceğim bir müzik açtım.

Peki, ben bunu nasıl atlatacaktım? Evet, hayat. Bir kez olsun bana yardım et. Göğsümdeki yükü nasıl hafifleteceğim?

Telefonuma gelen bildirimle müzik kesildi ve içine girdiğim melankolik havayı dağıttı. Ekranda beliren mesaja tıklayıp kimden olduğunu görünce gözlerimi devirdim. Bir sen eksiktin zaten.

Levent:

İyi yolculuklar.
(10:10)

-son-

Teşekkür

Öncelikle her zaman bana destek olan anneme, babama ve eşime teşekkür etmek istiyorum. Ve hayatta yeni bir bakış açısı kazanmama sebep olan oğlum Atlas'a, geri kalan tüm aileme teşekkür ederim.

Yıllardır her daim yanımda bulunan, arkadaştan öte kız kardeşim olan Dilan'a beni her daim cesaretlendirdiği için teşekkür ederim. Canım arkadaşım, sırdaşım Aylin'e teşekkür ederim.

Lütfiye Yılmaz, Doğukan Yılmaz ve Mustafa Furkan Yılmaz'a teşekkür ederim.

Her zaman aklımdaki kurgu fikirlerini sabırla dinleyen Ufuk Selçuk'a teşekkür ederim.

Karşı komşum Bediş'e yazdıklarımı her attığımda bıkmadan okuyup yorum yaptığı için teşekkür ederim.

Kitabımı tam istediğim gibi bir hâle getiren ve Burçak'ı sizlerle tanıştıran ekibe çok teşekkür ederim.

Tuba, Esmâ ve Mert'e iyi arkadaşlar oldukları için teşekkür ederim.

Tanıdığım en bilgili ve yol gösterici insan Asuman teyzeme özellikle teşekkür etmek istiyorum.

Ve en çok da bu kitabı okuyan herkese Burçak'ın hikâyesine dâhil olduğunuz için teşekkür ederim. İyi ki varsınız, hep var olun. Umarım tüm yeni hikâyelerde, yolculuklarda birlikte oluruz.

